

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ ПРИНЦ НА ХАОСА

Част 10 от „Хрониките на Амбър“

Превод от английски: Ивелин Иванов, 1995

chitanka.info

*На Джейн Линдсколд — Едно голямо благодаря за
помощта. Тази книга дължа на теб.*

ГЛАВА 1

Виж една коронация и все едно че си ги видял всичките. Звучи цинично и вероятно е точно така, особено ако коронованият крал е най-добрият ти приятел, а кралицата — нереализираната ти любовница. Все същата процесия, съпровождана от протяжна музика, същите неудобни, шарени одежди, същите ласкателства, речи, молитви, звънът на камбаните. Коронациите се досадни, провеждат се обикновено в най-горещите дни на годината и изискват онова лицемерно съпричастие, което се налага да разиграваш на сватби, откривания на учебната година или тайни церемонии.

И тъй, Люк и Корал станаха законни владетели на Кашфа в същата църква, в която само преди няколко часа се бях бил — за съжаление не до смърт — с откачения си брат Джърт. Като единствен, макар и неофициален пратеник на Амбър, аз се озовах в непосредствена близост до бъдещата кралска двойка и привлякох не един и два любопитни погледа. Устата ми се разтегна от служебни усмивки. Не е изключено някои от тях да са се получили малко по-иронични. Това сигурно би поразсърдило Рандъм, макар че той така и не благоволи да ме изпрати в Кашфа като свой официален представител.

Равносметката ми след първия час беше болки в краката, схванат врат и прогизнали от пот официални дрехи. Но шоуто трябваше да продължи. Винаги е така. Двамата с Люк бяхме минали заедно през какво ли не — от схватките в залата за фехтовка, състезанията на лекоатлетическата писта и посещенията на галериите до пътуванията през Сенките. Затова стоях там, пържех се в собствен сос и се чудех какво ли ще стане с него след като надене короната. Подобна промяна бе превърнала моя чичо Рандъм от безгрижен, вятърничав и безотговорен музикант в далновиден и мъдър монарх — стига, разбира се, коментарите на рода ми в Амбър да отговаряха на истината. Осъзнах, че никак не ми се иска Люк да се промени чак толкова. Нали той все пак беше доста по-различен от Рандъм, да не говорим, че беше

и доста по-млад. Не е ли странно как годините променят хората? Аз лично едва тогава започвах да осъзнавам колко съм се променил под натиска на събитията, при това за доста кратко време.

Корал успя да ми пробута някаква бележка на фона на заключителния химн на църковната служба. Оказа се, че иска да се видим. Беше уточнила мястото и часа и дори бе прибавила малка карта. Някакъв апартамент в задната част на двореца. Същата вечер се срещнахме и останахме заедно до сутринта. Оказа се, че двамата с Люк били оженени още като деца като част от споразумението на Джасра с представителите на Бегма. Споразумението пропаднало — поне дипломатическата му част. За уговорения брак също било забравено, докато последните събития не опреснили паметта на някои от действащите лица. Корал и Люк не се бяха виждали от години, но според документите принцът бе женен. И макар че бракът подлежеше на анулиране, от друга страна, Корал можеше да стане кралица. Особено, ако Кашфа успее да спечели от това.

А определено имаше какво да се спечели. Еринор. Една бегманска кралица на трона на Кашфа би могла да заглади недоразуменията около спорната територия. Поне така смятала Джасра, както научих от Корал. Люк пък бил склонен да се съгласи с нея сега, когато липсвали каквито и да е гаранции от Амбър, а и споразумението за Златния Кръг вече не било в сила.

Прегърнах я. Корал не се чувстваше съвсем добре, въпреки че вече се възстановяваше с изумително темпо. Дясното ѝ око бе прикрито с черна превръзка. Тя реагираше болезнено всеки път, когато плъзнях неволно ръка към него и дори когато погледът ми се спреше малко по-дълго върху превръзката. Не можех дори да гадая какво бе накарало Дуоркин да постави там Рубина на Справедливостта. Може би бе решил, че на това място ще е недостъпен за Лабиринта и Логрус. Разбира се, моите знания в тази област се свеждаха до нулата. След като най-после се запознах с дребничкия маг, аз се убедих, че той съвсем не е луд. Само дето това заключение не ми помагаше особено при разгадаването на загадъчните способности, които древният мъдрец явно притежаваше.

— Какво е усещането? — попитах аз.

— Доста странно — отвърна Корал. — Не точно болка. Има нещо общо с чувството, което изпитвам при контакт чрез Картите.

Само че го долавям непрекъснато, а не само в определени случаи. Все едно съм застанала пред някаква врата. Силите се движат около и през мен.

Мигом се озовах в центъра на сивия пръстен с неговото колелце от червеникав метал и безбройните ефирни нишки. Почувствах се като паяк в средата на огромна паяжина. Една ярка пулсираща линия привлече вниманието ми. В другия ѝ край, на някаква далечна Сянка, открих могъща сила, която можеше да бъде използвана за проучване. Насочих я внимателно към прикрития кристал в очната кухня на Корал.

Не усетих никакво съпротивление. Всъщност не усетих абсолютно нищо. Все пак в съзнанието ми се появи видение — една огнена завеса. Проникнах отвъд завесата и усетих как енергийната нишка забави постепенно своя ход и накрая спря. После трепна, сякаш се бе озовала на ръба на някаква празнота. Усецането не беше като при настройването към Рубина, поне така както си го представях аз, и слава Богу, тъй като не ми се искаше да привличам точно сега вниманието на Лабиринта. Тласнах отново нишката и усетих прилив на ужасяващ студ, който неутрализира призованите от мен сили.

Все пак моята собствена енергия остана непокътната. Проникнах още по-дълбоко и забелязах бледо петно светлина, подобно на далечна мъглявина върху основа в наситено червено, червено като портвайн. Приблжих се към светлината и тя се превърна в сложна триизмерна конструкция, която ми се стори полупозната. Това трябваше да е пътеката, която адептът следва при настройването към Рубина, поне така ми я бе описал баща ми. Добре, значи бях проникнал в Кристала. Замислих се дали да не си опитам късмета.

— Не продължавай нататък — каза един непознат глас, който идваше от Корал. Тя като че ли бе изпаднала в транс. — Няма да бъдеш допуснат по-навътре.

Изтеглих нишката си. Нямах никакво желание да си търся белята с излишно нахалство. Чрез своето Логрус-зрение, което поддържах още от последните бурни събития в Амбър, установих, че Корал е обгърната и проникната от излъчването на по-висшата версия на Лабиринта.

— Защо? — попитах протичко.

Не бях удостоен с отговор. Корал трепна, после тръсна глава, погледна ме и попита:

— Какво стана?

— Ти задряма — отвърнах аз. — Нищо чудно, след приумиците на Дуоркин и целия стрес...

Корал се прозина и отново се отпусна в леглото.

— Да — промърмори тя едва чуто и след това наистина заспа.

Свалих ботушите и по-неудобната част от облеклото си. Опънах се на леглото до нея и дръпнах завивката върху двама ни. И аз бях уморен. Освен това ми се искаше да прегърна някого.

Не знам колко време съм спал. Мъчиха ме мрачни, вихрени сънища. Лица — човешки, животински, демонични — се въртяха около мен и нито едно от тях не се отличаваше с особено ведро изражение. Дървета падаха покосени и в клоните им лумваха пламъци, земята тръпнеше и се разцепваше, морета кипяха и от повърхността им се издигаха гигантски вълни, които заливаха сушата, луната бе оплискана с кръв и отнякъде долиташе неистов вой. Нещо ме викаше по име...

Могъщ вятър тласкаше кепенците с все сила и те се удряха с гръм и трясък в дървените каси на прозорците. В съня ми в стаята се промъкна някакво създание. То се сви на кълбо до леглото и започна тихо да повтаря името ми. Сякаш цялата стая се тресеше. Спомних си Калифорния. Като че ли бе започнало земетресение. Писъкът на вятъра се превърна в рев и чух как някъде отвън се прекършват дървета и рухват кули...

— Мерлин, принце от рода на Сауал, принце на Хаоса, събуди се — казваше създанието, скърцаше със зъби и започваше отново.

След четвъртото или петото повторение изведнъж ми просветна, че това вече може и да не е сън. Отвън долитаха крясъци. Стаята просветваше от ярките пулсации на мълниите, последвани от почти мелодичния грохот на гръмотевиците.

Още преди да отворя очи, преди да помръдна, призовах едно защитно заклинание. Звуците бяха реални, а на пода лежеше съвсем истински, изскубнат от пантите капак на прозорец. Създанието до леглото също беше от плът и кръв.

— Мерлин, Мерлин. Събуди се, Мерлин — повтаряше то. Беше с дълга муцуна, заострени уши, впечатляващи зъби и нокти, сиво-зелена

козина, големи очи и блестящи от влагата, ципести крила, прибрани към тялото му. Не можех да преценя по изражението му дали се хили, или гримасничи от болка. — Събуди се, Господарю на Хаоса.

— Ти ли си, Грайл — казах аз, обръщайки се по име към стария слуга на семейството ми в Хаос.

— Да, господарю — отвърна съществото. — Същият, който някога те научи да играеш на Танца на кокалите.

— Мътните да ме вземат!

— Първо работата, после удоволствието, господарю. Последвах черната нишка по дълъг и ужасен път, за да те открия.

— Но нишките не могат да достигнат чак дотук — отбелязах аз. — Не и без да бъдат тласнати с невероятна сила. А може би дори тогава няма да се доберат до това място. Как успя да ме откриеш?

— Сега е много по-лесно от преди — каза Грайл.

— Как така?

— Негово Величество Суейвил, кралят на Хаос, тази вечер ще заспи с Повелителите на Мрака. Изпратиха ме, за да те отведе за церемонията.

— Веднага ли трябва да тръгна?

— Веднага.

— Аха. Ами, добре. Разбира се. Само да си събера нещата. Как се случи това?

Обух си ботушите, навлякох остатъка от дрехите си и закачих меча си на колана.

— Аз, разбира се, не съм запознат с подробностите. Все пак всички знаеха, че той не е добре със здравето.

— Искам да оставя бележка — казах аз.

Той кимна.

— Кратка, надявам се.

— Да.

Надрасках на един лист от писалището следното: „Корал. Викат ме спешно по семейни дела. Ще ти се обадя.“ После сгънах листа, пъгнах го в ръката ѝ и възкликнах:

— Добре... Как ще се приберем?

— Ще те пренеса на гърба си, принц Мерлин, точно както го правех преди.

Кимнах и в съзнанието ми изплуваха спомени от моето детство в Хаос. Като повечето демони и Грайл притежаваше огромна сила. Спомних си за нашите игри — край мрачните подстъпи на бездните, в гробниците, в пещерите, но още димящите бойни полета, в килиите на мъртви магьосници, в различните адски светове. Винаги предпочитах да играя с демони, вместо с някой от роднините си. Дори формата, която приемах в Хаос, наподобяваше тази на демоните.

Грайл погълна един от столовете в стаята за допълнителен обем и след това промени тялото си, така че да мога да се настаня удобно върху него. Яхнах удължения му торс и се хванах здраво, а той възкликна:

— Ах, Мерлин! С какви магически сили си се захванал?

— Контролирам ги напълно, но все още не съм ги опознал достатъчно — отвърнах аз. — Сдобих се с тях съвсем наскоро. Какво почувства?

— Жар, студ, странна музика. От всички посоки. Променил си се.

— Всички се променят — отбелязах, докато демонът се насочваше към прозореца. — Такъв е животът.

От широкия перваз се проточваше черна нишка. Грайл я докосна миг преди тялото му да се понесе във въздуха.

Врълхлетя ни силен порив на вятъра. Пропаднахме надолу, след това се понесохме напред и започнахме да набираме височина. Звездите бяха ярки, а месечината бе изгряла току-що, огрявайки ниските облаци. Понесохме се с шеметна скорост и докато премигна, градът под нас изчезна. Звездите затанцуваха и накрая се превърнаха в ивици светлина. Пред погледа ми се разстла ефирният, потръпващ воал на мрака, който се разрастваше непрекъснато. „Черният път“ — хрумна ми най-неочаквано. Приличаше на нетрайно, създадено в небето копие на Черния път. Погледнах назад. Там вече го нямаше. Сякаш навивахме воала след себе си. Или пък той се навиваше сам и така ни изтегляше към другия си край?

Околностите на столицата се изнизаха като филм, извъртян три пъти по-бързо от обичайното. Прелетяхме над гора, над хълм, над планински връх. Носехме се по развълнуваната черна лента, плъзгахме се край петна от дневна светлина и сенки. После темпото ни изведнъж се ускори до стакато. Усетих, че вече няма никакъв вятър. Неочаквано

луната се озова високо над нас, а под нас се заизвива назъбена планинска верига. Възцарилата се тишина ме караше да се чувствам като в сън. После луната се снижи за един-единствен миг. Бляскава линия разчупи света вдясно от мен и звездите започнаха да изчезват. Докато следвахме черния път, не усетих нито веднъж тялото на Грайл да се напряга от някакво усилие. Луната изчезна, светлината стана масленожълта, появилите се облаци добиха розов оттенък.

— Мощта на Хаоса нараства — отбелязах аз.

— Енергията на безпорядъка — отвърна демонът.

— Значи не си ми казал всичко.

— Аз съм само слуга — каза Грайл. — Не съм осведомен за делата на Могъщите.

Светът около нас ставаше все по-светъл, а черната лента продължаваше да се вее напред, докъдето ми стигаше погледът. Облаците отлетяха встрани и на тяхно място се появиха нови. Очевидно вече бяхме поели през Сенките. След известно време планините се снижиха и постепенно отстъпиха пред обширна равнинна област. Слънцето ненадейно се озова в средата на небето. Като че ли се движехме малко над мрачния път и краката на Грайл едва го докосваха. Крилата му ту се движеха с бавни, широки махове, ту пърхаха със скорост, която ги правеше почти невидими.

Слънцето отплува далеч вляво и доби кървавочервен оттенък. Под нас се разстла розова пустиня...

После отново се спусна мрак и звездите се завъртяха, сякаш прикрепени върху огромен панаирджийски фойерверк.

Спуснахме се ниско, току над върховете на дърветата...

Стрелнахме се над оживена централна улица с ярки светлини и блеснали автомобилни фарове, неоновии реклами и просторни витрини. Лъхна ни топлият, спарен, пращен, опушен градски въздух. Няколко пешеходци погледнаха нагоре, доловили едва-едва нашето присъствие.

И още докато се носехме над реката, слаломирайки между покривите на крайградските къщи, гледката претърпя неочаквана метаморфоза. Само миг по-късно вече летяхме над скалист праисторически ландшафт, покрит тук-там с лава, потръпващ неравномерно, с два действащи вулкана — един съвсем близо и друг в далечината, които бълваха облаци дим право към сиво-зеленото небе.

— Това трябва да е някакъв по-кратък път, а? — подхвърлих аз.

— Най-краткият — отвърна Грайл.

Навлязохме в продължителна нощ. По едно време пътят ни като че ли се гмурна в морските дълбини. Около нас се стрелкаха ярки морски създания, някои само на ръка разстояние, други малко по-далеч. Черният път ни предпазваше — сух и непокътнат.

— Предстои огромно надигане на силите — обади се Грайл, — точно като след смъртта на Оберон. Неговото въздействие ще разтърси Сенките.

— Но смъртта на Оберон съвпадна с възстановяването на Лабиринта — казах аз, — а това е нещо повече от преселването в отвъдното на някой от владетелите на двата полюса.

— Така е — съгласи се демонът, — но сега балансът между силите бездруго е нарушен. Това ще засили труса. Вероятно ефектът ще е още по-краен.

Влетяхме в отвор, издълбан в появилия се мрачен скален масив. Край нас се проточиха ивици светлина. Неравният релеф се оцвети в светлосиньо. После — след колко време, това не мога да кажа — се извисихме към пурпурен небосвод, без дори да успее да доловя мига на прехода. Една самотна звезда блестеше далеч напред. Понесохме се право към нея.

— Защо? — попитах аз.

— Защото Лабиринтът е станал по-силен от Логрус — отговори Грайл.

— Как се е стигнало до това?

— Принц Коруин създаде втори Лабиринт по времето на сблъсъка между Амбър и Хаос.

— Да, той ми разказа за това. Аз дори съм виждал този Лабиринт. Баща ми се боял, че Оберон няма да успее да възстанови оригинала.

— Но той успял и сега Лабиринтите са два.

— И?

— Лабиринтът на баща ти е също Знак на Реда. Затова изначалният баланс между Силите е нарушен в полза на Амбър.

— И как така си наясно с нещо, за което никой в Амбър дори не подозира, или пък всички са решили, че не си струва и аз да го знам?

— Твоят брат Мандор и принцеса Файона се досещаха и затова потърсиха доказателства. После представиха разкритията си на твоя

вуйчо — лорд Сухай. Той на свой ред провери версията им и се убеди в нейната истинност, но в това време владетелят Суейвил беше вече на смъртния си одър. Знам всички тези подробности, тъй като именно Сухай ме изпрати да те намеря и ми нареди да те запозная със ситуацията.

— Мислех, че те е изпратила майка ми.

— Сухай беше убеден, че тя ще изпрати някого, и точно затова искаше да се добере до теб преди нея. Това, което ти казах за Лабиринта на баща ти, се пази все още в тайна.

— А от мен какво се очаква да направя?

— Не ми е поверена подобна информация.

Звездата грейна още по-ярко. Небето бе изпъстрено с оранжеви и розови пръски. Не след дълго към тях се присъединиха ивици зелена светлина, които се полюшваха като носени от вятъра шарфове.

Стрелнахме се отново напред и зелените конфигурации завзеха небето, превръщайки се в нещо като въртящ се бавно сюрреалистичен слънчобран. Пейзажът се размаза окончателно. Имах чувството, че част от съзнанието ми спи, макар да бях убеден, че съм съвсем буден. Времето си играеше с метаболизма ми. Усетих пристъп на невероятен глад. Заболяха ме очите.

Звездата блесна с нова сила. Крилата на Грайл засияха. Темпото ни като че ли нарастваше непрекъснато.

Краищата на черния път започнаха да се издигат нагоре, докато накрая се срещнаха над нас и се озовахме във вътрешността на цев, насочена право към синьо-бялата звезда.

— Още нещо, което да трябва да ми кажеш?

— Доколкото знам — не.

Разтрих лявата си китка и усетих, че нещо ми липсва. О, да. Фракир. Къде я бях оставил все пак? Спомних си. В апартамента на Бранд, вързана на леглото му. Но защо бях постъпил така? Мозъкът ми беше някак замъглен, спомените ми се отзоваваха мудно, като в сън.

За пръв път си спомнях за това, откак Силите едва не сринаха двореца в Амбър. Ако се бях замислил по-рано, вече щях да съм наясно какво става. Явно се бях натъкнал на някакво заклинание в покоите на Бранд. Нямаше как да преценя дали предишният обитател го е подготвил специално за мен, или аз просто го бях активирал, докато ровичках там. Не беше изключено и експлозията да е разбудила

нещо доста по-значително, а моята дезориентация да е само страничен ефект от неговото излъчване. Все пак ми се струваше, че вторият вариант е малко вероятен.

Точно затова се усъмних, че съм се замесил в някоя сериозна бъркотия. Наистина беше изцяло в стила на Бранд да заложи магически примки в покоите си. Неговият капан бе успял да заблуди дори мен — опитния магьосник. Може би единствено огромното разстояние ми бе помогнало да прочистя мислите си. Прехвърлих набързо последните си спомени и установих, че от известно време съм изпаднал в нещо като леко опиянение. Колкото повече се замислях, толкова повече се убеждавах, че клопката е скроена точно по моя мярка. За съжаление все още нямах никаква представа за мотивите на Бранд, което означаваше, че изобщо не съм в безопасност.

Каквото и да представляваше това заклинание, то ме бе накарало да изоставя Фракир, без дори да се замисля. Освен това все още се чувствах доста... странно. Не можех да определя съвсем точно неговия ефект, но мислите и усещанията ми не се движеха по обичайните си маршрути, което пък е съвсем обичайно за човек, попаднал в магически капан. И все пак не можех да си представя защо покойният ми чичо би заложил примка с надеждата, че именно аз ще се уловя в нея, при условие че се настаних в съседство едва след смъртта му. Да не говорим, че едва ли щях да прекрача прага на покоите му, ако Лабиринтът и Логрус не се бяха счепкали. Не, като че ли някой друг стоеше зад всичко това. Джърт? Джулия? Те обаче едва ли биха могли да се промъкнат незабелязано в двореца. Кой тогава? Дали пък разходката ми из Коридора на Огледалата нямаше нещо общо? Догадки, догадки, догадки. Ако бях в двореца, сигурно щях да успея да разбера кой е измайсторил загадъчното заклинание. Но тъй като не бях, засега щеше да ми се наложи да се откажа от лесното решение на проблема.

Светлината пред нас грееше по-ярко отпреди, преливайки от небесносиньо до кървавочервено.

— Грайл — казах аз. — Ти усети ли по мен някакво заклинание?

— Усетих, господарю.

— Защо не ме предупреди?

— Помислих, че е твое собствено — за защита, може би.

— Можеш ли да го отстраниш? Аз не мога да го прогоня, докато съм в негова власт.

— Прекалено силно се е вкопчило в същността ти. Не знам дори откъде да започна.

— А можеш ли да ми кажеш нещо за него?

— Само това, че го усещам, господарю. Като че ли е най-наситено около главата ти.

— И как се отразява на мислите ми?

— В светлосиньо.

— Нямах предвид конкретния цвят. Интересува ме по-скоро дали влияе по някакъв начин на мислите ми.

Крилете на демона блеснаха в синьо, после в червено. Изведнъж тунелът се разтвори и небето над нас засия в крещящите цветове на Хаоса. Звездата, която бяхме следвали досега, се превърна в малка светлинка — усилена по магически път, разбира се — на най-високата кула на един гробовен замък в сиво и тъмнозелено, построен на върха на планински масив, чиито основа и средна част бяха премахнати. Скалният остров бе увиснал над вкаменена гора. Короните на нейните дървета горяха с оранжеви, пурпурни и зелени пламъци.

— Мисля, че това заклинание може да бъде разплетено — отбеляза Грайл. — Но задачата едва ли ще е по силите на обикновен демон като мен.

Смотолевих нещо като отговор. После известно време оглеждах пъстрия пейзаж.

— Като си говорим за демони... — започнах.

— Да?

— Какво можеш да ми кажеш за *тай'иги*-те?

— Те живеят далеч отвъд Покрайнините — каза Грайл — и според мен са най-сродните с първичния Хаос същества. Не знам дали въобще притежават собствени тела от плът и кръв. Почти не общуват с другите демони, пък и с никого.

— Познавал ли си някой от тях... тъ... лично?

— Срецали сме се от време на време — отвърна демонът.

Издигнахме се по-високо. И замъкът бе поел в същата посока. Някъде зад него се изсипа метеоритен дъжд — ярък и абсолютно безшумен.

— Те могат да се прехвърлят в човешко тяло и да го обладаят.

— Това не ме изненадва.

— Познавам един, който постъпи така на няколко пъти. Но сега си има доста необичаен проблем. Наскоро се всели в тялото на човек, който е бил на смъртно легло. После човекът умрял и сега *тай'ига*-та не може да напусне тленните му останки. Просто се е сраснал с него. Да знаеш случайно как би могъл да се измъкне?

Грайл прихна.

— Като скочи в пропаст, предполагам. Или пък да се наниже на меча си.

— Ами ако е свързан толкова здраво с чуждото тяло, че това да доведе до собствената му смърт?

Последва ново прихване.

— Такива са рисковете на играта.

— Задължен съм на този демон. Искам да й... да му помогна.

Грайл замълча за няколко минути и след това каза:

— Някой по-стар и по-мъдър *тай'ига* може би ще знае нещо по въпроса. Нали знаеш къде би могъл да ги откриеш?

— Аха.

— Съжалявам, че не мога да ти помогна с друго. Но *тай'ига* са древно племе.

Спуснахме се към кулата. Пътят ни под яркия калейдоскоп на небето се сви до съвсем тъпичка нишка. Грайл се понесе с мощни махове на крилата право към прозореца, от който извираше светлината, а аз погледнах надолу. Гледката беше главозамайваща.

В далечината се разнесе рев, произлязъл сякаш от триенето на земни пластове — явление, съвсем обичайно по тези места. Вятърът развя наметалото ми. На небето, вляво от нас, се появиха няколко мандаринени облачета. Вече можех да различа изкусните гравюри по стените на кулата. В стаята на върха й мярнах познат силует.

После се приближихме досами прозореца и се вмъкнахме през него. Вътре ни очакваше едно едро, леко прегърбено демонично същество е люспесто тяло в сиво и червено и рога на главата. В жълтите му очи гreeха овални пурпурни зеници. Зъбите му се оголиха в усмивка.

— Вуйчо! — извиках аз и скочих от гърба на Грайл. — Радвам се да те видя!

Демонът се разкърши, а Сухай се спусна към мен и ме прегърна — внимателно.

— Мерлин — възкликна той. — Добре дошъл у дома. Жалко, че поводът да те повикам е печален, но въпреки това присъствието ти ме изпълва с радост. Грайл каза ли ти...

— Че Негово Величество се е поминал? Да. Съжалявам.

Сухай ме пусна и отстъпи крачка назад.

— Не че беше неочаквано. Даже напротив. Твърде очаквано всъщност. Просто не му беше сега времето да се случи.

— Така е — съгласих се аз. После разтрих схванатото си ляво рамо и претършувах джобовете си, за да измъкна някакъв гребен.

— Той боледува толкова дълго, че вече бях започнал да привиквам с тази мисъл — добавих след това. — Като че ли почти се бе справил със слабостта си.

Сухай кимна и ме попита:

— Ще се трансформираш ли?

— Изкарах тежък ден. Ще се заема с това веднага щом се възстановя поне малко. Освен ако не се налага да свърша нещо спешно.

— Не, няма нищо спешно засега — отговори Сухай. — Гладен ли си?

— Доста.

— Ела тогава. Ще ти намеря нещо вкусно. Той се обърна и тръгна към стената в дъното на стаята, а аз го последвах. Никъде из помещението не се виждаха врати. Моят вуйчо бе опознал всички ключови точки в реалността на Хаос като петте си пръста. За разлика от Амбър, в Царството на Хаоса е толкова лесно да се навлезе сред околните сенки, че понякога това се получава съвсем несъзнателно. Проблемът е, че в Сянката, на която си се озовал неволно, вече те очакват, но не за да те поздравят с „добре дошъл“. Освен това трябва доста да се внимава, защото лесно можеш да се озовеш увиснал във въздуха над бездънна пропаст, дълбоко под водата или пък на пътя на разрушително торнадо. Тъй че в Хаос никога не са си падали особено по туризма.

От друга страна, в този край на Вселената материята е толкова податлива, че един Майстор на Сенките би могъл лесно да промени нейната тъкан и да си сътвори безопасен път за отстъпление.

Майсторите на Сенките са нещо като местни занаятчии, чиито способности произлизат от Логрус, макар да не е задължително всеки от тях да е негов адепт. Много малко от тях, до един адепти на Знака, биват приемани в Гилдията на Майсторите на Сенки. Това са в най-общ смисъл водопроводчиците и елтехниците на Царството и техният майсторлък — досущ като при техните колеги от Сянката Земя — представлява комбинация от дарба и знания. Макар да съм член на Гилдията, аз лично предпочитам да използвам услугите на някой практикуващ Майстор, когато ми се наложи. Сигурно би трябвало да се спра по-подробно на тази тема. Може би дори ще го сторя — някога.

Когато достигнахме стената, тя естествено вече не беше там. Просто образът ѝ се замъгли и след това изчезна. Преминахме през пространството, което тя бе заемала допреди малко, и след миг вече се спускахме по едно зелено стълбище. Е, може би не беше точно стълбище. Поредица от зелени дискове описваха в мрака спирала, чиито елементи бяха отдалечени един от друг на удобно за слизане или изкачване разстояние. Спиралата опасваше външната стена на кулата и завършваше при стена, върху която също не се виждаше врата. Преди да достигнем до тази стена, на няколко пъти — за броени секунди — ни огря дневна светлина, а веднъж за миг дори ни връхлетя снежна буря. После пък мярнах абсидата на някакъв християнски храм, но без олтара. Най-после се добрахме до стената, преминахме през нея и се озовахме в просторна кухня. Сухай ме заведе при шкафа с продуктите и ми махна с ръка да се самообслужва. Намерих някакво студено месо и хляб и си направих сандвич. Към него прибавих и една хладна бира. Вуйчо ми също отчупи от хляба и си наля една халба от същото питие. Над главите ни се появи птица, изграчи дрезгаво и изчезна още преди да е успяла да прекоси помещението.

— Кога ще е упокойната служба? — попитах аз.

— При следващото алено небе, след почти пълно завъртане — отвърна Сухай. — Това означава, че ще имаш време да се напиш и да си починеш. Може би.

— Какво искаш да кажеш с това „може би“?

— Като един от тримата, ти си под Черния покров. Точно затова те повиках тук, на едно от моите места за усамотение. — Той се обърна и премина през стената. Последвах го с халбата в едната ръка и сандвича в другата. Приседнахме край спокойно зелено езеро до един

скалист хълм. Небето над нас беше ръждивокафяво. Замъкът на Сухай обхваща кътчета от целия Хаос и неговите Сенки, обединени от умопомрачителна плетеница от пътища и преходи. — Но щом си се сдобил с Колелцето, това ще ти осигури допълнителна независимост.

Той се пресегна и докосна пръстена. Усетих лека тръпка по пръста, ръката и рамото си.

— Вуйчо, докато бях твой ученик, ти често ме провокираше със загадъчни фрази — казах аз. — Но обучението ми вече завърши, затова си мисля, че имам правото да кажа, че нямам никаква представа за какво по дяволите говориш.

Той се усмихна и отпи от бирата си.

— Вгледай се в отраженията, те могат да ти кажат много.

— Отражения... — промълвих аз и вперих поглед в езерото.

Под повърхността заплуваха черни ленти и образи — Суейвил, положен на смъртното си ложе, майка ми, баща ми, демонични форми, които се появяваха и изчезваха, Джърт, аз самият, Джасра и Джулия, Рандъм и Файона, Мандор и Дуоркин, Бил Рот и още много лица, които не успях да позная...

Поклатих глава.

— Дотук отраженията не ми казват нищо.

— За това е нужно време — отвърна Сухай.

И аз пак се съсредоточих върху вихъра от лица и фигури. Джърт се появи отново и се задържа дълго. Беше облечен много изискано и изглеждаше в добра форма. Когато накрая образът му се стопи, на неговото място изникна едно смътно познато лице, което бях мярнал и преди това. Знаех, че това е благородник от Хаос, и затова се разрових из спомените си. Разбира се. Бе минало доста време, но все пак не бях го забравил съвсем. Беше Тмер от рода Джебзи — най-големият син на покойния принц Роловианс, вече лорд и Господар на Пътищата на Джебзи. Беше си пуснал къса испанска брадичка, допълваща гъстите му вежди, беше все така добре сложен, с приятна, макар и сурова външност. За него се говореше, че е смел и дори чувствителен.

На неговото място се появи принц Тъбъл, Господар на Пътищата на Чаникът, чийто образ преливаше непрекъснато ту в човешката, ту в демоничната си форма. Жизнерадостен, с могъщо телосложение и тънък усет за всичко. Той имаше зад гърба си вековен опит, който го бе дарил със завидна проникателност. Брадата му бе сплетена на

плитчици, а големите му светли очи излъчваха невинност; Майстор в игрите от най-различен сорт.

Тмер се появи отново, а след него и Джърт. Кръгът се затвори отново от Тъбъл, след което черните ленти под повърхността замряха и езерото придоби предишния си вид. Изчаках още малко и след като не се появиха нови образи, се обърнах към Сухай:

— Отражението изчезна. Но аз все още не знам какво означава то.

— Какво видя там?

— Брат си Джърт — отвърнах аз. — Принц Тмер от Джебзи и принц Тъбъл от Чаникът бяха също сред главните действащи лица.

— Чудесно — отбеляза Сухай. — Направо чудесно.

— Е, и?

— Тмер и Тъбъл са също под Черния покров — точно като теб. Доколкото знам, Тмер си е в Джебзи, а Джърт е тръгнал за областта Далгари.

— Джърт се е върнал?

Сухай кимна.

— Може би ще отиде в крепостта на майка ни в Ганту — предположих аз. — Или пък в имението на Сауал в Анч, на границата на Покрайнините.

Вуйчо ми сви рамене.

— Кой го знае...

— Но защо сме под Черния покров?

— Ти завърши именит университет сред Сенките. Освен това живя дълго в Двора на Амбър, където сигурно си научил доста полезни неща. При такова солидно образование би трябвало да се сетиш сам.

— Предполагам, че Черният покров означава, че над нас е надвиснала опасност...

— Естествено.

— ... но нейната природа ми се изплъзва. Освен ако...

— Да.

— Значи всичко е свързано със смъртта на Суейвил. Някаква политическа договореност, може би. Но аз отдавна не съм наясно с политическата ситуация тук.

Усмивката на Сухай разкри поизносените му, но все още страховити зъби.

— Все си чувал за борбата за трона.

— Добре. Да речем, че родът Сауал стои зад един от претендентите, Джезби зад другия, а Чаникът зад третия. Да речем, че съм се прибрал у дома, само за да се замеся в някаква вендета. Да речем, че всички вече са се хванали за гушите. В такъв случай, който и да е хвърлил Черния покров над нас, за да ни предпази от изстъпления, аз съм му задължен. Наистина.

— Топло — каза Сухай. — Но събитията вече се придвижиха доста по-напред.

Поклатих глава и въздъгнах:

— Предавам се.

Разнесе се вой.

— Помисли си още — промърмори старецът. — Аз трябва да посрещна един гост.

Той стана, нагази в езерото и тутакси изчезна.

Аз пък си допих бирата.

ГЛАВА 2

Само след няколко секунди една скала вляво от мен потръпна и издаде звук, подобен на камбанен звън. Вниманието ми съвсем несъзнателно се насочи към пръстена, който Сухай бе нарекъл Колелцето. Миг след това осъзнах, че възнамерявам да се предпазя чрез него от евентуалната заплаха. Странно колко добре се бяхме сработили за толкова кратко време. Скочих, обърнах се към скалата и насочих лявата си ръка към нея, но в същия момент оттам изникна Сухай, последван от една по-висока, замъглена фигура. Фигурата се стабилизира почти мигновено, пристъпи напред и веднага след това се преля от формата на осмокрака маймуна в човешкия облик на моя брат Мандор. Както обикновено беше облечен в черно, но този път дрехите му бяха с малко по-различна кройка. Сребрилата му коса беше грижливо сресана.

— Виждам, че всичко е минало както трябва — отбеляза той.

Аз се ухилих и кимнах към все още превързаната му ръка.

— Точно както би трябвало да се очаква. Какво стана в Амбър, след като се запътих към Кашфа?

— Нови експлозии нямаше — каза Мандор. — Останах само колкото да се убедя, че не мога да бъда полезен с нищо повече. Преди това помогнах да поразчистим около епицентъра и да закърпим няколко опасно поддали стени. Чрез заклинания естествено. После помолих Рандъм да ме освободи, той благоволи и аз се прибрах у дома.

— Експлозия ли? В Амбър? — попита Сухай.

Аз кимнах.

— Интересите на Еднорога и Змията се сблъскаха в коридорите на двореца и това причини сериозни щети.

— Какво е принудило Змията да навлезе така дълбоко във Владенията на Реда?

— Причината се нарича в Амбър Рубинът на Справедливостта, а в Хаос — Окото на Змията.

— Разкажи ми по-подробно.

Направих един бърз преглед на последните си премеждия в двореца на Амбър, като пропуснах да спомена за разходката в Коридора на Огледалата и разкритията в покоите на Бранд. Докато говорех, погледът на Мандор прескачаше от Колелцето върху Сухай и обратно. Той осъзна, че съм забелязал това, и се усмихна.

— Значи Дуоркин е отново на себе си? — попита Сухай.

— Никога преди не съм го срещал — казах аз, — но ми се стори, че знае какво прави.

— А кралицата на Кашфа гледа с Окоето на Змията?

— Не знам дали вижда нещо с него. Тя все още се възстановява след операцията на Дуоркин. Но мисълта определено е интригуваща. Ако може да гледа с него, какво ли би видяла?

— Изчистените, студени линии на вечността, ако мога да се изразя така. През всички Сенки. Нито един смъртен не би могъл да издържи дълго на подобна гледка.

— Във вените ѝ тече кръвта на Амбър — казах аз.

— Наистина ли? Оберон?

Кимнах.

— Покойният владетел беше много активен човек — отбеляза Сухай. — И все пак подобно зрение би било истинско бреме — макар твърдението ми да се опира само на догадки — и ще изисква познаването на някои определени принципи. Нямам никаква представа какво би могло да излезе от това. Само Дуоркин би могъл да каже. Ако наистина е на себе си, той сигурно знае какво прави. Признавам неговото майсторство, въпреки че никога не съм знаел какво да очаквам от него.

— Значи го познаваш лично? — попитах аз.

— Познавах го — отдавна, преди да започнат несгодите му. Не знам дали да приветствам или да се боя от последния му ход. Ако се е възстановил, Дуоркин би могъл да направи много за общото добро. И все пак неговите интереси могат да бъдат и съвсем предубедени.

— Съжалявам, че не мога да внеса яснота по въпроса — казах аз. — За мен действията му са също толкова загадъчни.

— И аз съм доста объркан — обади се Мандор. — Но все още съм склонен да приема всичко като уреждане на отношенията на Амбър с Кашфа и Бегма. На този етап едва ли има смисъл да гадаем. По-добре да се съсредоточим върху някои от наболелите проблеми тук.

Неволно въздъгнах и подхвърлих:

— Като наследяването на трона ли?

Мандор изненадано вдигна вежди.

— О, значи лорд Сухай вече те е запознал със ситуацията?

— Не съм — отвърнах аз. — Но вече съм слушал толкова много за дворецовите интриги в Амбър, че съм станал нещо като експерт по въпроса. Предполагам, че тук нещата едва ли стоят по-иначе и наследниците от рода Суейвил вече са се вкопчили един в друг на живот и смърт.

— На прав път си — съгласи се Мандор. — Все пак мисля, че тук правилата се спазват много по-стриктно, отколкото в Амбър.

— И това е нещо. Що се отнася до мен, смятам да поднеса съболезнованията си и тутакси да отпраша нанякъде. Пратете ми после картичка, за да разбере кой е спечелил играта.

Мандор се засмя. Той рядко се смее. Усетих как китката ми трепна около мястото, където обикновено се вие Фракир.

— Той наистина не знае — каза брат ми и погледна Сухай.

— Току-що пристигна — отвърна му вуйчо. — Нямах време да му разкажа нищо.

Бръкнах в джоба си, измъкнах една монета, подхвърлих я и я хванах във въздуха.

— Тура — обявих след като я погледнах. — Значи ще ми обясниш ти, Мандор. Кажете сега какво става?

— Ти не си тринайсети в списъка с претендентите за трона — каза той.

Беше мой ред да се изсмея.

— Знаех си, че не е възможно да съм се изкачил толкова нагоре. Нали още на вечерята във Владението ти казах, че не ми се вярва да е така.

— Трети си — продължи Мандор. — Пред теб са само двама.

— Не разбирам. Какво е станало с всички останали?

— Мъртви са.

— От какво? Грипна епидемия ли е имало?

Мандор се усмихна злокобно.

— Напоследък имаше цял куп фатални дуели и доста политически убийства.

— И кои бяха повече?

— Убийствата.

— Впечатлен съм.

— Точно затова вие тримата сте защитени от Черния покров на Короната. Освен това на трите рода е заповядано да се погрижат допълнително за безопасността на всеки един от претендентите за престола.

— Говориш сериозно, така ли?

— Съвсем сериозно.

— Това оредяване на благородническите редици на всеобщия стремеж към преуспяване ли се дължи, или по-скоро шепа хора са се потрудили здравата по въпроса?

— Короната няма ясно становище.

— Когато казваш „Короната“, кого по-точно имаш предвид? Кой се ползва сега с последната дума?

— Лорд Бансиз от Амбълраш — отговори Мандор, — далечен роднина и дългогодишен приятел на покойния монарх.

— Долу-горе го помня. А възможно ли е той сам да е хвърлил око на трона и да стои зад цялата чистка?

— Той е жрец на Змията, а жреците дават обет, с който се отказват от властта във всяка нейна проява.

— Има си начини да се заобикалят дадените обети.

— Така е, но Бансиз изглежда напълно незаинтересован от подобна перспектива.

— Което не му пречи да си има свой любимец, на когото да помага от време на време. Някой от оцелелите претенденти да е поддържал близки връзки с Ордена на Бансиз?

— Доколкото знам, не.

— Не е изключено да става въпрос за сделка.

— Не е, но Бансиз не е от хората, които биха участвали в подобни пазарлъци.

— С други думи, смяташ, че той стои над боричканията за престола?

— Поне нямам доказателства за обратното.

— Кой е главният претендент?

— Тъбъл от Чаникът.

— А вторият?

— Тмер от Джебзи.

— Бива си го твоето езерце — казах на Сухай.

Той отново ми показа зъбите си.

— Нашият род замесен ли е в някаква вендета с родовете Джебзи и Чаникът?

— Всъщност не.

— Но всеки да си пази гърба, нали?

— Да.

— Как се стигна дотук? Помня, че списъкът беше доста дълъг. Вартоломеева нощ на местна почва или какво?

— Не, убийствата си вървяха съвсем равномерно. Не се е стигало да кървави бани, откак състоянието на Суейвил се влоши значително, макар че някои от последните „инциденти“ са съвсем отскоро.

— Все трябва да е имало някакво разследване. Някой да е попадал в затвора по тази линия?

— Не, извършителите или успяваха да се измъкнат, или ги убиваха на място.

— Ами убитите? Сигурно са успели да разберат какви са били политическите им пристрастия.

— Не съвсем. Едни бяха професионалисти. Други минаваха просто за неспокойни натури, а някои дори имаха репутацията на душевноболни.

— Значи никакви интересни улики?

— Точно така.

— А съмнения?

— Тъбъл е сред заподозрените, само дето никой не смее да му го каже в очите. Той спечели най-много от развитието на събитията и би могъл да прибегне до нов удар. Бездруго политическата му кариера е гарнирана обилно с двойни игри, потайни ходове и убийства. Но от тогава измина доста време. Всеки има по няколко неудобни тайни в биографията си. От много години насам той минава за тих и консервативен човек.

— А Тмер? Той също е достатъчно близо до успеха, за да предизвика подозренията на всички. Нещо по-конкретно за неговите афери?

— Почти нищо. Делата му са винаги добре прикрити. Той самият е доста затворен човек. Въпреки това никога не е бил свързан с никакви нередности. Не го познавам чак толкова добре, но все пак

винаги съм смятал, че е по-непосредствен и по-пряк от Тъбъл. Струва ми се, че ако му се искаше чак толкова да се добере до престола, по-скоро би организиран преврат, отколкото да се занимава с интриги.

— Може, разбира се, да има няколко независими действащи лица, всяко от които да преследва собствените си интереси...

— И сега, когато играта навлиза във финалния си етап, те би трябвало да се появят на сцената, така ли?

— В общи линии, да.

Усмивка. Свиване на рамене.

— Едва ли коронацията ще сложи край на всичко — каза Мандор. — Короната не е направила никого неуязвим.

— Да, но уличеният интригант би дошъл на власт с доста лоша репутация, която винаги ще го тегли надолу.

— Но той определено няма да е първият монарх с гузна съвест. Ако се замислиш, сигурно ще си спомниш, че доста велики владетели са завзели престола именно по този начин. Апропо, да ти е хрумвало, че останалите сигурно също тънат в догадки по твоя линия?

— Хрумна ми и това определено ми развали настроението. Баща ми доста дълго се е стремил към трона на Амбър и е успял да обърка здравата живота си. Почувствал се е истински щастлив, когато пратил предишните си мераци по дяволите. Това беше една от най-важните поуки, които си взех от неговата история. Аз нямам подобни амбиции.

И все пак се замислих за миг. Как ли бих се чувствал като господар на една огромна държава? Всеки път, когато ме заинтересуваше някой политически ход, бил той в Хаос, в Амбър или в Щатите на Сянката Земя, неизменно си представях как бих постъпил аз в подобна ситуация.

— Май ти минават и други мисли — подхвърли Мандор.

Сведох поглед.

— Може би и другите вече са се взирали в магическите си езера — казах. — И са мернали там някое пророческо отражение.

— Несъмнено — отвърна той. — Ами ако дните на Тъбъл и Тмер изтекат преждевременно? Как ще постъпиш тогава?

— Не си го и помисляй — казах аз. — Няма да стане.

— И все пак?

— Не знам.

— Наистина би трябвало да разполагаш с някакво решение, за в случай че невъзможното се окаже възможно. Това би могло само да ти помогне.

— Благодаря за съвета. Ще го запомня.

— Разкажи ми какво се случи след като се разделихме във владението.

И аз му разказах — за духовете на Лабиринта и всичко останало.

Почти бях стигнал до края на историята си, когато отново прозвуча познатият вой. Сухай тръгна към скалата.

— Извинете ме — каза той и скалата се разтвори, за да го погълне.

Миг по-късно усетих втренчения поглед на Мандор.

— Вероятно разполагаме с броени секунди — каза той. — Времето определено няма да ми стигне за всичко, което исках да обсъдя с теб.

— Строго поверително, а?

— Да. Трябва да си уговорим закуска преди погребението. Да речем, след четвърт завъртане, синьо небе.

— Дадено. В имението Сауал?

— По-добре в моето имение.

Скалата трепна, докато му кимвах, и от нея изплува стройна демонична фигура с лек син ореол, който проблясваше сред лека мъгла. Мигом скочих, поклоних се и целунах ръката, която тя ми подаде.

— Майко — казах, — не бях подготвен за подобно удоволствие, не и толкова скоро.

Тя се усмихна и люспите по тялото ѝ избледняха, а чертите на лицето ѝ се размиха. Синият ореол изчезна и на негово място се появи нормалният, макар и малко блед оттенък на човешката плът. Бедрата и раменете ѝ се разширяха за сметка ма няколко сантиметра от ръста, но въпреки това стройната ѝ линия се запази. Издатините над веждите ѝ изчезнаха, а кафявите ѝ очи станаха още по-привлекателни. По новооформеното ѝ чипо носле изгряха няколко чаровни лунички. Кафявата ѝ коса бе станала по-дълга, откакто я бях видял за последен път в човешкия ѝ облик. Усмивката така и не слезе от лицето ѝ. Червената ѝ туника беше пристегната само в кръста с колан, на който висеше изящна рапира.

— Скъпи мой Мерлин — каза тя, хвана главата ми с две ръце и ме целуна по устните. — Радвам се да те видя в такава чудесна форма. Толкова време измина от последната ни среща.

— Напоследък вода доста бурен живот.

— Да, чух. Споменаха ми за няколко твои премеждия.

— Убеден съм в това. Не всеки разполага със своя собствена *тай'ига*, която да го следва неотлъчно, да се опитва да го съблазни, обладавайки най-различни тела, и като цяло да прави живота му още по-сложен с непредвидимата си добронамереност.

— Израз на загрижеността ми, скъпи.

— Израз също така на твоето неуважение към независимостта ми и на съмненията ти, че бих могъл да се справя сам с проблемите си.

Мандор се прокашля и се обади:

— Здравейте, Дара.

— Очаквах, че ще го приемеш така — заяви ми тя и добави: — Здравейте, Мандор. Какво е станало с ръката ви?

— Някакви стени се срутиха твърде бързо — отвърна той. — От известно време насам пътищата ни не са се пресичали, но никога не забравям за вас.

— Благодаря за комплимента — каза майка ми. — Вярно е, че предпочитам усамотението, особено когато атмосферата стане по-несигурна от обикновено. Но същото може да се каже и за вас. Напоследък се губехте доста често в лабиринтите на имението си, освен ако не сте били някъде другаде.

Мандор се поклони.

— Както казахте, ние с вас сме същества със сходна натура, госпожо.

Тя присви очи, но тонът ѝ остана непроменен.

— Може би. Всъщност да, и на мен понякога ми се струва, че имаме някои близки черти. Особено що се отнася до по-значимите цели в живота. Струва ми се, че напоследък и двамата здравата сме се потрудили в тази насока.

— Аз обаче явно съм бил доста невнимателен — каза Мандор и кимна към превързаната си ръка. — Нещо, което не бих могъл да кажа за вас.

— Винаги стоя далеч от рушащи се здания... — подхвърли тя.

— И от други непредвидими стечения на обстоятелствата.

— Опитвам се да се придържам към стабилните конструкции.

— Аз също. В повечето случаи.

— А когато не успеете?

Мандор вдигна рамене.

— Всички правим грешки.

— Но вие все успявате да се измъкнете невредим, ако не греша?

— Не мога да го отрека. Все пак имам солиден житейски опит зад гърба си. Вие също се справяте доста добре с оцеляването.

— Засега да. Може би трябва някой ден да обсъдим по-обстойно тази тема. Няма ли да е странно, ако се окаже, че си приличаме и за куп други неща?

— Аз лично бих се изненадал — отвърна ѝ той.

Тази префинена размяна на остроумия ме забавляваше, но и ме тревожеше леко, тъй като няха никаква представа за какво намекуват и двамата. Между тях наистина имаше нещо общо. Освен това не бях чувал подобни словесни лупинги на друго място, освен в Двора на Амбър, където дуелирането с думи достига понякога завидни висоти.

— Извинете ме — каза Мандор на мен и Сухай, — но ми се налага да се оттегля. Благодаря за гостоприемството. — После се обърна отново към Дара. — За мен беше истинско удоволствие, госпожо.

— Така и не успях да ти предложа да се подкрепиш с нещо след пътуването. Станал съм доста немарлив домакин — отбеляза Сухай.

— Нашето не се губи, приятелю — заяви Мандор, отстъпи към изхода и добави: — Довиждане, Мерлин.

Кимнах му.

Той пристъпи към скалата и изчезна.

— Способностите му винаги са ме удивявали — каза майка ми. — Още повече, че не е получил кой знае какво образование.

— Дарба — обади се Сухай. — Той беше заченат в подходящо време.

— Интересно, кой ли ще умре днес? — каза тя.

— Не знам дали вече и намеците не са подсъдни — отвърна вуйчо ми.

Дара се засмя.

— И така да е, сигурно ще ме оправдаят заради добрия ми вкус.

— Упрек ли долавям в думите ти, или просто завист? — попита Сухай.

— Нито едното, нито другото. Просто съм почитателка на даровитите личности и на остроумните шеги.

— Майко — намесих се аз. — Каж ми какво става тук?

— Какво по-точно искаш да знаеш, Мерлин?

— Напуснах това място преди доста време. После ти си изпратила демон, който да ме намери и да се грижи за мен. Явно демонът е трябвало да намери потомък на Амбър. Затова и се чудеше за известно време дали това съм аз, или пък е Люк. Люк се опита да ме убие на няколко пъти. *Тай'уга*-та ми спаси живота, без да е наясно дали аз съм нейният човек. Тя дори живя известно време с Люк, за да разбере как стоят нещата. Трябваше да се сетя сам, че това е твое дело, тъй като демонът ме попита за името на майка ми. Явно така и не е успяла да измъкне от Люк имената на родителите му.

Дара се усмихна.

— Красива картинка, а? — каза тя. — Малката Джасра и принцът на Мрака...

— Не се опитвай да смениш темата. Само си помисли в какво положение ме постави — голям мъж, дундуркан от демоните на майка си.

— Използвай единствено число. Демонът беше само един, миличък.

— Все тая! Това не променя нещата. Как въобще ти хрумна такова нещо? Не искам...

— *Тай'уга*-та вероятно ти е спасила живота повече от веднъж, Мерлин.

— Ами, да. Но...

— Значи предпочиташ да си мъртъв пред това да си защитен? И то само защото аз съм се погрижила за това?

— Не е там въпросът!

— Къде е тогава?

— Ти, изглежда, си решила, че не мога да се грижа сам за себе си и...

— И излязох права.

— Но не си могла да знаеш това предварително. От самото начало си решила, че съм наивен, лековерен, безотговорен...

— Сигурно бих наранила достойнството ти, като кажа, че ти го потвърди с решението си да идеш на място, толкова различно от Хаос, колкото е онази Сянка.

— Да. Аз мога да се грижа сам за себе си!

— Но като че ли не си се справил с тази задача чак толкова добре. Освен това бързаш да правиш необосновани предположения. Какво те кара да мислиш, че съм била водена единствено от мотивите, които спомена?

— Добре. Каж ми тогава, че си знаела как Люк ще се опита да ме убие няколко поредни години на 30-и април. И ако това наистина е така, бих искал да знам защо просто не си ми го казала?

— Не знаех, че Люк ще се опита да те убие на 30-и април.

Обърнах ѝ гръб и стиснах юмруци.

— Значи наистина си го направила просто заради идеята?

— Мерлин, защо винаги ти е трудно да приемеш, че някои хора могат да знаят неща, които ти не знаеш?

— Тяхното нежелание да ми ги кажат добра причина ли е?

Тя замълча за миг, после каза:

— Боя се, че в думите ти има известна истина. Но аз си имах наистина сериозни причини да не споменавам пред теб за някои неща.

— Тогава първо ми кажи защо реши, че не можеш да ми се довериш?

— Не беше въпрос на доверие.

— А би ли ми обяснила на какво точно беше въпрос?

Последва нова пауза. Дълга.

— Не. Все още не.

Обърнах се към нея. Лицето ми бе спокойно, гласът — също.

— Тогава нищо не се е променило, нито пък някога ще се промени. Ти все още ми нямаш доверие.

— Не е така — отвърна тя и хвърли поглед към Сухай. — Просто нито времето, нито мястото са подходящи за подобни разговори.

— Да ти донеса ли нещо за пиене, или нещо, с което да се подкрепиш, Дара? — реагира мигновено Сухай.

— Не, благодаря — каза тя. — Трябва да тръгвам.

— Майко, кажи ми преди това нещо за *тай'ига*-та.

— Какво искаш да знаеш за нея?

— Призовавала си я някъде отвъд Покрайнините.

— Правилно.

— Тези създания не притежават собствени тела, но могат да се вселяват в чуждите.

— Да.

— Да речем, че един такъв демон се всели в тялото на човек малко преди той да умре...

— Любопитно. Въпросът ти хипотетичен ли е?

— Не. Точно това се случи с демона, който ти ми изпрати. Тя, изглежда, не може да се отдели от тялото. Защо?

— Не съм съвсем сигурна.

— Уловена е като в капан — предположи Сухай. — Може да обладае и да напусне тялото, само ако то има свой собствен разум, с който демонът да влезе в контакт.

— Тялото, в което се е вселила *тай'ига*-та, се е възстановило от болестта, която е убила неговото съзнание — казах аз. — Искаш да кажеш, че сега тя е свързана с него до смъртта си?

— Да. Поне доколкото знам аз.

— Тогава ми кажи, тя ще се освободи ли, ако тялото умре, или ще умре заедно с него?

— И двата варианта са възможни — отвърна Сухай. — Но колкото по-дълго остане в тялото, толкова по-малки ще бъдат шансовете ѝ да оцелее.

Погледнах отново майка си и заявих:

— Ето го и края на твоята история.

Тя сви рамене.

— Аз приключих с демона и го освободих. Винаги мога да призова някой друг, ако ми се наложи.

— Недей.

— Няма. Вече няма нужда да го правя.

— Но ако си мислеше, че има, би го направила, нали?

— Една майка е длъжна да се грижи за безопасността на сина си, независимо дали на него това му харесва, или не.

Вдигнах лявата си ръка и изпгнах показалеца си в гневен жест. И изведнъж забелязах на китката си бляскава гривна — майсторски изплетено от метални нишки украшение, което приличаше по-скоро на холографско изображение, отколкото на реален предмет. Отпуснах ръката си, овладях първия си импулс и се троснах:

— Сега поне знаеш какво мисля по въпроса.

— Отдавна го знам — каза Дара. — Нека обядваме заедно, при половин завъртане, виолетово небе. В имението на Сауал.

— Съгласен съм.

— До скоро тогава. Приятно завъртане, Сухай.

— Приятно завъртане, Дара.

Тя направи три крачки и изчезна. Етикетът в Хаос изисква да си тръгнеш така, както си дошъл.

Обърнах се, отидох до езерото и се вгледах в дълбините му. Усещах как напрежението се свлича от раменете ми. Този път заварих там Джасра и Джулия. Двете извършваха някакви странни приготовления в работното помещение в Цитаделата на Владението. После образът се замъгли леко, жестоката истина изплува над реда и красотата и на тяхно място се появи маска с впечатляващи и едновременно с това ужасяващи черти.

Усетих ръката на Сухай върху рамото си.

— Това е семейството — каза той. — Понякога ни дарява с любовта си, а друг път ни вбесява. Гневът те е сграбчил в ноктите си, нали?

— Марк Твен е бил прав като е казал, че човек може да избира приятелите, но не и роднините си — отвърнах аз.

— Не знам какво са намислили, но имам известни съмнения. Сега не можеш да направиш нищо друго, освен да си починеш и да изчакаш. Бих искал да ми разкажеш още някои неща.

— Благодаря ти, вуйчо. Ами, да. Защо не?

И му разказах всичко. После отидохме до кухнята за още сандвичи. Оттам излязохме на един плуващ балкон, кацнал над лимонов океан, чиито вълни се разбиваха в розовите скали на брега. Над нас небето бе придобило цвят на индиго. Не се виждаха звезди. На този балкон довърших останалата част от разказа си.

— Това, което чух, е меко казано интригуващо — каза Сухай накрая.

— О? Да не би да виждаш нещо, което ми е убягнало?

— Ти ме наведе на твърде много теми за размисъл, за да си позволя да рискувам с прибързано мнение. Нека засега оставим нещата такива, каквито си ги видял ти.

— Добре.

Облегнах се на перилата и погледнах към водната повърхност.

— Трябва ти почивка — каза той след известно време.

— Сигурно е така.

— Ела, ще те заведа в стаята ти.

Протегна ми ръка и аз я хванах. Мигом потънахме в пода.

И тъй, аз заспах, заобиколен от гоблени и тежки драперии, в една стая без врата в замъка на Сухай. Може и да е била в кулата, защото чувах как ветровете се отъркват по външната стена. Не след дълго ме споходи сънят...

Бях отново в замъка на Амбър и крачех по блещукация Коридор на Огледалата. Пламъчетата на свещите пърхаха от ненадейните пориви на въздушното течение. Стъпките ми бяха абсолютно безшумни. Навсякъде около мен се виждаха огледала с най-различни размери и форми. Отражението ми се плъзгаше по повърхността им — веднъж съвсем реално, друг път изкривено, отражение на отражението...

Спрях пред едно продълговато пропукано огледало с калаена рамка. Още докато се обръщах към него, вече знаех, че в него няма да видя собствения си образ.

И се оказах прав. От другата страна ме гледаше Корал. Носеше блуза с цвят на праскова и бе свалила превръзката от окоето си. Пукнатината на огледалото разсичаше лицето ѝ наполовина. Лявото ѝ око бе все така зелено, както го помнех, а на мястото на дясното се виждаше Рубинът на Справедливостта. Като че ли и двете ѝ очи се бяха втренчили в мен.

— Мерлин — каза тя. — Помогни ми. Не мога повече. Върни ми окоето.

— Не знам как — отвърнах аз. — Не разбирам стореното.

— Моето око — продължи Корал, сякаш не беше ме чула. — През Окоето на Справедливостта светът е само плетеница от сили и е студен, много студен! И ужасно чужд. Помогни ми!

— Ще намеря начин.

— Окоето ми... — повтори тя.

Подминах огледалото.

От едно правоъгълно огледало, върху чиято дървена рамка бе гравирен феникс, ме гледаше Люк.

— Здравей, приятел — каза той. Изглеждаше малко отчаян. — Много ми се ще да получа обратно меча на баща си. Не си го мяркал пак, нали?

— Боя се, че не — смотолевих аз.

— Жалко, че не можах да се порадвам на подаръка ти. Ще се оглеждаш за него, нали? Имам чувството, че той би могъл да свърши добра работа.

— Разчитай на мен — казах.

— Все пак в известен смисъл ти си отговорен за онова, което се случи.

— Така е.

— ... и ми се иска да си го получа обратно.

— Даа — отвърнах и продължих нататък.

От едно елипсовидно огледало с тъмнокафява рамка, вдясно от мен, долетя зловещ кикот. Обърнах се и видях в него лицето на Виктор Мелман.

— Проклет да си! — изсъска той. — Толкоз се радвам да те видя да блуждаеш изгубен! Ръцете ти са опръскани с моята кръв!

— Собствените ти ръце са опръскани с кръвта ти — казах аз. — Твоето си беше чисто самоубийство.

— Друг път! — тросна се Мелман. — Ти ме уби почти нечестно.

— Глупости! Може да съм виновен за много неща, но твоята смърт не е между тях.

Понечих да отмина, но ръката му изскочи от рамката и ме сграбчи за рамото.

— Убиец! — изкрещя той.

Освободих се.

— Върви по дяволите! — казах и продължих напред.

После от едно широко огледало със зелена рамка и зеленикав оттенък на стъклото към мен поклати глава Рандъм.

— Мерлин! Мерлин! Какво си намислил в края на краищата? От известно време все забравяш да ме държиш в течение.

— Ами — отвърнах аз, загледан в оранжевата фланелка и дънките му, — така е, сир. За някои неща така и не ми остава време.

— Неща, които засягат сигурността на кралството, а ти не намираш време за тях?

— Ами, според моята преценка нещата не стоят точно така.

— Става въпрос за нашата сигурност. Аз съм този, който трябва да прецени кое как стои.

— Да, сир. Разбирам, но...

— Трябва да си поговорим, Мерлин. Личният ти живот е замесен в цялата история, нали?

— Нещо такова...

— Няма значение. Кралството е по-важно. Трябва да поговорим.

— Да, сир. Веднага, щом...

— „Веднага, щом“ ли?! Още сега! Спри да се занимаваш с глупости и си домъкни задника тук! Трябва да говоря с теб!

— Ще го сторя веднага, щом...

— Не ми пробутвай пак този лаф! Нещата май намирисват на предателство, след като се опитваш да скриеш важна информация! Искам да се видя с теб! Върни се у дома!

— Ще се върна — казах и се отправих със забързана крачка напред, а гласът на Рандъм се сля с хора на останалите. Не спираха да повтарят своите заповеди, молби и обвинения.

В следващото огледало — кръгло, с плетена синя рамка — ме чакаше образът на Джулия.

— А, ето те и теб — каза тя почти печално. — Знаеш, че те обичах.

— И аз те обичах — признах аз. — Отне ми доста време, докато го осъзная. Предполагам, че успях да разваля всичко.

— Ти не ме обичаше достатъчно. Иначе щеше да ми се довериш. А така само успя да изгубиш моето доверие.

Отвърнах поглед и казах:

— Съжалявам.

— Това не е достатъчно. Вече сме врагове.

— Не е нужно да се стига до това.

— Твърде късно е — каза тя. — Твърде късно.

— Съжалявам — повторих аз и продължих почти тичешком.

Така се озовах пред Джасра. Нейното огледало се оказа ромбовидно, с червена рамка. Увенчаната ѝ с ярък маникюр ръка изплува от повърхността му и ме погали по бузата.

— Отиваш ли някъде, скъпо момче? — попита тя.

— Да, надявам се — казах.

Джасра се усмихна накриво и облиза устните си.

— Реших, че си повлиял зле на сина ми. Той е станал прекалено мек, откакто се сприятелихте.

— Съжалявам.

— ... което го е направило неспособен да управлява.

— Неспособен или нежелаещ?

— И в двата случая вината би била твоя.

— Той е голям човек, Джасра. Може да решава сам.

— Боя се, че ти си го научил да взема грешните решения.

— Люк не зависи от никого, госпожо. Не вини мен, ако той прави неща, които не ти се харесват.

— А ако Кашфа рухне, тъй като ти си го направил прекалено мек?

— Голяма работа! — казах аз и направих крачка напред. Добре, че го сторих, защото ноктите й тъкмо се бяха стрелнали към лицето ми и за малко не го достигнаха. Джасра ме засипа с проклетия, докато се отдалечавах. Добре че скоро и те се удавиха в общата глъчка.

— Мерлин?

Обърнах се отново надясно и видях лицето на Найда в едно сребърно огледало, чиито краища бяха гравирани, за да заместят рамката.

— Найда! Ти пък с какво си недоволна от мен?

— С нищо — отвърна *тай'уга*-та. — Просто минавах оттук. Трябва ми малко информация.

— И не ме мразиш? Това се казва изненада!

— Да те мразя ли? Не ставай глупав. Не мога да те мразя.

— Защото всички останали в тази галерия са ми адски сърдити.

— Но това е само сън, Мерлин. Ти си истински, аз съм истинска, за другите не знам.

— Съжалявам, че майка ми те е обвързала с онова заклинание и че е трябвало да ме пазиш толкова години. Наистина ли си вече свободна? Ако не си, бих могъл...

— Свободна съм.

— Съжалявам, че ти е било толкова трудно с мен, особено докато още не си знаела мен ли да пазиш, или Люк. Кой би могъл да се сети, че в Бъркли ще се запишат по едно и също време двама амбърити?

— Аз не съжалявам.

— Какво искаш да кажеш?

— Дойдох за малко информация. Искам да знам как бих могла да открия Люк.

— Той е в Кашфа. Оня ден го короноваша като владетел на кралството. За какво ти е притрябвал?

— Не се ли сети сам?

— Не.

— Влюбена съм в него. Винаги съм била влюбена. Сега, когато се освободих от заклинанието и имам свое собствено тяло, искам той да разбере, че именно аз съм била Гейл, а също и какво изпитвам към него. Благодаря ти, Мерлин. Довиждане.

— Чакай!

— Да?

— Така и не успях да ти благодаря, че си ме пазила през всичките тези години, въпреки че от време на време успяваше да ми създадеш сериозни проблеми. Благодаря ти и успех.

Тя се усмихна и образът ѝ избледня. Протегнах ръка и докоснах огледалото.

— Успех — ми се стори, че я чух да казва.

Странно. Това беше сън. И все пак не можех да се събудя и имах чувството, че всичко е истинско. Аз...

— Ти си успял да се върнеш в Хаос тъкмо навреме за голямата игра, както виждам.

Гласът идваше от едно тясно, опасно с абаносова рамка огледало, на около три крачки напред.

Отидох до него. Очите ми срещнаха гневния поглед на моя брат Джърт.

— Какво искаш? — попитах го.

Лицето му беше разярена пародия на моето собствено лице.

— Искам никога да не се беше появявал на този свят — каза той.

— Но тъй като това е свършен факт, бих искал да те видя как умираш.

— Нямам ли някаква трета възможност?

— Заточение в нечий частен ад, може би.

— Защо?

— Ти стоиш между мен и всичко, което искам да имам.

— С радост ще отстъпя крачка встрани. Каж ми как да го сторя.

— Ти сам не можеш да направиш нищо, за да промениш нещата.

— И затова ме мразиш?

— Да.

— Мислех си, че къпането в Извора е отмило емоциите ти.

— Процесът не беше завършен и само ги засили.

— А има ли някакъв начин да започнем всичко отначало? Като приятели?

— Никога.

— Не мисля така.

— Тя винаги те е обичала повече от мен, а сега ще получиш и трона в добавка.

— Не ставай смешен. Аз не го искам.

— Съдбата ти не зависи от твоите желания.

— Освен това няма да го получа.

— Напротив, ще го получиш. Освен ако не те убия преди това.

— Това е смешно. Просто не си струва.

— Някой ден, когато най-малко го очакваш, ще се обърнеш и ще ме видиш. Но тогава ще бъде твърде късно за теб.

Огледалото потъмня.

— Джърт!

Нищо. Бях бесен. Точно като при срещите ни наяве.

Погледнах към едно огледало с огнена рамка, на няколко крачки по-напред вляво. Предчувствах, че то ще е следващото. Тръгнах към него.

Тя се усмихваше.

— Добре си се подредил.

— Какво има, лелче?

— Май си се забъркал в конфликт, който почти всички определят като „неконтролируем“ — отговори Файона.

— Не този отговор исках да чуя.

— Прекалено близко до истината е, за да ти дам друг.

— И ти ли си замесена?

— Съвсем бегло. Не бих могла да направя кой знае какво за теб в момента.

— Какво да правя?

— Разбери какви са възможните изходи и избери най-добрия.

— Най-добрия за кого? Най-добрия за какво?

— Само ти би могъл да си отговориш.

— Не можеш ли да ми подскажеш мъничко?

— Ти можеш да минеш по Лабиринта на Коруин, нали?

— Да.

— И аз така си помислих. Той е бил създаден под напора на необичайни обстоятелства и затова не може да бъде копиран. Първичният Лабиринт е позволил това да се случи, само защото е бил повреден и твърде слаб, за да го предотврати.

— Е, и?

— Първичният Лабиринт се опитва да го погълне, да го превърне в част от себе си. Ако успее, очаква ни катастрофа не по-малка от тази, която се бе надигнала по времето на войната с Царството на Хаоса. Балансът между силите ще бъде нарушен завинаги.

— Хаосът не е ли достатъчно силен, за да го спре? Нали уж двете сили са равностойни.

— Бяха, докато ти не възстанови Лабиринта сред Сенките, който след това бе погълнат от Първичния Лабиринт. Сега мощта му надхвърля тази на Логрус.

— Не разбирам какво трябва да се направи.

— Нито пък аз, поне засега. Но не забравяй какво ти казах. Когато часът удари, ще трябва да решиш. Нямам никаква представа за какво точно ще става въпрос, но решението ти ще има огромна тежест.

— Тя е права — прозвуча друг глас зад гърба ми.

Обърнах се и видях баща си, ограден от бляскава черна рамка с инкрустирани сребърни рози.

— Коруин — чух да казва Файона. — Къде си?

— На едно място, където няма светлина.

— Мислех си, че си някъде в Амбър, татко, с Дийрдри — казах аз.

— Духовете си играят на духове — отвърна той. — Не разполагам с много време, защото силата ми изтича. Мога да ви кажа само едно: не се доверявайте нито на Лабиринта, нито на Логрус, нито пък на някое от техните подобия, докато всичко не свърши.

Коруин започна да избледнява.

— Как мога да ти помогна? — попитах аз.

Преди да изчезне, до мен достигнаха само думите „... в Царството“.

Обърнах се отново.

— Фай, какво искаше да каже той?

Файона бе сбърчила чело.

— Останах с впечатлението, че отговорът е някъде в Царството на Хаоса — каза тя бавно.

— Но къде? Къде да го търся?

Тя поклати глава и понечи да ми обърне гръб. Но миг преди да изчезне промълви:

— Кой би могъл да знае най-добре?

Отвсякъде все така долитаха различни гласове, които ме викаха по име. Чувахе се плач и смях. И моето име. Спуснах се напред.

— Каквото и да стане — каза Бил Рот, — ако ти потрябва добър адвокат, аз бих могъл да ти помогна. Дори ако делото е в Хаос.

От едно мъничко огледало с крива рамка ми смигна Дуоркин.

— Няма защо да се притесняваш — отбеляза той. — Но не е изключено да се сблъскаш с няколко непредвидими стечения на обстоятелствата.

— Какво да направя? — простенах аз.

— Ти се превърна в нещо по-голямо от самия себе си.

— Не разбирам.

— Освободи се от клетката на собствения си живот.

— Каква клетка?

От стареца нямаше и следа.

Хукнах. Словесният им порой продължаваше да ме залива.

Близо до края на Коридора бе окачено странно огледало. Сякаш не стъкло, а жълта коприна бе опъната в рамката му. От него ми се хилеше Червения Котарак.

— Не си струва. Прати ги по дяволите до един — каза той. — Ела в кабарето, стари друже. Ще обърнем по няколко бири и ще погледаме как рисува Художника.

— Не! — изкрещях. — Не!

От Котарака бе останала само усмивката. Беше мой ред да избледнея. Обгърна ме милостивият, мрачен плащ на забвението. Само вятърът продължаваше да нашепва нещо някъде наблизо.

ГЛАВА 3

Не знам колко време съм спал. Събуди ме гласът на Сухай.

— Мерлин, Мерлин — повтаряше той. — Небето е бяло.

— А ми предстои напрегнат ден — отвърнах аз. — Знам. Сигурно и вечерта ще бъде напрегната.

— Значи те е достигнало все пак!

— Кое?

— Едно малко заклинание, което ти изпратих, за да отвори съзнанието ти към просветлението. Предпочетох да ти помогна да се взреш в това, което е дълбоко в теб, вместо да ти мътя главата със собствените си подозрения и догадки.

— Бях отново в Коридора на Огледалата.

— Не знаех каква форма ще приеме.

— Изживяването истинско ли беше?

— Трябва да е било.

— Ами, дължа ти благодарност... като че ли. Чакай, спомних си нещо! Грайл спомена, че си искал да ме видиш преди майка ми.

— Искях да разбера доколко си наясно с нещата, преди да се срещнеш с нея. Щеше ми се да защитя свободата ти на избор.

— За какво говориш?

— Убеден съм, че тя би искала да те види на трона.

Седнах в леглото и разтърках очи.

— Предполагам, че никак не е изключено.

— Не знам доколко е решена да се намеси в играта.

— Искях да ти дам възможността да прецениш сам преди тя да ти разкрие плановете си. Искаш ля да пийнеш чай?

— Да, благодаря.

Поех чашата, която той ми подаде, и я вдигнах към устните си.

— Та какво казваш е намислила майка ми?

Сухай поклати глава.

— Нямам конкретна представа за плановете ѝ. Но независимо дали тя има нещо общо с това, или не, заклинанието, което те бе

оплело, когато дойде тук, вече е неутрализирано.

— Ти ли се погрижи?

Той кимна.

Отпих още една глътка.

— Хабер си нямах колко напред съм стигнал в опашката за короната — добавих. — Джърт е номер четири или пет в класацията, нали?

Ново кимване.

— Имам чувството, че денят ще е наистина напрегнат.

— Допий си чая — каза Сухай. — След това ела при мен.

Той стана и излезе през един гоблен с извезан дракон, окачен върху отсрещната стена.

Когато вдигнах отново чашката, ярката гривна на лявата ми китка се изхлузи и увисна във въздуха. Плетеницата от нишки се сля в едно и се превърна в кръгче светлина. То се повъртя над димящата напитка, сякаш се наслаждаваше на аромата ѝ с дъх на канела.

— Здравсти, Чък — казах. — Как ти хрумна да се увиеш около китката ми?

— Исках да приличам на онова парче връв, което обикновено носиш — бе отговорът. — Реших, че усещането сигурно ти харесва.

— Интересува ме по-скоро какво си намислил този път.

— Само слушах, татко. Исках да разбера дали не мога да ти помогна по някакъв начин. Всичките тези хора са също твои роднини, нали?

— Тези, които срещнахме дотук — да.

— Ще трябва ли да отидем до Амбър, за да ги наклепаме?

— Не, този номер ще мине и тук. — Пийнах от чая. — За нещо конкретно ли ти се е приискало да ги „наклепаш“, или се интересуваш по принцип?

— Нямам доверие на майка ти и на брат ти Мандор, макар да са ми баба и чичо. Мисля, че кроят нещо.

— Мандор винаги ми е помагал.

— ... А вуйчо ти Сухай... изглежда ми стабиляга, само дето ми напомня доста за Дуоркин. Сигурен ли си, че и на него не му се мъти нещо в главата, дето може да изригне всеки момент?

— Мисля, че да — казах аз. — Никога преди не се е случвало нещо подобно.

— Ами ако ефектът само се е натрупвал през годините и едва сега му е дошло времето да се прояви?

— Да не си прочел напоследък някое томче със заглавие „Психология за всички“ или нещо такова?

— Напоследък изучавах светилата на психологията на Сянката Земя. Това е част от мащабната ми програма, която ще ми помогне да разбере човешкото мислене. Осъзнах, че е време да се осведомя по-подробно за подсъзнателните импулси.

— И откъде ти хрумна тази мисъл?

— Всъщност замислих се по въпроса след срещата си с триизмерния модел на Лабиринта, който открих в Рубина. Някои аспекти просто ми убягнаха. Така достигнах до теорията на хаоса, после до Менингер и всички останали, които са писали за наличието на разумни импулси в хаотичното.

— А резултатите?

— Сега съм по-мъдър.

— Имах предвид Лабиринта.

— Да. Неговият разум или притежава ирационален елемент, като при всяко живо същество, или мисловният му процес протича на толкова високо ниво, че за по-низшите същества неговите решения изглеждат ирационални. От практическа гледна точка и двете възможности водят до един и същ резултат.

— Аз така и не успях да те подложя на заплануваните тестове, но би ли могъл да ми кажеш дали и при теб нещата стоят така?

— При мен ли? Аз да съм ирационален? Никога не ми е минавала подобна мисъл. Струва ми се невъзможно.

Допих чая и си провесих краката от ръба на леглото.

— Жалко — казах. — Защото ми се струва, че именно това — в приемливи дози, разбира се — ни прави хора. Както и фактът, че можем да си дадем сметка за него.

— Наистина ли?

Станах и започнах да се обличам.

— Да, а умението да го контролираш в известен смисъл е присъщо на интелекта и творческото начало.

— Трябва да проуча този аспект доста подробно.

— Ами добре — подхвърлих, докато си обувах ботушите. — И после ми кажи какво си открил.

Продължих да се дооправям, а Чък ме попита:

— Когато небето стане синьо, ще трябва да отидеш, за да закусиш с брат си Мандор, нали?

— Да — казах аз.

— После пък ще обядваш с майка си?

— Точно така.

— А след това ще отидеш на погребението на местния монарх?

— Да, ще отида.

— Искаш ли да съм с теб, за да те пазя?

— С близките си ще съм в безопасност, Чък, макар да им нямаш доверие.

— Последното погребение, на което ходи, за малко не бе вдигнато във въздуха с бомба.

— Така е, но това беше работа на Люк, а той ми се закле, че се е отказал от отмъщението си. Ще се оправя. Ако искаш да поразгледаш наоколо, сега му е времето.

— Добре — каза той. — Искам.

Станах и се запътих към везания дракон.

— Можеш ли да ми кажеш как се стига до Логрус? — попита Чък.

— Майтапиш ли се?

— Не — заяви той. — Виждал съм Лабиринта, но никога не съм виждал мястото, което обитава Логрус.

— Мислех си, че съм се погрижил по-добре за паметта ти. При последната ви среща ти успя да го вбесиш до дупка.

— Сигурно е така. Мислиш ли, че е злопаметен?

— Между другото, да. Два пъти „да“. Три пъти „да“. Стой настрана от него.

— Нали ме посъветва да изследвам хаотичния фактор, и рационалното и...

— Не съм те съветвал да се самоубиваш. Доста труд съм хвърлил по теб.

— Аз също ценя собственото си съществуване. Освен това знаеш, че в мен е заложен императив за оцеляване, точно като инстинкта за самосъхранение при органичните създания.

— Тревожи ме по-скоро преценката ти.

— Знаем доста за способностите си.

- Вярно, че ставаш все по-добър в изчезването яко дим.
- Освен това ми дължиш прилично образование.
- Я виж ти!
- Въпросът е принципен. Иначе мога и сам да се справя с това.
- Чудесно. Справяй се.
- Трудно ли ще го открия?
- Нали се отказа да се правиш на всезнаещ?
- Татко, мисля, че трябва да го видя.
- Нямам време да те водя дотам.
- Само ми покажи пътя. Аз съм много добър в прикриването.
- Това ти го признавам. Добре. Сухай е Пазител на Логрус.

Знакът на Хаоса се намира в пещера — някъде си. Единственият път, който знам, започва оттук.

— Къде по-точно?

— В началото има нещо като девет завоя. Ще ти помогна със заклинание за яснота.

— Не знам дяла твоята магия би имала някакъв ефект върху нещо като мен...

Пресегнах се чрез пръстена си — извинете, през Колелцето — положих серия от черни звездички, върху картата на маршрута, поднесох му я на своя образ на Логрус и казах:

— Аз съм те създал, създал съм и това заклинание.

— О, да — отвърна Чък. — Усещам достъпа до нужната информация.

— Тя ще ти се разкрива в определени моменти. Приеми формата на пръстен около левия ми показалец. Ще излезем от тази стая и ще минем през други стаи. Когато се приближим до верния път, ще ти го покажа с пръст. Продължи в тази посока и вече ще си изминал част от маршрута, който ще те отведе на друго място. Там някъде ще откриеш първата черна звезда, която ще ти покаже накъде да тръгнеш. После ще се добереш до втората звезда и тъй нататък. Може би накрая ще се озовеш в пещерата на Логрус. Използвай цялото си умение, за да не те забележи, и направи наблюденията си възможно най-бързо. После се върни по същия път.

Дяволският Чекрък се сви и се понесе към пръста ми.

— И ме намери, за да ми кажеш как е минало всичко.

— Бездруго щях да го направя — каза тъничкото гласче. — Не искам да давам допълнителен тласък на параноята ти.

— Гледай да не забравиш.

Прекоших стаята и преминах през дракона.

Озовахме се в малка дневна. През единия прозорец се виждаше планински пейзаж, а през другия — пустиня. Не заварихме никого. Продължих нататък и излязох в дълъг коридор. Да, точно както си го спомнях.

Закрачих по коридора, подминах няколко стаи, спрях пред една врата вляво, отворих я и пред мен се разкри богата колекция от парцали, метли, кофи и дори един леген. Точно така. Посочих към рафтовете вдясно.

— Намери черната звезда — казах.

— Сериозно ли говориш? — поинтересува се гласецът.

— Тръгни натам и ще разбереш.

От пръста ми се проточи светъл лъч, който сякаш се накъса, щом достигна до рафтовете, и след това се опна в нишка, която бързо стана толкова гъвка, че вече не можех да я видя.

— Успех — прошепнах аз и ѝ обърнах гръб.

Затворих вратата и се запитах дали съм постъпил правилно. Утешаваше ме единствено мисълта, че ако не бях му показал пътя, той бездруго щеше да тръгне да търси Логрус и несъмнено щеше да го открие, рано или късно. Да става каквото ще става, си казах. Освен това бях любопитен какво ли ще успее да научи.

Върнах се обратно по коридора чак до малката дневна. В скоро време едва ли щеше да ми се удаде втори шанс да остана сам, затова реших да се възползвам. Седнах върху куп възглавници и измъкнах Картите си. Бързо открих сред тях скицирания по памет портрет на Корал. Вгледах се в чертите ѝ и Картата се вледени.

Образът стана триизмерен, но после бързо ми се изплъзна и аз видях самия себе си: разхождах се по улиците на Амбър в онзи слънчев следобед, хванал Корал под ръка. Двамата тъкмо минавахме край няколко търговски сергии. После се спуснахме по склона на Колвир, право към ярките вълни на морето. Наоколо се носеха чайки. След това се озовахме в бистрото и масата литна към стената...

Покрих Картата с ръка. Корал спеше. Сънуваше. Човек се чувства странно, когато се озове сред нечий сън. Просто едно от

странните тайнства на живота. Не си струваше да будя горкото момиче, само за да го попитам как се чувства. Можех да потърся Люк и да попитам него. Разрових отново колодата за Картата на Люк, но след като я открих, се поколебах. Нали и бездруго вече знаех, че Корал си почива. Повъртях Картата между пръстите си, после я оставих встрани и погледнах следващата...

Сиво, сребристо и черно... Лицето му беше просто една по-възрастна и по-сурова версия на моето собствено. От Картата ме гледаше Коруин, моят баща. Колко ли пъти бях плувал в пот, взрян в тази Карта, опитвайки се безуспешно да го достигна, докато накрая мозъкът ми се превръщаше в купчина стегнати до болка възли? Другите ми бяха казали, че това означава или че е мъртъв, или че е блокирал връзката. Неочаквано си спомних, че той ми бе разказал как веднъж всички заедно се опитали да се свържат с Бранд, но отначало не успели, защото той бил затворен на една далечна Сянка. Спомних си и как се бил мъчил да се свърже с мен, но огромното разстояние направило контакта почти невъзможен. Ами ако Коруин не беше мъртъв, нито пък не искаше да бъде безпокоен, а просто винаги се бе намирал твърде далеч, за да успее да се добера до съзнанието му?

Но кой тогава бе дошъл, за да ми помогне през онази нощ сред Сенките, кой ме бе отвел на границата между Хаоса и Реда? И макар да не бях сигурен доколко реален е бил образът, който срещнах в Коридора на Огледалата, аз все пак бях забелязвал неведнъж намеци за присъствието на Коруин в Амбър. Ако се бе появявал на което и да било от тези места, това означаваше, че едва ли е бил прекалено далеч от мен. Това ме навеждаше на мисълта за другия вариант — баща ми просто съзнателно блокира контакта. В такъв случай беше абсолютно безсмислено да опитвам да се свържа отново с него. Ами ако все пак имаше и някакво друго обяснение и...

Картата като че ли стана по-студена. Дали пък въображението ми не си играеше лоши шеги с мен? Фокусирах съзнанието си и го насочих. Резултатът — повърхността стана дори още по-хладна.

— Татко? — казах аз. — Коруин?

Ново охлаждане и лек гъдел по върховете на пръстите ми. Почти като при осъществяването на обичайния контакт. Не беше изключено той да се намира по-близо до Хаос, отколкото до Амбър...

— Коруин — повторих. — Аз съм — Мерлин. Здравей.

Образът му се измени и сякаш се раздвижи. И изведнъж Картата почерня.

Въпреки това усещането за зараждащата се връзка не изчезна. Все едно че се опитвах да позвъня по телефона до другия край на света.

— Татко? Чуваш ли ме?

Черната плоскост на Картата придоби дълбочина. Някъде в дъното на бездната като че ли се раздвижи нещо.

— Мерлин? — Думата долетя съвсем слабо, но бях сигурен, че чувам неговия глас да ме вика. — Мерлин?

Движението в мрака се оказа напълно реално. Нещо се бе спуснало към мен.

То излетя от Картата право срещу лицето ми, с пърхащи черни крила, с грак — врана или гарван, черно, черно.

— Забранено! — извика то. — Забранено! Обратно! Изтегли се!

Птицата закръжи над главата ми, а Картите ми се пръснаха на пода.

— Не се приближавай! Забранено място!

После се измъкна през вратата и аз я последвах. Твърде късно — не можах да я зърна никъде.

— Птичко! — извиках. — Върни се!

Но отговор не последва. Не чух и шум от пърхащи крила. Проверих и останалите стаи, но в тях също не открих нищо.

— Птичко...

— Мерлин! Какво има? — чух някъде високо над мен. Погледнах нагоре и видях Сухай да се спуска по кристално стълбище пред вибриращ воал от светлина. Небето зад гърба му бе отрупано със звезди.

— Търся една птица — отвърнах аз.

— О! — възкликна Сухай, стъпи върху прозрачната площадка в края на стълбите и стъпалата тутакси изчезнаха заедно с воала. — Каква птица?

— Голяма и черна — казах аз. — И освен това говори.

Той поклати глава.

— Мога да ти намеря такава.

— Тази беше по-особена.

— Тогава съжалявам, че си я изпуснал.

Върнахме се в коридора, тръгнахме наляво и отидохме отново в дневната.

— Подът е покрит с Карти — отбеляза вуйчо ми.

— Опитвах се да използвам една, но тя почерня и от нея излетя птица, която грачеше: „Забранено!“ Затова изпуснах останалите.

— Май човекът, с когото си искал да се свържеш, е голям шегаджия — подхвърли Сухай. — Или пък е омагьосан.

Коленичихме на пода и той ми помогна да съберем Картите.

— Второто ми се струва по-вероятно — казах. — Картата беше на баща ми. Опитвам се да се свържа с него от доста време и за пръв път бях на път да успея. Всъщност дори чух гласа му, идващ от мрака, малко преди птицата да ни прекъсне.

— Като че ли е заточен в тъмнината и може би е пазен от магически сили, така ли?

— Точно така! — казах, докато подравнявах Картите, за да ги прибера в кутията.

Никой не може да промени елементите на Сенките, когато се намира в пълен мрак. Мракът е също тъй ефективен, когато трябва да се попречи на някой амбърит да избяга, както и слепотата. Тази мисъл внесе известна яснота в последното ми премеждие. Ако някой би пожелал да заточи някъде Коруин, сигурно би избрал място, където да не прониква никаква светлина.

— Срещал ли си някога баща ми? — попитах аз.

— Не — отвърна Сухай. — Разбрах, че е посетил Хаос за кратко след края на войната. Но така и не успях да се запозная с него.

— А да знаеш какво точно е правил тук?

— Доколкото си спомням, бил е приет от Суейвил и неговите съветници заедно с Рандъм и другите амбърити малко преди подписването на примирието. Чух, че след това поел по своя път, макар да не знам къде точно го е отвел той.

— И в Амбър ми казаха нещо такова. Чудя се... Баща ми убил един местен благородник — лорд Борел, малко преди края на битката. Мислиш ли, че е възможно роднините на Борел да са опитали да си отмъстят?

Сухай тракна два пъти със зъби и облиза устните си.

— Родът Хендрейк... — каза той замислено. — Едва ли. Твоята баба беше Хендрейк.

— Знам. Но аз никога не съм бил особено близък с тях. Не се погаждахме особено с Хелграм...

— Родът Хендрейк се състои почти изцяло от воители — продължи Сухай. — Величието на битката, бойната слава, такива ми ти работи. Нещо не ги виждам да се занимават с подмолни отмъщения за дела, извършени по време на битка.

Припомних си разказа на баща си и попитах:

— Дори ако са счели убийството за недостойно?

— В такъв случай, не знам. Трудно е да се прецени чуждата реакция в по-заплетените ситуации.

— Кой оглавява сега рода Хендрейк?

— Херцогиня Белиса Майноби.

— А херцогът, нейният мъж — Ларсус... Какво стана с него?

— Загина при битката за Лабиринта. От ръката на принц Джулиан, ако не ме лъже паметта.

— А Борел беше техен син?

— Да.

— Ох. Цели двама. Не знаех.

— Борел има двама братя, доведен брат и доведена сестра, много чичовци, лели, братовчеди. Да, родът им е голям. А жените на Хендрейк не отстъпват по нищо на мъжете.

— Да, разбира се. Как иначе ще се пеят песни като „Не вземай жена от такава рода“? Има ли някакъв начин да разбере дали Коруин е имал вземане-даване с тях, докато е бил тук?

— Бих могъл да разпитам, макар оттогава да е изминало доста време. Спомените избледняват, следите се изличават. Няма да е лесно.

Сухай поклати глава.

— Колко остава до синьо небе? — попитах аз.

— Съвсем малко.

— Тогава най-добре да тръгвам към имението на Мандор. Обещах му да закуся с него.

— Ще се видим — каза Сухай. — На погребението, ако не успеем преди това.

— Да. Ще отида да се измия и да се преоблека.

Върнах се в стаята си и си примъкнах от Сенките леген с вода, сапун, четка за зъби, бръснач. После продължих в същия дух с чифт сиви панталони, черни ботуши и колан, пурпурна риза и ръкавици,

тъмносиво наметало и нов меч. Щом придобих по-представителен вид, се отправих през една горска поляна към приемната. Оттам поех по един по-кратък път: повървах около четвърт миля по една планинска пътечка и тя неочаквано свърши на ръба на пропаст. Призовах подвижен мост и се прехвърлих от другата страна. Продължих право към имението на Мандор и изминах около триста метра по синкав плаж, огрян от две слънца. Завих надясно, провървах се под каменната арка, която помнех добре, направих един кратък преход през димящо поле от застинала лава, преминах през една обсиданова стена, озовах се в приятна на вид пещера, последвана от мостче, после няколко крачки из някакво гробище, още няколко по ръба на Покрайнините и пред мен се появи Мандоруйс.

Цялата стена вляво беше изтъкана от кротки пламъци, а през другата вдясно — непроницаема за всичко, освен за светлината — се виждаше морско дъно, където някакви ярки същества се стрелкаха насам-натам и закусваха едно с друго. Право пред мен, до лавица с книги, приел хуманоидния си образ, седеше Мандор. Беше облечен в бяло и черно. Краката му бяха опънати върху черна цилиндрична възглавничка. Държеше книга.

Погледна ме и се усмихна.

— „Хрътките на смъртта са ме погнали“! Интересен образ. Как се чувстваш в този цикъл?

— Най-последно отпочинал — отвърнах аз. — А ти?

Мандор остави книгата на една малка безкрака масичка, която се плъзна по въздуха тъкмо навреме, и скочи на крака. Това, че ме очакваше, зачетен в книга, която му бях подарил, беше поредният му изтънчен комплимент. Никой не може да се мери с него в изкуството на обноските.

— Доста добре, благодаря ти. Хайде, ела да те нахраня.

Мандор ме хвана за ръката и ме поведе към огнената стена. Тя се разпадна преди да достигнем до нея и за миг се озовахме сред пълен мрак, последван незабавно от малка алея, сгряна от слънчевата светлина, която се процеждаше през кичестите клони на дърветата. От двете ѝ страни бяха цъфнали уханни теменужки. Алеята ни отведе до застлано с плочи пространство, в чийто край бяха разположени две оградени веранди — зелена и бяла. Изкачихме се по няколкото стъпала, които водеха към едната веранда — там вече ни очакваше

подредена с вкус маса. Върху нея бяха сервирани няколко запотени кани със сокове и плетени кошнички с топли кифлички. Мандор с жест ми предложи да седна. Наместих се удобно и когато отново погледнах към масата, там се бе настанила чаша с димящо кафе.

— Не си забравил за моя утринен порок от Сянката Земя — казах аз. — Благодаря ти.

Той ми кимна с лека усмивка и седна срещу мен. От дърветата край нас долитаха птичи песни, които така и не успях да разпозная. Листата шумоляха, нежно полюшвани от лекия ветреца.

— С какво си се захванал напоследък? — попитах, докато се наслаждавах на аромата на кафето си.

— Обикновено наблюдавам движението по сцената — отвърна Мандор.

— Политическата сцена?

— Както винаги. Но сега последните ми впечатления от Амбър ме накараха да погледна на всичко като на една доста по-мощна игра.

Кимнах.

— А твоите проучвания с Файона?

— Не съм ги изоставил. Напоследък светът придоби доста странни пропорции.

— И аз забелязвам нещо подобно.

— На път съм да се убедя, че конфликтът между Лабиринта и Логрус започва да се проявява не само на вселенско равнище, но и в най-баналните ежедневни борби за надмошцие.

— Аз също виждам така нещата. Но нека не забравяме, че мнението ми е предубедено. Вече успях да се включа във вселенските неразбории, при това съвсем не по собствено желание. Размотавах ме насам-натам, докато накрая собствените ми проблеми не започнаха да се преплитат с техния спор. Това никак, ама никак не ми харесва и ако ми се удаде случай, ще им то върна тъпкано.

— Хм — промърмори Мандор. — Ами ако целият ти живот се окаже просто един експеримент?

— Ще се почувствам отвратително — казах. — Аз и сега се чувствам долу-горе така, но тогава ще стане просто нетърпимо.

Мандор махна с ръка и пред мен се появи изумителен омлет, последван миг по-късно от блюдо с варени картофи, поръсени с нещо,

което ми заприлича на ситно нарязан лук и лютивичушлета.

— Но това е само хипотеза — продължих аз, след като сдъвках няколко апетитни хапки. — Нали?

Последва дълга пауза.

— Не мисля — най-сетне каза той. — Според мен Силите напоследък са се разбеснели по голямата дъска и ендшпилът приближава.

— Откъде си толкова сигурен?

— Прецених внимателно събитията, създадох си свои хипотези и старателно ги проверих.

— Спести ми останалото описание на научните си методи.

— Отговарям на въпроса ти.

— Прав си. Давай нататък.

— Не ти ли се струва странно, че Суейвил се помина точно сега, когато толкова много тенденции се надигат към връхната си точка? При това след такъв дълъг период на равновесие?

— Суейвил също не е безсмъртен в буквалния смисъл на думата, пък и последните бурни събития сигурно са влошили здравето му.

— Синхрон — каза Мандор. — Стратегически ходове и синхрон.

— Но защо?

— За да се озовеш на трона на Хаос, разбира се — каза той.

ГЛАВА 4

Понякога се случва човек да чуе нещо съвсем необичайно, което най-неочаквано да се окаже верният отговор, който му се е изплъзвал толкова дълго. Тогава странната фраза продължава да кънти в главата му като повторена от ехо. Тя като че ли е била през цялото време в съзнанието му, но той така и не си е направил труда да се добере до нея. Най-вероятно след думите на Мандор съм се задавил и съм успял само да смотолевя нещо като „Абсурд!“ Но въпреки това вече усещах, че това не е просто предположение, че в него има нещо много логично и вярно, нещо, което дава смисъл на всички невероятни премеждия, които ми се бяха струпали на главата.

Отпих голяма, бавна глътка кафе и казах:

— Наистина ли?

Усетих, че се усмихвам. Мандор изучаваше изражението ми.

— Да не си се замесил напълно съзнателно във всичко това?

Вдигнах чашата си и пийнах още една глътка. Тъкмо се канех да кажа „Не, разбира се, че не“, когато си спомних как баща ми бе накарал Флора да му даде жизненоважната информация, която му е била необходима след дългата амнезия. Тогава ме бе поразила не толкова неговата находчивост, колкото фактът, че недоверието му към останалите членове на семейството бе успяло да се запази въпреки белите полета в паметта му като безусловен рефлекс. Но тъй като не бях минал през толкова семейни превратности като Коруин, аз усещах липсата на подобен импулс. Двамата с Мандор винаги сме се разбирали доста добре, макар той да е с няколко века по-възрастен и вкусовете ни в някои области да се различават значително. Но най-неочаквано — вероятно, защото обсъждахме толкова хлъзгава и сложна материя — в мен се обади онзи тих вътрешен глас, който обикновено приемаме за своето по-цинично, но и по-мъдро аз. „И защо не? Тъкмо ще се поупражняваш, мой човек.“ Затова, докато оставях чашата на масичката, реших да опитам, просто от любопитство, за да видя как ще тръгне разговорът.

— Не знам дали и двамата мислим за едно и също нещо — казах. — Защо не ми разкажеш набързо за мителшпила — а защо не и за дебюта — на партията, която според теб се е устремила към своята развръзка?

— И Лабиринтът, и Логрус имат свой собствен разум — започна Мандор. — И двамата с теб получихме достатъчно доказателства за това. Дали са просто творения на Еднорога и Змията, или пък притежават относителна независимост, е без особено значение. И в двата случая става въпрос за свръхчовешка интелигентност, подплатена с неизмерима мощ. Кой точно се е появил пръв е само поредната безсмислена геологическа дилема. Интересува ни само настоящата ситуация, която ни засяга пряко.

Кимнах.

— Преценката ти е съвсем реална.

— Силите, които те представят, са били противопоставени от незапомнени времена, но векове наред балансът между тях е бил поддържан стриктно — продължи той. — Двата Знака са си нанасяли от време на време незначителни поражения в опита си да наложат своята власт на цялата Вселена. Но като цяло равният резултат се е запазвал. И Оберон, и Суейвил са били техни представители между хората дълго време, а пряката връзка е била осъществявана съответно от Дуоркин и Сухай.

— Е, и? — обадох се аз, докато Мандор отпиваше от сока си.

— Мисля, че Дуоркин се е приближил твърде много до Лабиринта и е бил манипулиран. Той естествено е бил достатъчно мъдър, за да усети това и да опита да се измъкне. Това е причинило неговата лудост, а оттам и не по-малкото увреждане на Лабиринта поради тясната връзка между тях. Това вероятно е накарало Лабиринта да остави Дуоркин на мира, за да не предизвика нова травма, която да навреди и на него. Все пак увреждането е било вече налице и така Логрус успял да спечели малка преднина. Това му позволило да проникне във владенията на Реда по времето, когато принц Бранд се бил захванал с експерименти, чрез които се надявал да усъвършенства способностите си. Мисля, тогава съзнанието на принца е било твърде уязвимо и Логрус се е възползвал от това.

— Доста предположения се натрупаха — отбелязах аз.

— Не забравяй за рязката промяна, настъпила у Бранд. Като се прибави и неговата цел — да унищожи Реда и да възцари Хаоса над цялата Вселена, всичко ще ти прозвучи много по-аргументирано.

— Слушам те.

— На един определен етап Лабиринтът установил — или пък е било така от самото начало — способността си да създава „духове“, мимолетни копия на своите адепти. Идеята е наистина впечатляваща. Бях адски заинтересован, когато научих за това. Прикрепих тези факти към тезата си, че Лабиринтът и Логрус са способни да променят хода на събитията. Чудя се дали пък ролята на баща ти не е била просто да спре Бранд?

— Нещо не те разбрах — казах аз. — За каква „роля“ става въпрос?

— Имам чувството, че той е бил истинският избор на Лабиринта за нов крал на Амбър. Още повече, че той вероятно е бил лесен за манипулиране, тъй като това е отговаряло на неговата собствена цел. Замислих се за неочакваното му възстановяване в клиниката на Сянката Земя, както и за странните обстоятелства около инцидента, който го е пратил там. Благодарение на различните времеви потоци Бранд е могъл да бъде едновременно на две места — в своя затвор и край езерото, следящ пътя през мерника на пушката си. Жалко, че той вече не е между живите, за да можем да поговорим с него.

— Нови предположения — подхвърлих аз и сдъвках и последната хапка от омлета си. — Но въпреки това ми е доста интересно. Моля те, продължи.

— Междувременно баща ти размислил за трона. Но той все още е бил избраник на Амбър. Амбър спечели войната. Лабиринтът беше поправен, а балансът между Силите — възстановен. Рандъм е бил следващият избор за монарх — подходящ продължител на предишната линия, — предложен този път от Еднорога, а не избран според Кодекса на приемствеността, с който се съобразяват амбъритите.

— Никога не съм гледал на събитията от този ъгъл.

— Но преди това твоят баща — несъзнателно, според мен — успял отново да наклони везните. Боейки се, че Оберон няма да успее да възстанови Първичния Лабиринт, той създал нов. Но страховете му се оказали напразни. Така Знаците на Реда станали два, вместо един. Все пак новият Лабиринт имал своя независима структура, затова

неговата поява не увеличила директно мощта на първия Лабиринт. Той само неутрализира част от проявите на Логрус.

— Това ли е заключението, до което стигна след като двамата с Файона проучихте въпроса?

Мандор кимна бавно и пийна от сока си.

— Оттам и зачестилите Бури на Сенките, което пък ни връща в настоящия момент.

— Да, настоящият момент — казах аз и си долях кафе. — Който, както вече отбелязахме, става все по-интригуващ и по-интригуващ.

— Именно. Твоята история за момичето Корал, което поискало от Лабиринта да я изпрати на най-подходящото място, се оказа доста многозначителна. Как реагира Лабиринтът? Изпратил я в друг Лабиринт сред Сенките и изгасил осветлението, за да се наложи след това ти да я спасиш, като между другото възстановиш неговото непълно отражение. След като си го възстановил, то е престанало да бъде само отражение, а се е превърнало в нова версия на Първичния Лабиринт, която той е погълнал. Заедно с нея вероятно е била погълната и цялата Сянка, което е увеличило допълнително силата на Лабиринта. Предимството пред Логрус нараснало още повече. Знакът на Хаоса е бил принуден да потърси сериозен ход в своя полза, за да възстанови баланса. Точно затова се е решил на риска да проникне дълбоко във владенията на Реда и да направи отчаян опит да си възвърне Окоето на Змията. Но и тази авантюра завърши безуспешно, тъй като в решаващия миг се намеси онзи странен обект, който ти наричаш Дяволски Чекрък. И така везните все още са наклонени в полза на Лабиринта, което пък води до тази нездрава атмосфера.

— Нездрава за Логрус.

— За всички, бих казал. Докато балансът не бъде възстановен, Силите ще бъдат в непрекъснат конфликт, а сред Сенките и в двете кралства ще цари бъркотия.

— Значи трябва да се направи нещо в полза на Логрус?

— Това го знаеш отдавна.

— Да речем, че го знам.

— Логрус е общувал пряко с теб, нали?

Припомни си за онази нощ в параклиса между Сенките, когато бях изправен пред избора между Змията и Еднорога, между Логрус и

Лабиринта. Но тъй като тогава се почувствах насилен да взема решение, аз отказах да го сторя.

— Да, така е.

— Искал е ти да станеш негов избраник?

— Май че да — казах аз.

— И?...

— И ето докъде я докарахме — отвърнах.

— Логрус спомена ли нещо, което да подкрепи теорията ми?

Замислих се за пътуването си сред Сенките, когато ме преследваха ту духове на Лабиринта, ту на Логрус, ту едновременно и от двата сорта.

— Имаше нещо такова.

Но през цялото време, аз безспорно бях служил — макар и неволно — на Лабиринта.

— Готов ли си да осъществиш неговите замисли за доброто на Хаос?

— Готов съм да потърся разрешение, което да удовлетвори всички — казах аз.

Мандор се усмихна.

— Това само уточнение ли беше, или по-скоро утвърдителен отговор?

— По-скоро проява на добра воля.

— Това, че Логрус е избрал именно теб, едва ли е случайно.

— Най-вероятно.

— Напълно излишно е да ти припомням, че ако се изкачиш на трона, това ще заздравя неимоверно позициите на рода Сауал.

— И на мен ми хрумна нещо подобно.

— Преди това естествено ще трябва да заявиш своята непрекословна лоялност към едно от двете кралства — Амбър или Хаос.

— Нима очакваш нова война?

— Не, разбира се, че не. На каквото и да направиш в полза на Логрус, това ще предизвика Лабиринта да подтикне Амбър към ответни действия. Това едва ли ще доведе до война, но до отмъщение — почти сигурно.

— Моля те, бъди малко по-конкретен!

— Засега мога да говоря само в най-общ план. Опитвам се да ти помогна да си изградиш подходяща стратегия.

Кимнах.

— И след като сме тръгнали да говорим в най-общ план, аз просто ще ти повтора предишния си отговор: готов съм да потърся разрешение...

— Добре — каза Мандор. — Дотук всичко между нас е ясно. В случай че се озовеш на трона, ти ще се стремиш към онова, към което се стремим и ние...

— Ние? — прекъснах го аз.

— Родът Сауал, разбира се. Но ти едва ли ще съгласиш някой да ти диктува подробностите.

— Добре казано.

— Естествено не трябва да забравяме, че боравим само с предположения. Има още двама други претенденти за короната, чиито позиции засега са по-силни от твоята.

— Струва ли си тогава да продължаваме да гадаем?

— Но ако въпреки това родът Сауал успее да те възкачи на трона, признаваш ли, че ще му бъдеш задължен за това?

— Братко — казах аз, — родът Сауал в най-общ план си ти и никой друг. Тъй че, ако искаш съгласието ми, за да се заемеш с отстраняването на Тмер и Тъбъл, по-добре забрави за това. Изобщо не съм се засилил чак толкова да ставам владетел на Хаос.

— Твоето желание не е решаващо в случая. Няма защо да се дърпаш като попарен. Знаеш, че никога не сме се разбирали твърде добре с Джебзи, а и Чаникът винаги са минавали за размирници.

— Не съм се дърпал — казах аз. — Досега не съм казвал, че искам се включа в играта. Пък и честно казано, си мисля, че Тмер или Тъбъл биха свършили по-добра работа.

— Но те не са белязани от Логрус.

— А ако аз съм, би трябвало да се справя и сам, нали така?

— Братко, между неговия, изграден от принципи свят и нашия, сътворен от плът, камък и стомана, има огромна пропаст.

— Ами ако аз си имам свои собствени планове, които не се покриват с твоите?

— А те са?...

— Говорим по принцип, забрави ли?

— Голям твърдоглавец си, Мерлин. Ти имаш дълг към рода Сауал, както и към Хаос и Логрус.

— Никога не съм бягал от дълга си, Мандор.

— Ако разполагаш с план и той се окаже добър, ние ще ти помогнем да го осъществиш. Какво си намислил?

— Засега не се нуждая от помощ — казах аз, — но ще запомня думите ти.

— От какво се нуждаеш тогава?

— От информация.

— Питай. Аз знам доста неща.

— Добре. Какво можеш да ми кажеш за роднините на майка ми по майчина линия — рода Хендрейк?

Мандор прехапа устната си.

— Те са професионални воители — каза той. — Нали знаеш, че непрекъснато участват в някоя война на Сенките. Умират си да воюват. След смъртта на генерал Ларсус начело на рода застана Белиса Майноби. Хм... — Последва кратка пауза. — Да не би да ме питаш заради тяхната доста странна фикс-идея, засягаща Амбър?

— Амбър? Какво искаш да кажеш?

— Спомням си, че когато преди време посетих имението Хендрейк, попаднах случайно на малка стая, нещо като параклис. В една ниша в стената бе окачен портрет на генерал Бенедикт в пълно бойно снаряжение. Пред нишата имаше нещо като олтар с няколко оръжия, по които горяха свещи. И портретът на майка ти беше там.

— Наистина ли? — възкликнах аз. — Интересно дали Бенедикт знае за това. Дара каза веднъж на баща ми, че е дъщеря на Бенедикт. По-късно той решил, че това е пълна измислица... Мислиш ли, че хора като тях биха пожелали да отмъстят на баща ми?

— За какво?

— Нали Коруин е убил Борел Хендрейк по време на Битката за Лабиринта.

— Те гледат философски на подобни неща.

— Всъщност от неговия разказ останах с впечатлението, че двубоят не е минал съвсем по правилата, макар че не вярвам да е имало никакви свидетели.

— Тогава просто не разравяй отново жаравата.

— Не съм и мислил да го правя. Просто се чудех дали не е възможно да са научили все пак някакви подробности, които да са сметнали за недостойни. Мислиш ли, че зад изчезването на баща ми могат да стоят те?

— Не знам — отвърна той. — Не си представям как това би се вписало в техните представи за достойнство и чест. Предполагам, че можеш да ги попиташ направо.

— Значи просто да отида при тях и да им кажа: „А бе, да сте отвличали баща ми?“

— Има много по-добри начини да се отгатне нечие отношение. Доколкото си спомням, ти получи в младостта си няколко доста ценни урока в това отношение.

— Но аз дори не се познавам с тях. Е, може и да съм се запознал с някоя от сестрите по приемите. Освен това се сетих, че съм виждал Ларсус и жена му няколко пъти от разстояние, но това е всичко.

— Хендрейк ще изпратят свой представител на погребението. Ако те представя, ти сигурно би могъл да пуснеш обаянието си в действие и да научиш някои важни подробности.

— Знаеш ли, това май ще е единственият възможен начин — казах аз. — Моля те, бъди така добър да ме представиш.

— Чудесно.

Мандор разчисти масата с един жест и веднага я зареди отново. Този път върху нея се появиха палачинки с най-невероятни пълнежи и заливки, както и нова порция пресни кифлички с различни подправки. Хапнахме, без да говорим, наслаждавайки се на меката топлина на въздуха, на птичите песни и лекия ветреца.

— Искан ми се да разгледам Амбър на спокойствие — подхвърли той след известно време.

— Сигурен съм, че ще успея да го уредя — отвърнах аз. — Искан лично да те разведа. Знаем една страхотна гостилница на Алеята на Мъртъвците.

— Сигурно е „При Кървавия Еди“.

— Би била, ако не сменяха периодично името.

— Чувал съм за нея и ми беше доста любопитно.

— Някой ден непременно ще отидем.

— Чудесно.

Мандор плесна с ръце и на масата се появиха съдове с плодове. Долях си кафе и опитах кадотските смокини в разбита сметана.

— Ще обядвам с майка ми — отбелязах аз.

— Да. Чух ви.

— Виждахте ли се често с нея напоследък? Как живееше тя?

— Както сама каза — в усамотение.

— Смяташ ли, че е намислила нещо?

— Вероятно — каза той. — Не си спомням да е седяла някога със скръстени ръце.

— Някаква представа какво точно?

— Защо да гадаем, след като най-вероятно тя ще ти го каже направо?

— Мислиш ли?

— Ти имаш предимството пред всички останали да си неин син.

— И пречка в живота в известен смисъл.

— Все пак тя сигурно би споделила с теб неща, които няма да каже на никого.

— С изключение на Джърт, може би.

— Как ти хрумна това?

— Винаги го е обичала повече от мен.

— Странно, чувал съм го да казва същото за теб.

— Виждате ли се често?

— Често? Не.

— А кога се видяхте за последен път?

— Преди около два цикъла.

— Къде е той?

— Тук, в Хаос.

— В Сауал? Имах видения, в които той се присъединяваше към предстоящия обяд. Не бих простил нещо подобно на Дара.

— В някое от по-затънтените му измерения, струва ми се. Трудно е човек да разбере кога точно се прибира, колко време остава тук и кога си тръгва.

Сецах се за някои от резиденциите в крайните измерения на Сауал. Щеше да ми е доста трудно да го проследя, ако тръгне по страничните им коридори, които проникват дълбоко в Сенките. Не че имам желание да се занимавам с нещо подобно точно сега.

— Какво го е довело тук този път? — попитах аз.

— Същото, което и теб — погребението. Както и всичко свързано с него.

Всичко свързано с него. Точно така! Ако наистина се подготвяше заговор, който да ме възкачи на трона, Джърт щеше просто да ме следва на крачка-две, докато накрая настъпи неговият час.

— Може да ми се наложи да го убия — казах. — Не искам да го правя, но той не ми оставя кой знае какъв избор. Рано или късно ще ме въвлече в ситуация, от която жив ще излезе само един от нас.

— Защо ми го казваш?

— За да си наясно какво мисля по въпроса. Освен това се надявам, че ще използваш цялото си влияние върху него, за да го убедиш да си намери друго хоби.

Мандор поклати глава.

— Моята дума отдавна не значи нищо за Джърт — каза той. — Той би послушал вече само Дара. Освен това си мисля, че все още го е страх от Сухай. Предлагам ти да поговориш с нея за това.

— Изключено е някой от нас да обсъжда другия пред нея.

— Защо?

— Просто така стоят нещата. Тя винаги тълкува думите ни погрешно.

— Сигурен съм, че не иска синовете ѝ да се избиват един друг.

— Разбира се, че не. Но аз просто не знам как да ѝ кажа за това.

— Предлагам ти да си поблъскаш главата над някакъв приемлив начин. Междувременно аз ще се постарая да не се срещате с Джърт на четири очи, ако пътищата ви се пресекат. На твоето място бих се постарал в присъствието на свидетели първият удар да не бъде мой.

— Ценен съвет, Мандор.

Поседяхме известно време умълчани, после Мандор каза:

— Надявам се, че ще си помислиш за моето предложение.

— Така, както го разбирам — отвърнах аз.

Мандор се намръщи.

— Ако имаш някакви въпроси...

— Не, ще си помисля.

Той стана и аз го последвах. Едно махване с ръка и масата беше разчистена. После прекосихме градината и стигнахме отново на пътеката.

Повървахме известно време и се озовахме в стаята, която му служеше едновременно за приемна и работен кабинет. Малко преди да излезем той сложи ръка на рамото ми.

— Значи ще се видим на погребението?

— Да — казах аз. — Благодаря за закуската.

— Между другото, много ли си падаш по онази дама — Корал?

— Ами, доста. Тя е много... мила. Защо?

Мандор вдигна рамене.

— Просто любопитство. Бях се поуплашил за нея след онова произшествие и се чудех какво точно означава тя за теб.

— Достатъчно, за да съм не по-малко разтревожен — казах аз.

— Разбирам. Добре. Предай й моите благопожелания, когато я срещнеш отново.

— Благодаря, ще го направя.

— Ще поговорим пак по-късно.

— Да.

Продължих по пътя си, без да бързам особено. Все още разполагах с доста, време преди уговорения обяд в имението Сауал.

Спрях до едно дърво, което приличаше на бесилка. Припомних си вярната посока и поех по изкачващата се стръмно пътека между черните скали. Близо до върха на възвишението тръгнах право към едни обрасъл с мъх овален камък. Преминах през него и следващата ми стъпка се отпечата върху пясъка на морски бряг, на който ръмеше лек дъждец. После пред мен се разстла равнина и аз се затичах по нея, докато не достигнах до един правилен кръг в сянката на древно дърво. Стъпих в центъра му, измислих един куплет с рима на моето име и потънах в земята. Когато след няколко мига мракът изчезна, вече стоях до влажна каменна стена на върха на хълм, в чието подножие видях руините на античен град. Небето беше мрачно. Подухваше хладен вятър. Стори ми се, че там денят е към края си, но въпреки това не можех да кажа дали е късно вечерта, или малко преди зазоряване. Мястото изглеждаше точно както си го спомнях — мавзолеи с пропукани, обрасли с бръшлян стени, порутени каменни огради, пътеки, които криволичеха край високите мрачни дървета. Спуснах се по познатия маршрут.

Когато бях хлапе, за известно време това беше любимото ми място за игра. Тук, в продължение на десетки цикли, се срещах с едно

момиче от Сенките. Казваше се Ранда. Проправих си път през храсталаците и няколкото купчини кости, които се изпречиха на пътя ми, за да достигна до мавзолея, в който си играехме на къща. Бутнах разклатената врата и влязох.

Нищо не се бе променило. На устните ми неусетно кацна усмивка. Строшените съдове и чинии и изкривените прибори си лежаха все така в ъгъла, покрити с дебел слой прах и ръждиви петна. Избърсах погребалния одър, който използвахме за маса, и седнах на него. Един ден Ранда просто бе спряла да идва, а след време спрях и аз. Често се чудех каква ли жена е станала. Спомних си, че и бях оставил бележка в нашия тайник — под една разклатена каменна плоча на пода. Интересно дали я бе намерила.

Вдигнах плочата. Изцапаният ми плик беше все още там, неразпечатан. Отворих плика и измъкнах от него бележката.

Разгънах я и прочетох момчешките си драскулки: „Какво се е случило, Ранда? Чаках те, но ти не дойде.“ Под моите два реда една много по-старателна ръка бе изписала: „Не мога да идвам повече, защото моите родители казват, че си вампир или демон. Ужасно съжалявам, защото ти си най-милият вампир или демон, който познавам.“ Никога не се бях сетил за тази възможност. Странно, колко погрешно може да бъде разбран човек.

Поседях още известно време. Спомените продължиха да напират. Тук бях научил Ранда на танца на кокалите — една доста забавна игра. Щракнах с пръсти и една купчина полуразпаднали се кости прошумоля тихо в ъгъла. Моят несръчно направена магия все още си беше на мястото. Костите се изправиха, покрити с паяжини, части от тях се отрониха на пода, но въпреки това по-малките се завъртяха около по-големите, пропуквайки при всяко докосване. Накарах ги да „затанцуват“ още по-бързо.

Една сянка прекоси прага и чух нечие прихване.

— Мътните да ме вземат? Значи така си прекарвате времето в Хаос, а?

— Люк! — възкликнах аз. Той се приближи към мен; моите „танцьори“ се сринаха на пода и се превърнаха в малки сиви купчинки. — Какво правиш тук?

— Продавам гробищни парцели — каза той. — Искаш ли да ти предложи някой?

Беше облечен с червена риза и кафяви бричове, затъкнати в кафявите му ботуши от чортова кожа. От раменете му се спускаше светлокафяво наметало. На лицето му бе цъфнала огромна усмивка.

— Не трябваше ли да седиш на трона си?

Усмивката му отстъпи за момент пред леко учудване, но мигом се завърна.

— О, имах нужда от малка почивка. Ами ти? Скоро май ще има някакво погребение?

Кимнах.

— Малко по-късно — казах аз. — Аз също поспрях, за да си почина. Как успя да се озовеш тук все пак?

— Надуших те както обикновено. Щеше ми се да поприказвам с някой по-интелигентен събеседник.

— Сериозно. Никой не знаеше, че ще дойда тук. Аз самият не го знаех до последния миг. Аз...

Зарових ръце в джобовете си.

— Не си ми пробутал пак някое от твоите сини камъчета, нали?

— Не, не е толкова просто — отвърна той. — Имам нещо като съобщение за теб.

Изправих се и тръгнах към него, вгледан внимателно в лицето му.

— Добре ли си, Люк?

— Разбира се. Както обикновено пращя от здраве.

— Да се озовеш толкова близо до Хаос не е въпрос на някоя елементарна хитринка. Особено ако никога преди не си идвал тук. Как успя да го сториш?

— Ами, доста неща са ми минали през главата, друже. Да речем, че ми е в кръвта.

Той отстъпи от вратата, а аз излязох навън. Почти без да се замисляме, тръгнахме с отмерена крачка, без някаква определена посока.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — отбелязах аз.

— Ами, баща ми е прекарвал доста време тук. Всъщност тук някъде се е срещнал с майка ми.

— Не знаех за това.

— Откъде би могъл да знаеш? Ние никога не говорехме за близките си, не помниш ли?

— Да — казах. — Пък и никой така и не успя да ми каже, откъде е дошла Джасра. И все пак Хаос... Трябва да е била доста далеч от дома.

— Всъщност тя е била доведена от някоя от близките Сенки — обясни Люк.

— Доведена?

— Да, работила е доста години като камериерка. Започнала е съвсем млада, струва ми се — в имението Хелграм.

— Хелграм? Та това е родът на майка ми!

— Точно така. Тя е била и компаньонка на лейди Дара. Така именно е изучила Умението.

— Джасра е учила магия при майка ми? И се е срещнала с Бранд в Хелграм? Това означава, че Хелграм вероятно имат нещо общо със заговора на Бранд, Черния път и войната...

— ... и така лейди Дара тръгнала, за да открие баща ти.

— Защото е искала да стане адепт едновременно на Логрус и на Лабиринта, така ли?

— Може би — каза той. — Аз не съм бил там. Още ме е нямало.

Повървахме по каменистата пътека, която отбиваше встрани край гъсталак от мрачни храсти, минаваше край каменна гора и се прехвърляше по тясно мостче над черен поток, в който се отразяваха облаците и високите клони на дърветата. Няколко нападали листа прошумоляха, подгонени от блуждаещия вятър.

— Как така не си ми споменавал за това напоследък? — попитах аз.

— Смятах да ти кажа, но все отлагах за друг път — каза Люк. — Толкова неща ми се насъбраха.

— Така си е. Всеки път, когато се срещаме, все изникваше нещо. Но сега... Да не би да си решил, че няма закъде повече да отлагаш и че трябва на всяка цена да узная за това?

— О, не съвсем. — Люк спря и се облегна на един надгробен камък. Дясната му ръка сграбчи плочата, кокалчетата му побеляха от напрежението. Част от каменния ръб се превърна в прах, който се посипа по земята като ситен сняг. — Не съвсем — повтори той. — Споменах го между другото. Може би информацията ще ти свърши някаква работа, може би — не. Кой знае.

Изведнъж плочата поддаде със скрибуцане и изпод дланта на Люк се изтърколиха няколко по-едри камъчета от нея. Той като че ли не забелязваше това, или пък не му обръщаше никакво внимание.

— Защо тогава си бил целия този път?

Люк пусна плочата, обърна се в посоката, от която бяхме дошли, и тръгна натам.

— Пратиха ме, за да ти съобщя нещо, и аз не можах да откажа — каза той след две-три крачки. — Реших, че ако започна по-отдалече, ще ми е по-лесно да стигна до същественото.

Нещо се пропука с трясък зад гърба ми. Обърнах се и видях как надгробната плоча се разпадна на малки парченца, които се смесиха с камъчетата на пътеката.

— Я да ти видя ръката — казах.

Люк я изтръска и я протегна. До основата на показалеца му трепкаше мъничко пламъче. Той го притисна с палеца си и то изгасна. Закрачих по-бързо и Люк ме настигна.

— Люк, знаеш ли какво си ти?

— Нещо в мен като че ли ми го нашепва, братче, но въпреки това не знам. Просто чувствам... чувствам, че нещо не е наред. Май ще трябва да ти изрецитирам посланието възможно най-бързо, докато все още мога.

— Не. Задръж — казах аз и ускорих темпото още повече.

Над нас прелетя черна сянка, която потъна сред дърветата. Беше твърде бърза, за да успея да разпозная формата ѝ. Застигна ни ненадеен порив на вятъра.

— Знаеш ли какво става? — попита Люк.

— Мисля, че да — казах аз, — и искам да направиш точно това, което ти кажа, колкото и странно да ти стори. Става ли?

— Защо не? Ако не се доверя на благородник от Хаос, тогава на кого?

Преминахме почти на бегом край мрачния шубрак. Моят мавзолей беше съвсем наблизо.

— Знаеш ли, въпреки това има нещо, което се чувствам задължен да ти кажа още сега — настоя Люк.

— Изчакай. Моля те.

— Важно е, да знаеш!

Хукнах напред и той се затича, за да ме настигне.

— Става въпрос за твоето присъствие в Хаос точно сега.

Протегнах ръце и блъснах вратата на каменната постройка. Влетях вътре и с три големи крачки се озовах в ъгъла. Паднах на колене, грабнах една глинена купа и я избърсах набързо с края на наметалото си.

— Мърл, какво правиш, по дяволите? — попита Люк. Току-що бе влязъл.

— Само минутка и ще ти покажа — казах аз и измъкнах кинжала си.

Сложих купата върху погребалния одър, нагласих китката на лявата си ръка над нея и я резнах с кинжала.

Но вместо кръв от раната изскочиха пламъци.

— Не! Проклятие! — извиках аз.

Свързах се с Колелцето, открих нужната нишка, проведох по нейния канал нужното оздравяващо заклинание и го насочих към раната си. Пламъците секнаха и от нея мигом потече кръв. Проклинайки, заповядах на заклинанието да поддържа раната в това състояние.

— Наистина се държиш странно, Мърл — каза Люк. — Не мога да не ти го призная.

Оставих кинжала и стиснах с дясната си ръка порязаната китка над раната. Кръвта потече по-бързо. Погледнах Люк. На лицето му се бе изписало напрежение. Притиснах отново китката си. Купата се бе напълнила почти до половината.

— Каза, че ще ми се довериш.

— Боя се, че си прав — отвърна ми той.

Три четвърти...

— Трябва да изпиеш това Люк — казах аз. — Сериозно ти говоря.

— Някак си знаех, че ще поискаш това от мен. И, ей Богу, кой знае защо, идеята ти ми допада. Имам чувството, че точно сега ужасно се нуждая от помощта ти.

Той се пресегна, взе купата и я вдигна към устните си. Притиснах дланта си върху раната. Отвън вятърът подухваше равномерно.

— Дай я насама, щом привършиш. Ще ти трябва още.

Чувах едрите му глътки.

— По-добра е дори от тъмното пиво — каза той. — Не знам защо. — Остави купата на одъра. — Само дето е малко солена.

Пуснах раната си и напопах отново с юмрук.

— Хей, братче, ама така ще изгубиш доста кръв. Вече се чувствам добре. Само съм малко замаян. Не ми трябва повече.

— Напротив, трябва ти. Повярвай ми. Давал съм повече кръв, отколкото сега, и на другия ден участвах в състезание. Нищо ми няма.

Вятърът заблъска с вой стените на мавзолея.

— Ще ми кажеш ли какво става? — попита той.

— Люк, ти си дух на Лабиринта.

— В какъв смисъл?

— Лабиринтът прави копия на всички, които са преминали по него. При теб се забелязват всички признаци. Познавам ги добре.

— Хей, ама аз си се чувствам съвсем истински. Освен това не съм и припарвал до Лабиринта в Амбър, използвах другия, в Тир-на Ног'т.

— Очевидно той контролира и другите си две копия. Спомняш ли си коронацията си в Кашфа?

— Коронация ли? Ей Богу, не! Искаш да кажеш, че съм се изкачил на трона, така ли?

— Аха. Риналдо Първи.

— Мътните да го вземат! Обзалагам се, че мама е щастлива.

— Сигурен съм в това.

— Тогава всичко е доста странно. След като сме двама Риналдовци. Ти, изглежда, си наясно с този феномен. Как се оправя Лабиринтът по въпроса?

— Духовете като теб живеят съвсем кратко. Освен това, колкото по-близо до Лабиринта се намират, толкова по-голяма е силата им. Той сигурно е изхабил доста енергия, за да поддържа присъствието ти тук. Ето, изпий това.

— Дадено.

Той пресуши още половин купа и облиза устните си.

— А какъв е номерът с безценната течност?

— Кръвта на Амбър, изглежда, освобождава духовете от властта на Лабиринта.

— Искаш да кажеш, че съм нещо като вампир?

— Би могъл да го наречеш и така, в чисто теоретичен аспект.

— Не съм убеден, че това обяснение ми харесва, особено след като се отнася и за мен.

— Има си и своите недостатъци, разбира се. Но всичко по реда си. Чакай първо да се стабилизираш и тогава ще се захванем с потънките подробности.

— Добре. Аз съм идеалният слушател.

Отвън се дочу стържене като от търкалящ се воденичен камък, последвано от тихо издрънчаване.

Люк погледна натам.

— Това едва ли е само от вятъра.

— Пийни за последно — казах аз и потърсих кърпичката си. — Това би трябвало да те задържи.

Люк обърна купата на един дъх, а аз превързах китката си с кърпичката. Той ми помогна да завържа краищата ѝ на възел.

— Хайде да се махаме оттук — казах. — Надушвам неприятности.

— Нямам нищо против — отговори Люк и в този миг на вратата се появи фигура. Беше осветена толкова силно в гръб, че контурите ѝ се размиваха в сиянието.

— Никъде няма да ходиш, Дух на Лабиринта — произнесе един почти познат глас.

Накарах Колелцето да освети фигурата.

Беше Борел, озъбен в доста недоброжелателна усмивка.

— Ей сега ще се превърнеш в чудесна голяма свещ, служителю на Лабиринта — каза Борел.

— Грещиш, Борел — заявих аз и вдигнах Колелцето.

Изведнъж между нас изникна образът на Логрус.

— Борел? Майсторът на меча? — обади се Люк.

— Същият — отвърнах.

— О, мамка му! — промърмори той.

ГЛАВА 5

Насочих две от най-смъртоносните енергии на Колелцето право към Борел, но проекцията на Логрус ги пресрещна и неутрализира.

— Не го спасих, за да ти позволя да го премахнеш толкова лесно — казах аз.

До мен блесна мълния, последвана от образа на Лабиринта, макар и леко променен.

Знакът на Логрус се плъзна вляво. Новото видение — каквото и да представляваше то — го последва и двете се плъзнаха заедно през стената. Само миг след това трясък разтърси мавзолея. Борел, който тъкмо се канеше да изтегли меча си, залитна и се хвана за рамката на вратата. На входа се появи нов силует и един познат глас каза:

— Простете, но сте ми застанали на пътя.

— Коруин! — извиках аз. — Татко!

Борел се обърна към него.

— Коруин, принцът на Амбър?

— Именно — последва отговорът. — Макар да се боя, че съм нямал честта да се запозная с вас.

— Аз съм Борел, херцог на Хендрейк, Господар на Оръжията на рода Хендрейк.

— Доста титли сте насъбрали, уважаеми. Радвам се, че се запознахме — каза Коруин. — Сега, ако не възразявате, смятам да вляза, за да видя сина си.

Борел се обърна отново към нас и ръката му се стрелна за втори път към дръжката на меча, но аз вече се бях насочил към него. Люк също. Внезапно кракът на Коруин се заби в корема на херцога, изкара му дъха и той се сви одве. Последвалият юмрук в тила го извади от строя окончателно.

— Хайде — извика баща ми и ни махна. — Мисля, че ще е по-добре да се разкараме оттук.

Двамата с Люк прекрачихме проснатия на пода Господар на Оръжията на рода Хендрейк и се измъкнахме навън. Земята вляво бе

почерняла като след пожар и върху нея вече падаха първите капки лек дъждец. В далечината към нас напредваха други човешки фигури.

— Не знам дали силата, която ме пренесе тук, би могла да ме върне обратно — каза Коруин, докато се оглеждаше. — Не е изключено сега да е заета с други дела.

Минаха няколко мига и той продължи:

— Като че ли е. Добре, значи е твой ред. Накъде да тръгнем, за да се измъкнем по-бързо?

— Насам — казах аз, обърнах се и хукнах. Двамата ме последваха по пътеките, които ме бяха довели на това място. Погледнах назад и видях шест мрачни фигури, които очевидно ни преследваха.

Затичах се нагоре по хълма край нападалите камъни и монументите и накрая стигнах до старата каменна стена. Долу-горе тогава чух и първите викове на преследвачите. Събрах спътниците си около себе си и изстрелях далеч не съвършен куплет, свързан със ситуацията и желанието ми да се измъкнем. Заклинанието беше все още добре запазено и тъкмо когато вече бяхме потънали до кръста в земята, над главата ми прелетя запратено доста точно паве.

Изникнахме в средата на вълшебния кръг като гъби след дъжд и аз поведох на бегом баща си и Люк през полето, право към морския бряг. Когато стъпихме върху пясъка, чухме нов вик. Преминахме през овалния камък и се спуснахме по каменистата пътечка към дървото бесилка. Свих вляво и хукнах отново.

— Чакай! — извика Коруин. — Чувствам го някъде наблизо. Ето там!

Той изостави пътеката и се насочи тичешком към подножието на един близък хълм. Двамата с Люк го последвахме. Някъде зад нас се разнесоха възклицанията на преследвачите, които тъкмо се бяха измъкнали от камъка.

Видях нещо да проблясва между две дървета някъде напред. Като че ли точно натам бяхме тръгнали. Когато се приближихме, очертанията станаха по-ясни и аз осъзнах, че това всъщност е подобие на Лабиринта, което бях видял в мавзолея.

Татко не забави темпото си, а се спусна право към нещото. И изчезна. Зад нас проехтя нов вик. Люк премина втори през вибриращия образ, а аз го последвах по петите.

Миг по-късно вече тичахме по прав, блестящ тунел с перленобели стени. Хвърлих поглед назад и забелязах, че той се затваря след мен.

— Не могат да ни последват — извика Коруин. — Този край вече е запечатан.

— Тогава защо бягаме? — попитах аз.

— Все още не сме в безопасност — отвърна той. — Движим се през владенията на Логрус. Ако ни мернат тук, можем да си имаме проблеми.

Продължихме да тичаме по тунела и аз се обадох отново:

— През Сенките ли бягаме?

— Да.

— В такъв случай, колкото по-далече стигнем, толкова по-добре...

Конструкцията се разтърси и ми се наложи да разперя ръце, за да запазя равновесие.

— Опаа — обади се Люк.

— Аха — съгласих се аз. Тунелът започна да се разпада. От стените и пода се отчупиха големи отломки. През появилите се отвори прозираше само мрак. Продължихме напред, като ги прескачахме. Внезапно нещо удари напълно безшумно тунела за втори път и всичко около нас се разпръсна на безброй малки частички.

Паднахме.

Е, не точно падахме, а по-скоро се носехме из някаква сумрачна мъгла. Около нас вече нямаше под, стени или каквото и да е друго. Усецането беше като при падане, само дето не се виждаха никакви ориентири, за да можем да доловим движението.

— Проклятие! — чух гласа на Коруин.

Носехме се, падахме, летяхме — или каквото там правехме — известно време и той промърмори:

— Бяхме толкова близо!

— Там има нещо — обади се неочаквано Люк и посочи някъде вдясно.

Там се мерзелееше някаква сивкава маса. Свързах съзнанието си с Колелцето и насочих една силова нишка в тази посока. Каквото и да имаше там, то не беше живо същество. Заповядах на нишката да ни поведе.

Не усетих никакви признаци на движение, но нещото стана по-голямо, прие познати очертания и започна да придобива лек червеникав оттенък. След като различих и стабилизаторите, вече знаех какво ни очаква.

— Прилича на онази твоя картина на Поли Джексън — каза Люк.
— Има даже сняг по капака.

Да, приближавахме се точно към моя червено-бял Шевролет '57.

— Това е овестествен образ. Извличали са го и преди от съзнанието ми — отвърнах аз. — Може би защото споменът за него е особено ярък, тъй като обичах да го гледам често. Освен това си струва — доста удачен избор в нашето положение.

Пресегнах се към дръжката на вратата, хванах я и натиснах бутона. Вратата — разбира се — не беше заключена. Баща ми и Люк също се хванаха за автомобила. Отворих вратата, седнах зад волана и отново я затворих. Двамата вече се бяха качили. Ключовете си бяха на мястото, точно както очаквах.

Опитах да запаля. Двигателят ми се подчини безпрекословно. Загледах се напред в бездънната белезникава безкрайност. Включих фаровете, но ефектът беше почти нулев.

— Сега какво? — попита Люк.

Включих на първа, освободих ръчната спирачка и отпуснах съединителя. Натиснах газта и ми се стори, че колелата се въртят. Няколко мига по-късно превключих на втора, малко след това на трета.

Подадох още газ. Мъглявата гледка пред нас като че ли изсветля леко, но аз си помислих, че това най-вероятно се дължи на продължителното виране. Не усещах никакво особено съпротивление в кормилото. Натиснах по-силно педала на газта.

Най-неочаквано Люк се пресегна и включи радиото.

— ... несигурни за шофиране — долетя мигом гласът на говорителя. — Затова ви съветваме да поддържате умерена скорост.

Последва „Керван“ на Уинтън Марсалис.

Приех съобщението съвсем на сериозно и намалих скоростта. Това предизвика ефект на леко триене, сякаш се плъзгахме по лед.

Последва усещане за движение и далечината като че ли просветна. Едновременно с това ми се стори, че тялото ми придоби допълнителна тежест и потъна по-дълбоко в седалката. След малко чувството, че се движим по твърда повърхност, стана доста по-

осезаемо. Зачудих се какво ли би станало, ако завъртя кормилото, но реших да не опитвам.

Звукът от триенето на гумите стана по-твърд. Отляво и отдясно се появиха смътни очертания, които засилиха усещането за движение и скорост. Далеч напред светът изглеждаше още по-ярък.

Намалих още — започнах да усещам, че се намираме на истински път с доста лоша видимост. След няколко минути фаровете също поеха реалната си роля, разкривайки няколко отминаващи очертания, които добиха формата на дървета, насипи, храсти и скали. Огледалото за обратно виждане продължаваше да отразява познатата празнота.

— Като в доброто старо време — каза Люк. — Отиваме за пица след кофти вечер.

— Тъхъ — съгласих се аз.

— Надявам се, че другото ми „аз“ ще се сети да отвори пицария в Кашфа. Хич няма да е излишна, не мислиш ли?

— Ако стане така, непременно ще се отбия.

— Къде мислиш, че ще ме запрати цялата тази бъркотия?

— Не знам, Люк.

— Искам да кажа, че не мога да продължавам да пия кръвта ти. Ами другият Риналдо?

— Мисля, че мога да ти предложа работа, която ще реши проблема — обади се Коруин. — Поне за известно време.

Дърветата вече си бяха съвсем истински, а наоколо се носеше доста убедителна мъгла. Влагата покри предното стъкло с малки капчици.

— Какво искаш да кажеш?

— Минутка само.

Сред мъглата се появиха и първите реални щрихи на пейзажа. Изведнъж осъзнах, че се движим не по асфалт, а по доста равен черен път. Намалих още малко, за да избегна излишните рискове.

Един голям фрагмент от мъгливата пелена изчезна или беше отнесен от вятъра и пред нас се появи огромно дърво. Част от почвата около дънера му светеше с неонова светлина. Картината ми се стори странно позната...

— Тук някъде трябва да е твоят Лабиринт, нали? — попитах аз. Пътят изсветляваше все повече. — Файона ме доведе веднъж тук.

— Да — каза баща ми.

— Неговият образ се противопостави на Логрус в мавзолея и след това ни поведе през тунела, нали?

— Да.

— Значи... той също притежава разум. Като другия в Амбър, като Логрус...

— Така е. Спри ей там, в разчистения участък край дървото.

Завъртях волана и насочих колата към равното място, което му бе посочил. Мъглата си беше все още тук, но вече не чак толкова гъста, колкото в началото. Сигурно беше някъде около полунощ, ако се съдеше по играта на сенките наоколо, но блясъкът на ексцентричния Лабиринт озаряваше всичко по-ярко от дневна светлина.

Слязохме от шевролета и Коруин каза на Люк:

— Духовете на Лабиринта не съществуват дълго.

— И аз чух нещо подобно — отвърна му Люк. — Да знаеш някакви полезни трикове за такива като мен?

— Знам ги до един. Налага ми се.

— О?

— Татко... — почнах аз. — Искаш да кажеш...

— Да — отговори ми той. — Нямам никаква представа къде се намира моят оригинал.

— С теб се срещах напоследък, нали? Ти си онзи, който посещаваше Амбър?

— Да.

— Разбирам. И все пак ти не си като останалите.

Той протегна ръка и я сложи на рамото ми.

— Не съм. — И погледна към Лабиринта. — Аз създадох това нещо. Аз съм единственото създание, което е преминавало някога по него, следователно и единственият дух, който този Лабиринт може да призове. Той гледа на мен като на нещо повече от свой инструмент. Ние поддържаме връзка и той, изглежда, е склонен да вложи в мен нужната енергия, за да продължа да съществувам. Така е от доста време насам. Имаме си общи планове, макар връзката ни да изглежда по-скоро символична. Предполагам, че духовете на Лабиринта в Амбър и тези на Логрус са много по-нетрайни...

— Мога да го потвърдя — казах аз.

— ... с изключение на една от тях, на която ти си помогнал. Благодаря ти за това. Сега тя е под моя закрила и така ще бъде докато времето ѝ изтече.

Коруин пусна рамото ми.

— Все още не си ме запознал както му е редът с твоя приятел — каза той.

— Извини ме. Наистина забравих. Люк, искам да те запозная с баща си — Коруин Амбърски. Сър, това е Люк, известен по-скоро като Риналдо, син на твоя брат Бранд.

Очите на Коруин се разшириха за миг, но той протегна ръка, изучавайки лицето на Люк.

— Радвам се да запозная с приятеля на сина си, който освен това е и мой роднина.

— За мен е удоволствие, сър.

— Чудех се какво в теб ми изглежда толкова познато.

— Добре, че някои истини изплуват постепенно на повърхността. Така човек успява да поуталожи страстите си.

Татко се засмя.

— Вие двамата къде се запознахте?

— В училище — отвърна Люк. — В Бъркли.

— Логично. Трудно бихте се срещнали в Амбър — каза Коруин и се обърна към Лабиринта. — Бих изслушал с удоволствие историята ти, но първо искам на свой ред да ви представя някого. Елате с мен.

Той се запъти към бляскавите линии и ние го последвахме. Край нас отплуваха няколко парцаливи къса мъгла. Като се изключи шумът от стъпките ни, наоколо цареше тишина.

Стигнахме до ръба на Лабиринта, спряхме и се загледахме в него. Очертанията му бяха наистина грациозни, а размерите му твърде големи, за да бъде обхванат с един поглед. Веднага почувствах пулсиращата сила, която извираше от него.

— Здравей — каза Коруин. — Искам да ти представя сина и племенника си — Мерлин и Риналдо, макар че с Мерлин сте се срещали и преди. Риналдо има проблем.

Последва дълго мълчание. После баща ми каза: „Да, точно така“, след това: „Наистина ли мислиш така?“, и накрая: „Добре. Разбира се, че ще им кажа.“

Коруин се протегна, въздъхна и се отдалечи на няколко крачки от ръба на Лабиринта. После протегна ръцете си и ги сложи върху рамената ни.

— Момчета — каза той. — Разполагам с нещо като отговор. Но той означава, че ще ни се наложи да преминем по Лабиринта, макар и по различни причини.

— Аз ще се включа — каза Люк. — Каква е моята причина?

— Той ще те осинови — отвърна му Коруин. — И ще поддържа съществуването ти, както поддържа и моето. Но за това си има и цена. Наближава времето, когато той ще поиска от нас да го охраняваме непрекъснато. Тогава ще си помагаме взаимно.

— Звучи ми съвсем приемливо — отбеляза Люк. — Това място изглежда доста спокойно. Освен това и през ум не ми минава да ходя до Кашфа, за да сваля своя първообраз от трона.

— Добре. Аз ще водя, а ти се дръж за рамото ми, за да избегнем неприятните изненади. Мерлин, ти ще тръгнеш последен и ще се хванеш за Люк по същия начин. Съгласен ли си?

— Дадено — казах. — Да вървим.

Коруин отиде до мястото, откъдето започваше плетеницата, а ние го последвахме. Още преди баща ми да направи първата си крачка, Люк сложи ръка на рамото му. Скоро и тримата се озовахме върху Лабиринта и започнахме познатата „разходка по ръба“. Въпреки че искрите се надигаха все така заплашително, сега всичко ми се стори по-леко, може би защото за пръв път ме водеха.

Картини на алеи, украсени с шпалир от древни кестени, завладяха мислите ми при Първия Воал. Искрите вече се издигаха доста нависоко, а силите на Лабиринта бушуваха наоколо, проникваха в тялото и съзнанието ми. Припомних си годините в колежа и най-големите си успехи на лекоатлетическата писта. Съпротивлението продължаваше да расте и ние се огънахме под неговия напор. За пореден път заложих по-скоро на волята, отколкото на физиката си. Усетих как косата ми се изправя и как енергийните течения пронизват тялото ми. И все пак усещането нямаше нищо общо с влудяващата непоследователност на Логрус или с плашещата безбрежност на Лабиринта в Амбър. Чувствах се така, сякаш съм проникнал в нечие добронамерено съзнание и го кръстосвам надлъж и шир. Като че ли нещо ме окуражаваше да направя всяка следваща крачка, да преодолеея

още една крива, още един завой, чак до самия край на изпитанието. Съпротивлението нарастваше непрекъснато, а искрите се издигаха все по-високо. Борехме се заедно за всеки милиметър. Напредвахме — пламнали живи факли... Проникването през Втория Воал беше истинско изпитание на силите и духа ни. Последва малко по-лек участък и отново ме заляха окуражаващи и плашещи видения от миналото ми.

Вървахме все напред. Едно, две... три. Почувствах, че ако успея да направя следващите десет крачки, всичко ще приключи успешно. Четири... Тялото ми се обливаше в пот. Пет. Съпротивлението беше ужасяващо. Всяка следваща крачка беше равносилна на стометров спринт. Дробовете ми се издуваха като ковашки мехове. Шест. Искрите достигнаха до лицето ми, извисиха се до очите ми и ме погълнаха изцяло. Почувствах се като неугасим син пламък, който трябва да прегори пътя си през блок от черен мрамор. Пламъкът се притискаше и притискаше, но камъкът оставаше непроменен. Това можеше да продължи вечно. А може би вече бе изминала цяла вечност? Седем. Образите се изпариха. Не остана и следа от спомените ми. Дори същността ми се превърна в бяло петно. Вече бях просто оголено кълбо от воля. Бях усилие и движение срещу течението. Осем... Вече не усещах тялото си. Времето се превърна в далечна и странна идея. Усилието престана да бъде усилие, превърна се в тласък, в огромен ледник, носещ се сред ледените води. Девет. Не остана нищо освен движението — необхватно и непрестанно...

Десет.

Последва отпускане. Малко преди центъра отново щеше да стане трудно, но аз вече знаех, че успешният изход е предопределен. Някакво тихо, бавно подобие на мелодия ме подхвана приятелски и ми помогна да преодоля Последния Воал, като при последната крачка се преля в „Керван“.

И ето ни в центъра, смълчани, дишащи тежко. Не бях съвсем сигурен какво точно съм постигнал току-що. Усещах, че това ми е помогнало в известен смисъл да опозная баща си. Над Лабиринта и из цялата равнина все още се носеха пухкавите валма на мъглата.

— Чувствам се... по-силен — заяви Люк. — Да, ще ти помогна да опазим това място. Струва ми се, че ще си прекарам чудесно.

— Между другото, Люк, какво беше съобщението ти за мен? — попитах аз.

— О, ами трябваше да ти кажа да се омиташ оттам, защото е опасно за теб.

— Това вече го знам — казах аз. — Обаче имам още работа в Хаос.

— Е, това е съобщението — сви рамене той. — Във времена като тези никое място не е безопасно.

— Засега тук е безопасно — обади се Коруин. — Нито една от Силите не знае как точно да се добере до това място или пък какво да прави, ако случайно успее да го стори. Този Знак е прекалено силен, за да успее Лабиринтът в Амбър да го погълне, а Логрус просто няма представа как би могъл да го унищожи.

— Това доста опростява задачата ни.

— Все пак не е изключено да настъпи момент, в който Силите ще се опитат да решат ситуацията в своя полза.

— Дотогава просто ще чакаме и ще си отваряме очите. Добре. Какво би трябвало да очакваме все пак?

— Най-вероятно духове — като нас двамата. Те ще искат научат повече за Лабиринта, да го изпробват. Оправяш ли се добре с меча?

— Макар че ще прозвучи нескромно — да, оправям се. Ако уменията ми се окажат недостатъчни, ще прибавя и магическите си знания.

— Стоманата със сигурност ще ги спре, макар във вените им да тече огън, а не кръв. Сега можеш да поискаш от Лабиринта да те пренесе някъде. Ако ли не, след няколко минути ще ти покажа къде са складирани оръжията и другите запаси. Но първо трябва да направя едно малко пътуване и ще се наложи да те оставя тук сам, макар и за кратко.

— Няма проблеми — каза Люк. — Ами ти, Мърл?

— Аз се връщам в Хаос. Трябва първо да обядвам с майка си, а след това да присъствам на погребението на Суейвил.

— Може би той няма да успее да те пренесе чак там — каза Коруин. — Адски близо е до Логрус. Но ти сигурно ще се справиш и сам. Как е Дара?

— Отдавна не съм я виждал за повече от няколко минути — отговорих аз. — Все така властна, арогантна, а когато опре до мен — и

прекалено загрижена. Освен това ми се струва, че е замесена в някакъв политически заговор на местна почва, както и че стои зад някои от по дълбоките връзки между Амбър и Хаос.

Люк затвори очи за миг и изчезна. Малко след това го видях зад колата на Поли Джексън. Той се намести на предната седалка до мястото на шофьора, наведе се и започна да човърка нещо. След няколко секунди откъм шевролета се разнесе музика.

— Нищо чудно — каза Коруин. — Никога не съм я разбирал напълно. Тя се появи в един доста странен период от живота ми, излъга ме, после се любихме, тя премина по Лабиринта в Амбър и накрая изчезна. Като в странен сън. За мен беше очевидно, че ме е използвала. Години наред си мислех, че целта ѝ е била да научи повече за Лабиринта, за да може да се добере до него. Но напоследък имах доста време за мислене и вече смятам, че случаят не е бил точно такъв.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз.

— Става въпрос за теб — отвърна той. — Все повече се убеждавам, че тя е искала да зачене дъщеря или син, които да наследят кръвта на Амбър.

Изстинах. Нима причината за моето раждане щеше да се окаже някаква си проста сметка? Нима зачеването ми не бе свързано с поне малко любов? Или всичко е било хитро замислен трик? Усещането въобще не беше от приятните. Почувствах се почти като Дяволския Чекрък — планирано с хладен разум устройство, в което са вложени единствено находчивост и интелект. И все пак той ме наричаше „татко“. Всъщност дори беше привързан към мен. Странно, но аз също бях започнал да се привързвам към него.

— Но защо? — попитах. — Защо за нея е било толкова важно да се родя?

— Единственото, което ми хрумва като причина, са последните ѝ думи преди да изчезне, след като вече бе преминала по Лабиринта. „Амбър ще бъде унищожен“. Това бяха думите ѝ.

Вече ме тресеше. Мислите, които ме връхлитаха, бяха толкова неприятни, че ми се прииска да викам, да заспя, да се напия, каквото и да е, за да се измъкна от тази нелепа ситуация.

— Нима искаш да кажеш, че дължа съществуването си на някакъв дългосрочен план за унищожаването на Амбър?

— Не е изключено — каза Коруин. — Но мога и да греша, хлапе. Може да съм ужасно неправ и в такъв случай ти се извинявам за болката, която ти причиних. От друга страна, може би щях да стреша още повече, ако не бях споделил съмненията си с теб.

Разтрих слепоочията си, веждите, очите и попитах:

— Какво да правя сега? Не искам да помогна Амбър да бъде унищожен.

Коруин ме прегърна и ме притисна здраво към гърдите си.

— Независимо от това какво представляваш и независимо от това какво са направили с теб, ти все някога ще бъдеш изправен пред своя избор. Рано или късно този миг ще настъпи. Ти си нещо повече от кръвта, която тече във вените ти, Мерлин. Не позволявай на никого да те баламосва, дори на мен. Не се колебай да избереш онова, което ти диктува сърцето, и тогава миналото ще загуби властта си над теб.

Думите му, колкото и общи да ми се сториха, ми помогнаха да се измъкна от черната дупка на отчаянието.

— Благодаря ти — казах аз.

Коруин кимна.

— Първият ти импулс вероятно ще бъде твърде краен и аз те съветвам да му обърнеш гръб. Така няма да постигнеш нищо. Просто ще й дадеш да разбере, че си наясно със замислите й. Много по-умно ще е да поведеш играта внимателно и да научиш колкото можеш повече.

Въздъгнах.

— Прав си, разбира се. Последва ме, за да ми кажеш всичко това и да ми помогнеш да избягам, нали?

Той се усмихна.

— Притеснявай се само за значими неща. Пак ще се видим.

И в следващия миг вече стоях абсолютно сам в центъра на Лабиринта.

После го видях отново, застанал до колата. Разговаряха за нещо с Люк. Коруин явно му обясняваше къде са оръжията, храната и всичко останало. След малко двамата се обърнаха към мен и ми махнаха. Накрая си стиснаха ръцете. Люк се запъти нанякъде и скоро мъглата го скри от погледа ми. От радиото звучеше „Лили Марлен“.

Фокусирах съзнанието си върху желанието да се пренеса в имението Сауал. Мракът ме погълна, но когато погледът ми отново се

проясни, стоях все така в центъра на Лабиринта. Опитах пак, този път със замъка на Сухай. Последва нов неуспешен опит.

— Докъде можеш да ме изпратиш? — попитах.

Отново всичко притъмня. След поредното проясняване вече се намирах на белокаменен нос, надвиснал над черните вълни на море, с черно небе над мен. Новото ми местоположение бе затворено между огнените скоби на два бледи полукръга. И това не беше чак толкова зле. Намирах се при Огнената порта, нещо като ключов кръстопът между Сенките в непосредствена близост до Хаос. Обърнах се към морето и започнах да броя. Щом стигнах четиринайсетата блещукаща кула вляво, се завъртях и тръгнах право към нея.

Появих се при една паднала колона, под розово небе. Запътих се към нея и тутакси се пренесох до прозрачна пещера, през която течеше зелена река. Продължих по течението на реката и скоро открих каменни стъпала. В горния им край ме очакваше есенна гора. Повървах близо миля преди да доловя излъчването на пътя, който започваше в основата на едно вечнозелено дърво. Така стигнах до страничния склон на някаква планина, откъдето след още три мъгляви прехода стъпих на пътеката, която щеше да ме отведе до обяда с майка ми. Ако се съдеше по небето, вече не разполагах с излишно време, за да успея да се преоблека.

Спях на един кръстопът, за да изтупам прахта от дрехите си, да се пооправя и да си среща косата. Незнайно защо се зачудих кой ли би се свързал с мен, ако в същия миг потърсех Люк чрез Картата му — той самият, неговият дух или и двамата заедно? След това се запитах какво ли става сега в Амбър. Сетих се и за Корал, за Найда...

По дяволите.

Щеше ми се да съм на някое друго място. Щеше ми се да съм далеч оттук. Думите на Коруин ме бяха навели на твърде много мисли, при това все нерадостни. Не исках да се чувствам част от ничий замисъл. Не ми харесваха мислите, които ми се въртяха из главата относно майка ми. Не ми се ходеше на никакво погребение. Чувствах се някак неосведомен. След като някой чак толкова искаше нещо от мен, защо просто не си бе направил труда да ми каже какво е то и да ме помоли да му помогна. Ако беше някой близък, шансовете да се включат сигурно щяха да са немалки. Такъв директен подход ми се

струваше много по-надежден от подмолните опити да бъде манипулиран.

Можех просто да се обърна и да изчезна сред Сенките, може би дори завинаги. Можех и да се върна в Амбър и да разкажа на Рандъм всичко, което знам. Той щеше да ме предпази от домогванията на Хаос. Можех също така да отпраша към Сянката Земя, да си измисля ново име, да се захвана пак с компютърен дизайн...

Тогава, разбира се, така и нямаше да разбере какво става, нито пък какво е станало преди. Освен това за пръв път бях успял да се свържа с баща си именно в Хаос, което може би значеше, че той е някъде наблизко. Едва ли някой друг освен мен щеше да си направи труда да му помогне.

Продължих напред и после свих вдясно. Небето бе започнало да придобива пурпурен оттенък. Щях да стигна тъкмо навреме.

И ето че отново се озовах в имението Сауал. Първо изникнах от нарисувания в жълто и червено звездопад върху една от стените до входа на централния парк, после се спуснах по Невидимата стълба и накрая постоях доста време в голямата централна шахта, загледан в мрачните вихри отвъд Ръба. Оттам се запътих към украсената с медни гравюри врата за сводестата Зала на изкуствата. Една ярка звезда преряза пурпурното небе и остави огнената си следа по него.

Като дете често се бях губил в тази зала. Членовете на рода Сауал бяха сред най-ревностните ценители на произведения на изкуството в Хаос. Събираната с векове колекция се бе разраснала наистина неимоверно, до толкова, че да се наложи в конструкцията на залата да бъдат вплетени няколко допълнителни галерии, навлизащи в Сенките. В една от тях, изградена във формата на спирала, можеше да се види дори стара железопътна гара. Когато се загубих там за пръв път, моите близки ме откриха едва след няколко дни да плача до някакво странно произведение, състоящо се от дъска, на която бяха забити с пирони чифт сини обувки. Вървах бавно и оглеждах с любопитство старите изчанчения и новите попълнения в същия дух. Тук-там се срещаха и поразително красиви експонати, като например огромната ваза, изваяна сякаш от един-единствен огнен опал, или пък донесените от някаква далечна Сянка странни емайлирани плочки, за чието предназначение никой от семейството така и не успя да се

досети. Не издържах на изкушението да им се порадвам отново, макар да се сещах за далеч по-кратък път през Залата.

Затананиках си една стара песничка, която бях научил от Грайл, и тръгнах към огнената ваза, за да я погледам. Стори ми се, че чух тихо металическо изтракване. Огледах се, но така и не мярнах жива душа. Почти чувствените линии на вазата просто молеха да бъдат докоснати. Спомних си как като дете ми забраняваха да го правя. Протегнах лявата си ръка и бавно докоснах безценния шедьовър. Повърхността ѝ се оказа по-топла, отколкото бях очаквал. Плъзнах дланта си по нея. Беше като замръзнал пламък.

— Здравей — промърморих, припомняйки си приключенията, които бяхме преживели заедно. — Доста време мина...

— Мерлин? — произнесе името ми едно тихо гласче.

Мигом дръпнах ръката си. Като че ли самата ваза бе проговорила.

— Да — казах след това. — Да.

Отново онова изтракване и някаква сянка се размърда в изящния отвор.

— Сссс — каза сянката и се надигна.

— Глейт? — попитах аз.

— Дааа.

— Не може да бъде! Ти си мъртва от години.

— Не мъртва, а засссспала.

— Не съм те виждал, откак бях хлапе. Тогава те раниха. Ти изчезна. Мислех, че си мъртва.

— Ссспя. Ссспя, за да се излекувам. Ссспя, за да забравя. Ссспя, за да сссе обновя.

Протегнах ръка. От отвора на вазата се надигна една космата змийска глава, надигна се още, долепи се до ръката ми и тялото ѝ започнала се увива около китката ми.

— Поздравления за изискания вкус. Спалнята ти е просто разкошна.

— Знаех ссси, че харесваш много този съд. Знаех, че ако почакам доссстатъчно дълго, ти рано или късно ще се появиш, за да ѝ се порадваш. Исссках да съм тук, за да те видя отново. Леле, колко ссси порассснал.

— А ти си все същата. Е, като че ли мъничко си изтъняла...

Погалих главата ѝ.

— Толкова е хубаво, че си все още тук, досущ като достолепен семеен дух. Ти, Грайл и Кергма направихте детството ми много приятно, отколкото можеше да бъде.

Тя се надигна още и погали бузата ми с носа си.

— Твоето присъствие ссгрыва ссстудената ми кръв, ссскъпо момче. Далече ли пътува?

— Много далече.

— Някой ден ще хапнем по някоя мишка пред огнището. Ти ще ми ссстоплиш купичка мляко и ще ми разкажеш за премеждията си. Ще намерим и няколко хубави кокала за Грайл, ако той все още е между...

— Грайл служи все така вярно на чичо ми Сухай. Какво е станало с Кергма?

— Не знам. Толкова време мина.

Притиснах я към тялото си, за да я стопля.

— Благодаря ти, че си прекарала голямата си дрямка тук, само за да можеш да ме видиш отново...

— Има още нещо, приятелю.

— Още нещо? Какво е то, Глейт? Кажи ми?

— Нещо, което исскам да ти покажа. Тръгни натам.

И Глейт посочи с глава към мястото, където коридорът се разширяваше. Аз бездруго смятах да продължа натам. Усещах как тялото ѝ вибрира едва доловимо и чувах лекия мъркащ звук, който тя издава понякога.

Изведнъж змията замръзна, а главата ѝ се люшна и щръкна във въздуха.

— Какво има? — попитах аз.

— Мишка — каза тя. — Мишчица. Трябва да половувам, след като ти покажа нещото. Закусска...

— Ако искаш първо хапни, а аз ще изчакам.

— Не, Мерлин. Не трябва да закъссняваш за онова, което те е довело тук. Усещам нещо сстранно във въздуха. Някаква тревожна тръпка...

Навлязохме в широка, висока и естествено осветена част на галерията. Наблизо имаше четири разположени несиметрично статуи от бронз и мед.

— Нататък — каза Глейт. — Не тук.

Завих вдясно при следващия ъгъл и после продължих напред. Не след дълго стигнахме до нов експонат, който приличаше на метална гора.

— По-бавно. По-бавно, малко демонче.

Спрях и огледах дърветата — ярки, лъскави, мрачни, матови. Желязо, алуминий, бронз. Впечатляващо. Когато преди години бях минал за последен път оттук, гората я нямаше. В това естествено нямаше нищо странно. Вече бях забелязал цял куп други промени.

— Сега. Тук. Обърни се. Върни се назад.

Навлязох сред металните дървета.

— Свий вдясно. Онова високото.

Спрях пред гравирания дънер на най-високото дърво вдясно от мен.

— Това ли?

— Да. Изпълзи... нагоре... моля те.

— Искаш да кажеш да се покатеря?

— Да.

— Добре.

Едно от хубавите неща на стилизираните дървета — или поне на това стилизирано дърво — е, че са доста удобни за катерене. Хванах се за една от спираловидните му издатини и се набрах на ръце, после намерих опора за крака си и се надигнах още по-нагоре.

По-високо. Още по-високо. Когато стигнах на около четири метра от пода, спрях.

— И какво да правя сега?

— Изкачи се още по-нагоре.

— Защо?

— Ссскоро. Ссскоро ще разбереш.

Изкачих се на половин метър по-нагоре и го почувствах. Не толкова като гъдел, колкото като някакъв натиск. Обикновено усещам гъдел, когато пътят води към някое опасно място.

— Там има някакъв път — казах аз.

— Да. Бях се навила около един от клоните на ссиньото дърво, когато дойде един Майстор на Сенките и отвори пътя. Сслед това го убиха.

— Значи пътят сигурно води на някое много важно място.

— И аз така миссся, макар да не сесе оправям много добре в проблемите на хората.

— Минавала ли си през него?

— Да.

— Значи е безопасен?

— Да.

— Добре.

Изкачих се още по-високо, преодолявайки съпротивата на пътя. Накрая прибрах краката си към тялото и го оставих да ме погълне.

Протегнах ръце напред, за да се предпазя от неприятни изненади. Но всичко мина гладко. Подът беше украсен в черно, сребърно, сиво и бяло. Вдясно се виждаше някаква геометрична конструкция, а вляво — символът на Тунела на Хаоса.

Погледнах надолу само за миг и възкликнах:

— Боже Господи!

— Нали бях права? Важно е, нали? — каза Глейт.

— Важно е — отвърнах аз.

ГЛАВА 6

Из целия храм бяха пръснати свещи — повечето високи колкото мен и дебели колкото кръста ми. Някои бяха сребристи, други сиви. Имаше и по няколко бели и черни. Бяха подредени изкусно на различни нива: върху дървени пейки, върху первази, по пода. Все пак основното осветление не идваше от тях. От тавана се спускаха ярки лъчи и отначало реших, че това е дневна светлина. Но когато се вгледах по-внимателно, за да преценя височината на свода, забелязах, че помещението е озарено от голям синьо-бял глобус, придържан от решетка от тъмен метал.

Пристъпих крачка напред. Пламъкът на близката свещ трепна.

Обърнах се към каменния олтар в една ниша в отсрещния край на храма. Пред него, от двете страни, горяха черни свещи. Няколко други — сребристи и по-малки — бяха поставени върху каменната му плоча. Загледах се в изобразеното там.

— Прилича на теб — отбеляза Глейт.

— Мислех си, че твоите очи не могат да регистрират двуизмерните изображения.

— Живях доста време в музея. Защо им е притрябвало да крият образа ти в някакъв таен храм?

Тръгнах към нишата, вперил поглед в картината.

— Не съм аз — казах. — Това е баща ми — Коруин Амбърски...

Пред портрета, в тънка вазичка, бе поставена сребърна роза. Не можех да преценя дали е истинска, или е създадена по магически път.

До нея бе положен Грейсуондир, с острие, леко изтеглено от ножницата. Почувствах, че точно това оръжие е истинското, а мечът, който бях видял в ръцете на духа на баща ми, е само негова реконструкция.

Протегнах се, хванах дръжката и измъкнах меча от ножницата.

Мигом ме облада усещане за сила. Размахвах меча, заставах в гард, пристъпих напред, атакувах... Ненадейно Колелцето оживя,

оживя и паяжината от сили. Погледнах го, тръснах глава и дойдох на себе си.

— ... а това е мечът на баща ми — допълних, прибрах го в ножницата и го оставих — макар и неохотно — върху олтара.

Отстъпих назад, а Глейт ме попита:

— Това важно ли е?

— Много — казах аз.

После пътят ме сграбчи отново и ме пренесе на върха на дървото.

— А всега какво, Госсподарю Мерлин?

— Трябва да обядвам с майка си.

— Тогавя по-добре ме оссстави тук.

— Мога да те върна във вазата.

— Не. Не бях се увивала около дърво от доссста време. Тук сси ми е добре.

Протегнах ръка и Глейт се проточи към близкия клон.

— Уссспех, Мерлин. Поссетите ме пак.

Смъкнах се от дървото, пооправих панталоните си и закрачих забързано по коридора.

След два завоя се озовах до един път към главната приемна и реших, че няма да е зле да се възползвам от него. Изникнах на няколко крачки от масивна камина, в която се преплитаха високи пламъци, и се завъртях, за да огледам просторното помещение. Опитах се да си придам вид на човек, пристигнал преди доста време.

Бях сам. Това леко ме озадачи — при толкова буйно накладен огън в камината. Оправих си ризата, изтупах праха от дрехите си и прекарах набързо гребена през косата си. Тъкмо се бях заел да проверя щателно състоянието на ноктите си, когато усетих леко раздвижване на върха на просторното стълбище вляво.

Тя беше вихрушка в сърцевината на триметрова кула. В центъра ѝ танцуваха пращящи мълнии. По стълбите се посипаха късчета лед. Парапетът се вледеняваше при докосването ѝ. Моята майка. Май ме забеляза в мига, в който я забелязах и аз, защото тутакси спря, кривна към стълбището и заслиза.

Видът ѝ се променяше неусетно почти с всяка крачка. Отказах се от няколкото малки промени, с които бях започнал преобразяването си, още щом отгатнах намерението ѝ. Бях се захванал с него в мига, в

който я мярнах. Тя вероятно бе постъпила по същия начин. Не ми се вярваше да го е направила, за да се пошегува. Не би било в неин стил.

Преображението на майка ми завърши точно при последното стъпало и тя се превърна в прекрасна жена, облечена с черни панталони и червена риза с навити ръкави. Погледна ме, усмихна се, дойде към мен и ме прегърна.

Би било глупаво от моя страна да промърморя, че съм смятал да се преобrazia, но съм забравил, както и да направя каквато и да било забележка от сорта.

Дара леко ме отблъсна, плъзна поглед по дрехите ми и поклати глава.

— Че си спал с дрехите си, е очевидно. Не знам само какво си тренирал с тях и дали преди, или след спането.

— Виновен съм — признах си аз. — Спрях да се порадвам на гледката край пътя и тутакси ме връхлетяха неприятности.

— Затова ли закъсня?

— Не. Закъснях, защото се отбих в галерията и се забавих там повече, отколкото възнамерявах. Освен това не съм чак толкова закъснял.

Тя хвана ръката ми и ме обърна.

— Прощавам ти. — И ме побутна към розово-зелено-златната колона на пътищата, разположена в огледалната ниша вдясно.

Не ми се стори, че очаква от мен да ѝ отвърна нещо, и затова просто замълчах. Щом влязохме в нишата, се вгледах с любопитство в колоната, за да разбера дали ще я обиколим по часовниковата стрелка, или пък в обратна посока.

Обратно на часовниковата стрелка. Интересно.

Образите ни се отразяваха и преотразяваха едновременно от три страни. След всеки следващ кръг около колоната се озовавахме в различни стаи. Наблюдавах калейдоскопичните промени, докато накрая спряхме в кристална пещерна ниша на ръба на подземно море.

— От доста време не бях и помислял за това място — казах аз и стъпих върху чистия бял пясък. От кристала извираше светлина, напомняща едновременно за клади, за слънчеви отражения, за канделабри и неоновии реклами, може би поради странната му структура. По брега, стените и черните води бяха разхвърляни фрагменти от пъстроцветни дъги.

Тя пое ръката ми и ме поведе към една леко издигната и оградена с парапет платформа. Щом се приближихме, забелязах, че на нея има пищно подредена трапеза. Върху една по-голяма от самата трапеза масичка за сервиране бе подредена богата колекция от похлупени блюда. Изкачихме няколкото стъпала към платформата, аз ѝ държах стола да седне и след това отидох до масичката с ястията, за да им хвърля един поглед.

— Седни, Мерлин — каза майка ми. — Аз ще ти сервирам.

— Няма нищо — отвърнах и вдигнах един похлупак. — Бездруго съм вече тук. Ще направя първия тур.

Дара стана от масата.

— Тогава и двамата ще се самообслужим.

— Дадено.

Заредихме подносите си и се върнахме при масата. Щом седнахме, един ярък лъч откъм водата освети сводестия купол на пещерата и тя сякаш се превърна в оребрената вътрешност на чудовище, което ни бе погълнало.

— Отпусни се. Знаеш, че не могат да се доберат чак дотук.

— Права си. Но когато очаквам някой гръм да ми се стовари върху главата, апетитът ми се изпарява.

Дара се засмя и още преди ехото от смеха ѝ да заглъхне, в далечината избоботи гръмотевица.

— Сега успокои ли се? — попита тя.

— Да — отвърнах и вдигнах вилицата си.

— Съдбата ни дарява със странни родственици.

Погледнах я и опитах да разгадая изражението ѝ, но не успях, затова просто промърморих едно „да“.

Майка ми ме огледа на свой ред, но аз също не издадох нищо от настроенията и мислите си.

— Когато беше малък, ти изведнъж реши да говориш с мен едносрично, в знак на това, че си ми сърдит.

— Да — казах аз.

Заехме се с обяда. По спокойната мрачна повърхност на морето последваха нови проблясъци. Стори ми се, че мярнах в светлината на последния далечен кораб с вдигнати, издути от вятъра черни платна.

— Спази ли уговорката си е Мандор?

— Да.

— Как е той?
— Добре.
— Тревожи ли те нещо, Мерлин?
— Много неща.
— А ще ги споделиш ли с майка си?
— Ами ако тя е част от тях?
— Щях да бъда разочарована, ако се окажеше, че не съм. Все пак още колко смяташ да се цупиш заради *тай'ига*-та? Сторих онова, което сметнах за правилно. Все още мисля, че постъпих както трябва.
Кимнах и без да спирам да дъвча, отбелязах:
— Това вече го изяснихме през последния цикъл.
Откъм брега долетя лек плясък. Едно отражение се плъзна над масата и се настани върху лицето ѝ.
— Нещо друго ли има? — попита тя.
— А защо *ти* не ми кажеш?
Срещнах погледа ѝ и го издържах.
— Не разбирам за какво намекваш — каза тя.
— Знаеш ли, че Логрус притежава разум? И Лабиринтът също?
— Мандор ли ти каза?
— Да, но аз вече го знаех.
— Откъде?
— От лични контакти.
— С Лабиринта? С Логрус?
— И с двамата.
— И какво искаха те?
— Да ме разиграват. Борят се за надмощие и искаха от мен да избира нечия страна.
— Ти чия страна избра?
— Ничия. Защо?
— Трябваше да ме предупредиш.
— Защо?
— За да те посъветвам. За да ти помогна.
— Срещу Силите на Вселената ли? Докъде стигат връзките ти, майко?
Тя се усмихна.
— Не е изключено някой като мен да знае някои неща за тяхната същност.

— Някой като теб?...

— Магьосница като мен.

— А ти колко си добра всъщност, майко?

— Не мисля, че някой ме превъзхожда значително, Мерлин.

— Както обикновено най-близките научават последни. Защо тогава не ме подготви ти, вместо да ме пращаш при Сухай?

— Аз не съм добър учител. Не обичам да уча другите.

— Но си обучила Джасра.

Главата ѝ се килна вдясно, тя присви очи.

— Това пак от Мандор ли го научи?

— Не.

— От кого тогава?

— Какво значение има?

— Голямо — отвърна тя. — Защото май не го знаеше при последната ни среща.

Спомних си, че майка ми бе подхвърлила нещо в двореца на Сухай, някаква странна забележка относно Джасра, която намекваше за известна близост и която при други условия бих запечатал в съзнанието си. Но напоследък трудно се концентрирах върху детайлите, тъй като целият ми живот се бе превърнал в бясно спускане по хлъзгав хълм сред разразила се гръмотевична буря, с кола, чиито спирачки издават странни звуци. Тъкмо се канех да я попитам какво значение има кога точно съм научил за това, когато осъзнах, че я интересува друго. Искаше да узнае с кого съм говорил след като се поделихме с уговорката да обядваме заедно. Споменаването на Люк като дух на Лабиринта едва ли щеше да разведри атмосферата, затова...

— Добре де, Мандор го изтърва несъзнателно. После ме помоли да не казвам на никого.

— С други думи — каза Дара, — е очаквал да ми го кажеш. Защо винаги постъпва така? Направо му се чудя. Адски е потаен.

— Може наистина да му се е изплъзнало.

— На Мандор нищо не му се изплъзва. Не го настройвай срещу себе си, синко. За нищо на света.

— За един и същ човек ли говорим?

Дара щракна с пръсти.

— Разбира се. Ти го познаваш единствено от детските си години. После те нямаше доста време. Оттогава си го виждал само няколко пъти. Да, той е потаен, затворен и опасен.

— Винаги сме се разбирали добре.

— Има си хас! Той не се кара с никого, ако няма сериозна причина.

Вдигнах рамене и продължих да се храня.

— Предполагам, че и той се е изказал приблизително по същия начин за мен — каза тя след малко.

— Не си спомням такова нещо.

— А да се е опитвал напоследък да ти дава уроци по благоразумие?

— Не. Смятам обаче наистина да се погрижа за благоразумието си.

— Сигурно си изкарал нелоша школа в Амбър.

— И да е така, още не съм забелязал ефекта.

— Добре де, добре. Ако не желаш да те питам, можеш просто да ми го кажеш.

— Не е точно така.

— Тогава кажи ми какво искаха от теб Логрус и Лабиринтът?

— Нали ти казах — да взема нечия страна.

— Толкова ли ти е трудно да прецениш кого предпочиташ?

— Трудно ми е да преценя кого не предпочитам.

— Заради това, че — както каза — са те „разигравали“ в битката си за надмощие, така ли?

— Именно.

Тя се засмя.

— Боговете не са по-добри от нас, но това показва, че поне не са по-лоши. Осланяй се на човешкия морал при липса на по-добър. Ако и това се окаже недостатъчно, за да направиш своя избор, припомни си другата неоспорима истина — че си син на Хаос.

— И на Амбър — уточних аз.

— Но си израсъл тук.

— И съм живял в Амбър. И на двете места имам немалко роднини.

— Наистина ли ти е толкова трудно?

— Не бих усложнявал излишно нещата, ако не беше.

— В такъв случай — каза тя, — обърни нещата наопаки.

— Какво искаш да кажеш?

— Не се питай към кой от двата Знака изпитваш по-топли чувства, а кой от тях би могъл да ти даде повече.

Отпих от прекрасния зелен чай. Бурята се приближаваше. Нов плясък в залива.

— Добре — казах. — Кажете ми ти.

Тя се наведе напред, усмихна се и очите ѝ потъмняха. Винаги е контролирала безпогрешно лицето и тялото си, променяйки ги така, че да съответстват на настроението ѝ. Не става въпрос за коренно различна форма. Просто тя предпочита понякога да прилича малко повече на момиче, а друг път — на зряла, привлекателна жена. Обикновено избира златната среда. Но този път в чертите ѝ се появи някакъв намек за безвремие и аз изведнъж осъзнах, че никога не съм бил наясно с истинската ѝ възраст. Гледах как над лицето ѝ се спуска булото на някаква древна сила.

— Логрус — каза тя — ще те дари с величие.

Не можех да откъсна погледа си от нея.

— Какво величие по-точно? — попитах.

— А ти какво величие жадуваш?

— Не знам дали въобще някога съм желал да бъда велик. Подобна страст мога да сравня с това да искаш да бъдеш по-скоро инженер, отколкото да желаеш да сътвориш нещо, да бъдеш по-скоро писател, отколкото да искаш да напишеш нещо. Става въпрос за страничен ефект, а не за самата същност на нещата. Чиста проба балсам за егото.

— Но ако си го заслужил, ако величието ти се полага, защо тогава да не го получиш?

— Сигурно е така. Но аз все още не съм направил нищо... — Очите ми се спряха на един светъл кръг под тъмната водна повърхност, който се носеше напред, бягайки сякаш от приближаващата буря. — ... нищо освен едно странно съоръжение, което едва ли би могло да мине за велико дело.

— Ти си млад — каза Дара, — а времето, в което ти се налага да бъдеш необичайно сведущ и опитен, дойде неусетно дори за мен самата.

Ако си домъкнеш отнякъде кафе с магия, дали това щеше да я раздразни? Да, най-вероятно. Затова реших да се задоволя с чаша вино. Налях си, отпих една глътка и казах:

— Боя се, че не разбирам за какво говориш.

Дара кимна.

— Това едва ли е нещо, което може да се обясни с просто изложение... Освен това мисля, че ще е прибързано от моя страна да спомена пред теб за тази възможност.

— Майко, какво се опитваш да кажеш?

— Тронът. Управлението на Царството на Хаоса.

— Мандор също ми предложи да си помисля по въпроса — казах аз.

— Добре. Никой освен Мандор, не би прибързал чак толкова.

— Предполагам, че на всяка майка е присъщо да се опитва да уреди синовете си в живота, но за съжаление ти си ми намислила работа, за която ми липсват не само способности, наклонности и опит, но и каквото и да е желание.

Тя сплете пръсти и ме погледна над тях.

— Много по-способен си, отколкото си мислиш, а твоето желание в случая няма никакво значение.

— Като заинтересована страна бих поспорил с теб.

— Дори ако това е единственият начин да защитиш приятелите и близките си, както тук, така и в Амбър?

Отпих още една глътка от виното.

— Да ги защитя? От какво?

— Лабиринтът се кани да преобрази междинните области на Сенките според собствените си разбирания. Освен това, вероятно вече е достатъчно силен, за да го постигне.

— Нали ставаше въпрос за Амбър и Хаос, а не за Сенките?

— Логрус ще трябва да се опълчи срещу това нашествие. И тъй като най-вероятно ще загуби директния двубой, той ще се опита да вербува свои агенти, с които да удари Амбър. Естествено най-ефективните агенти ще се окажат избраниците на Хаос...

— Това е лудост! — възкликнах. — Трябва да има и друг изход.

— Вероятно — каза тя. — Приеми трона и ти ще си този, който ще дава заповедите.

— Но аз не знам достатъчно.

— Ще получиш сведения за всичко необходимо.

— А останалите претенденти?

— Те не са твоя грижа.

— Аз пък си мисля, че начинът, по който ще се добера до короната, ме засяга пряко все едно дали ще съм задължен на теб, или на Мандор с повече убийства.

— Прав си. Тъй като и двамата сме от рода Сауал, подобна равносметка ще е напълно безсмислена.

— Искаш да кажеш, че и ти си се включила в играта?

— Очевидно имаме известни различия — каза майка ми, — затова не смятам повече да обсъждам подбора на средства.

Въздъгнах и пак пийнах от виното. Бурята над мрачните води се бе разразила с още по-голяма сила. Ако онзи стражи светъл кръг под повърхността им беше наистина Дяволският Чекрък, аз пък бях любопитен да разбера какво ли е намислил. Мълниите се превърнаха в постоянен декор, а гръмотевиците — в музикален фон на разговора ни.

— Какво имаше предвид, когато спомена за времената, в които трябвало да бъда необичайно опитен и сведущ?

— Имах предвид настоящия момент и непосредственото бъдеще — отговори тя. — И сблъсъка, който се задава.

— Не — уточних аз, — по-скоро ме интересува определението „необичайно сведущ“. В какъв смисъл?

Трябва да беше от някоя мълния, защото никога преди не я бях виждал да се изчервява.

— В теб се пресичат две велики кръвни линии — заяви Дара. — На практика твоят баща беше крал на Амбър — за кратко, между управлението на Оберон и това на Ерик.

— Но тъй като Оберон е бил все още жив по онова време и освен това не е бил абдикирал, ничие друго управление не е било законно — възразих аз. — Рандъм е законният наследник на Оберон.

— Отсъствието на Оберон би могла да се тълкува и като абдикация.

— А на теб това тълкувание ти допада повече, нали?

— Естествено.

Загледах се в бурята. Пийнах от виното.

— Затова ли си искала да заченеш дете от Коруин? — попитах.

— Логрус ме увери, че това дете би било идеалният владетел на Хаос.

— А татко на практика не е означавал за теб почти нищо?

Дара отвърна погледа си от мен и се загледа в светлия кръг, който се носеше към нас. Една мълния се стовари точно зад него.

— Нямах правото да ми задаваш този въпрос — каза тя.

— Знам. Но е така, нали?

— Грещиш. Той означаваше много за мен.

— Но не и в обичайния смисъл.

— Аз също не съм „обичайна“.

— Значи аз съм резултат от експеримент за създаване на нова порода. Логрус е избрал самец, който щял да ти даде... какво?

Светлият кръг се приближаваше все повече. Бурята го следваше по петите — толкова близо до брега, колкото никога не я бях виждал.

— Съвършения Господар на Хаос — каза майка ми, — способен да управлява.

— Все ми се струва, че това не е всичко.

Кръгът избягна ловко мълниците, изскочи от водата и полетя към нас. Дори Дара да бе отвърнала нещо на последната ми забележка, аз така и не я чух. Гръмотевиците бяха оглушителни.

Светлият диск се озова на платформата и спря до крака ми.

— Татко, можеш ли да ме защитиш? — допита Чък краткото затишие между два поредни гърма.

— Увий се около лявата ми китка — наредих аз.

Дара впери поглед в него, докато той заемаше обичайното място на Фракир, Междувременно последната мълния не се разтвори във въздуха, а увисна над бреговата ивица като цвъртящо вретено. После вретеното се сви и се превърна в сфера, която се поколеба за миг-два увреди да се насочи към нас. Докато се приближаваше, структурата ѝ продължи да се променя.

Когато се озова на ръба на масата, сферата вече се бе преобразила в пулсиращия Знак на Логрус.

— Принцесо Дара, принц Мерилин — произнесе ужасяващият глас, който вече бях чул в деня на сблъсъка в Амбър. — Не искам да нарушавам обяда ви, но нещото, което сте приютили, ме принуждава да го сторя. — Едно от назъбените разклонения на видението посочи към китката ми.

— Той блокира способността ми да пътувам през Сенките — обади се Чък.

— Дайте ми го!

— Защо? — попитах аз.

— Това нещо премина по Логрус — прогърмя отново гласът. Височината и силата му варираха най-безразборно.

Хрумна ми, че бих могъл да му се възпротивя, особено след като и Дара бе потвърдила, че съм толкова ценен за него.

— На практика всеки би могъл да опита късмета си с Логрус — отвърнах му аз.

— Аз определям правилата, Мерлин, а твоят Дяволски Чекрък не ми се пречка за пръв път. Предай ми го.

— Не — казах аз и мигом се свързах с Колелцето, за да открия сила, която би могла да ме прехвърли незабавно в област, контролирана от Лабиринта. — Няма да се откажа толкова лесно от творението си.

В този миг Дара скочи, направи няколко крачки и застана между мен и видението.

— Остави — каза тя. — Предстоят ни твърде важни дела, за да си губим времето с една играчка. Пратих съобщение на братовчедите си от рода Хендрейк за невестата на Хаоса. Ако искаш този план да успее, предлагам да им помогнеш.

— Не съм забравил твоя план за принц Бранд и лейди Джасра, която трябваше да го оплете. Тогава твърдеше, че не можем да се провалим.

— Аз те приближих до силата, която желаеш, повече от всички.

— Не мога да го отрека — призна видението.

— Освен това приносителката на Окоето е по-безопасна от Джасра.

Знакът се плъзна над нея — малко слънце под кристалния купол на пещерата.

— Мерлин, ще поемеш ли трона, за да ми служиш, когато мигът настъпи?

— Ще направя нужното, за да възстановя баланса между Силите — отвърнах аз.

— Не те попитах за това! Ще поемеш ли трона при условията, които съм определил?

— Ако това ще оправи нещата — да.

— Радвам се да го чуя. Задръж си играчката.

Дара отстъпи встрани, видението премина край нея и избледня.

— Питай го за Люк, за Коруин и за новия Лабиринт — бяха последните му думи.

Тя се обърна и се втренчи в мен.

— Налей ми чаша вино.

Налях й. Майка ми я вдигна и отпи една глътка.

— Е, кажи ми сега за Люк, за Коруин и за новия Лабиринт.

— Първо ти ми кажи за Джасра и Бранд.

— Не, този път ти ще бъдеш първи.

— Добре тогава — казах аз. — Той пропусна да спомене, че те са само духове на Лабиринта. Люк ми се изтърси, докато идвах насам. Беше го изпратил Лабиринтът, за да ми предаде да напусна Хаос. Логрус пък изпрати лорд Борел, за да премахне Люк.

— Люк, тоест Риналдо — синът на Джасра и Бранд, съпругът на Корал и кралят на Кашфа?

— Същият. Сега ми кажи най-после за този твой план. Изпратила си Джасра, за да оплете Бранд и да го подтикне да тръгне по пътя на предателството, така ли?

— Той бездруго бе тръгнал по този път. Дойде в Хаос, за да се сдобие със сила, която да отговаря на апетитите му. Джасра просто малко ускори събитията.

— На мен не ми прозвуча точно така. Все пак това означава ли, че проклятието на баща ми не е допринесло за нищо?

— Не, то помогна — в метафизичен план, — защото Черният път достигна до Амбър. А ти защо си все още тук, след като крал Риналдо те е посъветвал да си вървиш? От лоялност към Хаос?

— Бяхме се уговорили да обядваме заедно, а не те бях виждал от толкова време. Не исках за нищо на света да изпусна този обяд.

Дара се усмихна — макар и едва забележимо — и отпи от виното.

— Добре се справяш със смяната на темата — заяви тя. — Но нека се върнем на предишната. Духът на Борел, предполагам, се е справил с този на Риналдо.

— Не съвсем.

— Какво искаш да кажеш?

— Появи се духът на баща ми, набързо неутрализира Борел и така успяхме да се измъкнем.

— Отново? Коруин е победил Борел за втори път?

Кимнах.

— Нито един от тях не си спомняше за първия двубой. Нали спомените им стигат до мига, в който са преодолели...

— Идеята ми ясна. Какво стана после?

— Избягахме — отвърнах аз. — После се върнах тук.

— А защо Логрус спомена новия Лабиринт?

— Духът на баща ми явно е създаден от него, а не от Лабиринта в Амбър.

Дара се надигна на стола си, очите ѝ внезапно се разшириха.

— Откъде си толкова сигурен?

— Той ми го каза.

Тя се загледа някъде отвъд мен, после погледът ѝ се спря върху спокойното вече море.

— Значи третата сила се кани да се намеси в играта — каза тя замислено. — Доста впечатляващ и едновременно с това тревожен факт. Проклет да е онзи, който го създаде!

— Ти наистина го мразиш, нали? — попитах аз.

Очите ѝ отново се спряха на моята скромна персона.

— Забрави за това! — заповяда ми тя. — Той спомена ли ти нещо за съюзниците на новия Лабиринт, за неговите планове? Фактът, че духът му е бил изпратен, за да защити Люк, може да се тълкува и като сътрудничество със стария Лабиринт. От друга страна, целта му може да е била да те предпази — защото го е създал не друг, а баща ти, или пък защото ти се вписваш по някакъв начин в плановете му. Какво ти каза Коруин?

— Че иска да ме отведе от онова опасно място.

Дара кимна.

— И очевидно е успял да го направи. Каза ли ти още нещо? Случи ли се нещо друго, което би могло да се окаже важно?

— Попита ме за теб.

— Наистина ли? И само толкова?

— Нямаше никакво специално послание, ако това имаш предвид.

— Разбирам.

Майка ми погледна встрани и известно време не пророни нито дума. После попита:

— Тези духове не просъществуват дълго, нали?

— Не.

— Хваща ме яд само като си помисля, че след всичко той все още може да играе някаква роля.

— Той е жив, нали, майко? И ти знаеш къде е.

— Аз не съм негов пазач, Мерлин.

— Мисля, че си.

— Невъзпитано е да ми противоречиш по този начин.

— Но се налага — възразях аз. — Срецнах се с неговия образ, който още не бе дошъл в Хаос. Баща ми определено е искал да е тук с останалите при сключването на договора. Но всъщност е искал много повече нещо друго — да се срещне с теб. Съзнанието му е било обладано от толкова много въпроси без отговори — откъде си дошла, защо си избрала именно него, защо сте се разделили по този начин...

— Достатъчно! — извика тя. — Забрави за това!

Не й обърнах внимание.

— Освен това знам, че той е бил тук, в Хаос. Видели са го тук. Не може да не те е открил. Какво се случи след това? Как отговори ти на въпросите му?

Дара се изправи, впери гневен поглед в мен и заяви:

— Чашата преля, Мерлин. Очевидно с теб не може да се води цивилизован разговор.

— Той твой затворник ли е, майко? Нима си го затворила някъде далеч оттук, където няма да може да те притеснява и да пречи на плановете ти?

Майка ми отстъпи от масата толкова бързо, че едва не се спъна, и възкликна:

— Отвратително дете! И ти си същият като него! Защо трябва да си приличате толкова много?

— Ти се боиш от него, нали? — продължих аз, осъзнал неочаквано, че може би именно това е верният отговор. — Боиш се да убиеш един принц на Амбър, дори когато зад теб стои самият Логрус. Заключение си го някъде, за да не се появи и да не направи на пух и прах последните ти кроежи. Страхувала си се и от онова, което е трябвало да направиш с него, за да го обезоръжиш.

— Глупости! — каза тя и заотстъпва назад, тъй като аз бях заобиколил масата и се приближавах към нея. На лицето ѝ се бе изписал неподправен страх. — Това са само догадки. Той е мъртъв, Мерлин! Откажи се! Остави ме на мира! Той щеше да унищожи всички ни! И все още би го направил, стига да можеше!

— Той не е мъртъв — заявих аз.

— Откъде си толкова сигурен?

Едва се сдържах да не ѝ кажа, че съм говорил с него.

— Само виновните се защитават толкова настървено — казах. — Той е жив. Къде е?

Дара кръстоса ръце пред гърдите си. Страхът ѝ се бе стопил, гневът също. В обичайното ѝ чувство за хумор се промъкна подигравателна нотка.

— Тогава го потърси, Мерлин. Потърси го както намериш за добре.

— Къде? — настоях аз.

— В Кладенеца на Хаоса.

Около глезените ѝ лумна пламък, започна да обхожда тялото ѝ обратно на часовниковата стрелка, издигаше се все по-нагоре и оставяше след себе си алена следа. В мига, в който стигна върха на главата ѝ, тялото ѝ вече бе скрито зад кървавочервения му покров. Последва леко просъскване и пламъкът изчезна заедно с нея.

Пристъпих напред, коленичих и докоснах мястото, където бе стояла допреди малко. Леко затопляне, нищо повече. Хубаво заклинание. Никой не ме бе научил на него. Осъзнах, че мама винаги се бе появявала и изчезвала доста стилно.

— Чък?

Той блесна около китката ми, отдели се от нея и цъфна право пред мен.

— Да?

— Още ли не можеш да пътуваш през Сенките?

— Мога — отвърна той. — Щом Знакът на Логрус си отиде, всичко си дойде по местата. Мога да отпътувам накъдето си поискам. Мога да пренеса и теб. Искаш ли?

— Да. Пренеси ме в галерията на горното ниво.

— Галерия? От свърталището на Логрус цопнах право в мрачното море, татко. Не съм много наясно с местната архитектура.

— Няма значение — казах. — Ще се оправя и сам.

Активирах Колелцето. Шест негови нишки се спуснаха към нас и ни обградиха в енергийната си клетка, за да ни отнесат в Залата на изкуствата. Опитах се да предизвикам малка огнена илюминация при изчезването си, но така и не разбрах какво се е получило. Интересно как ли се усъвършенстват майсторите в тази област, щом не могат да видят резултата от опитите си?

ГЛАВА 7

Озовах се в най-зловещата галерия от Залата — любимото кътче на стария Сауал. Тя представлява градина от скулптури без външни източници на светлина и само няколко приземни осветителни тела около по-големите експонати. Като цяло резултатът е няколко пъти потъмен от моите собствени предпочитания. Подът е неравен — вдлъбнат, издут, стъпаловиден, набразден — като преобладават вдлъбнатините и дупките. Трудно е да се преценят реалните ѝ размери, тъй като очертанията и перспективите се менят в зависимост от това къде си застанал. Дъртият лорд Сауал навремето заповядал да построят тази галерия без равни участъци, а аз лично смятам, че при създаването ѝ са се потрудили здравата не един и двама Майстори на Сенките.

Бях застанал до една сложно преплетена, набраздена повърхност, която ми напомняше за застинала картина на развълнувано море без обичайния кораб в него или на инструмент, чиито струни могат да бъдат дърпани само от митичен титан. Светлината посребряваше очертанията, прескачаше като жива от едно мрачно петно на друго, обхваната от някаква полупрозрачна рамка. Част от експонатите висяха от тавана подобно на сталактити. Тръгнах напред с отмерена крачка и не след дълго ми се стори, че подът и таванът са разменили ролите си. Вече не бях съвсем сигурен кои от статуите са прикрепени към пода и кои висят от тавана. Галерията променяше формата си, докато я прекосявах. През нея се понесе лек ветрец, който предизвика серия от въздишки, мънкания, жужене и звън. Моят втори баща Сауал се наслаждаваше най-искрено на разходките из галерията, докато за мен тя доста дълго беше истинско изпитание на куража ми. Когато пораснах обаче, аз също започнах да изпитвам удоволствие от идването в това странно място, може би най-вече заради тръпката, която така се услажда на всеки млад човек. А сега... сега просто ми се искаше да се помотая наоколо заради доброто старо време, докато успея да въведа някакъв ред в мислите си. А те не бяха една и две.

Проблемите, които ме бяха мъчили през по-голямата част от съзнателния ми живот, като че ли се приближаваха към своята развързка. Не че евентуалните обяснения ми харесваха особено. И все пак нерадостните изводи са за предпочитане пред пълното неведение.

— Татко?

— Да?

— Какво всъщност представлява това място? — попита Чък.

— То е част от голямата колекция от произведения на изкуството, собственост на рода Сауал — обясних аз. — От цял Хаос, а и от близките Сенки се стичат посетители, които искат да я разгледат. Тя беше хобито, не, истинската страст на моя втори баща. Когато бях хлапе, прекарвах доста време в тези галерии. Тук има много скрити пътища.

— Ами тази галерия? Има нещо нередно в нея.

— Да и не — казах аз. — Зависи какво имаш предвид под „нередно“.

— Възприятията ми са странно объркани.

— Това е, защото тук самото пространство е нагънато в причудлива форма, досуц като фигурка от оригами. Галерията е доста по-голяма, отколкото изглежда на пръв поглед. Можеш да се разхождаш из нея непрекъснато и всеки път ще откриваш най-различни подредби, на скулптурите. В нея може дори да е вплетено някакво вътрешно движение. Така и не успях да разбера това със сигурност. Само Сауал беше наясно.

— Значи съм се изразил правилно. В нея има нещо нередно.

— На мен ми харесва така.

Седнах на един сребърен пън до сребърно дърво с разперени клони.

— Искам да видя как е огънато пространството — каза Чък след минута-две.

— Давай.

Той отлетя нанякъде, а аз си припомнях последния разговор с майка си. Тя ми припомни всичко, за което бе споменал или намекнал Мандор — за конфликта между Логрус и Лабиринта, за това, че баща ми е бил първоначално избраник на Лабиринта за престола на Амбър. Дали бе знаела за това и преди, със сигурност, а не като предположение? Реших, че сигурно е била наясно, особено в

светлината на особената ѝ връзка с Логрус, за която бях разбрал едва сега. Знакът на Хаоса едва ли би пропуснал да се осведоми за ключовите ходове на своя противник. Тя бе признала, че не е обичала Коруин. Като че ли го бе потърсила единствено заради генетичния материал, който бе успял да впечатли толкова силно Лабиринта. Нима единствената ѝ цел бе била да създаде бъдещия избраник на Логрус?

Прихнах като си помислих за резултата. Дара се бе погрижила да бъда обучен от най-добрите майстори на меча, но аз така и не можех да се меря с татко в това отношение. Винаги съм предпочитал магията, но магьосниците в Хаос са под път и над път. После пък се записах в колеж на предпочитаната от амбъритите Сянка Земя. При това дипломата по информатика, която получих там, едва ли би помогнала да развея бойното знаме на Хаос в битката със силите на Реда, Сигурно доста я бях разочаровал.

Припомних си и детството си, безбройните приключения, която бяха започвали от това място. Грайл беше неизменно до мен, а Глейт се увиваше около ръката ми или пък се скриваше в някой по-дълбок джоб. Аз надавах онзи странен вой, който бях научил от сънищата си, и понякога Кергма също се присъединяваше към нас, втурвайки се през завесите на мрака от някое оръфано кътче на някое разкривено пространство. Така и не разбрах какво точно представлява Кергма, нито какъв е неговият пол, защото той нямаше постоянна форма и понякога летеше, друг път пълзеше или пък тичаше, преливайки от една форма в друга.

Неочаквано, съвсем импулсивно, от гърлото ми се изтръгна старият зов. Разбира се, нищо не се случи. Пак след няколко мига осъзнах какво ме бе накарало да извикам. Това беше вик по изгубеното детство, когато поне се бях чувствал нужен някому. А сега... сега бях нищо — син нито на Амбър, нито на Хаос, пълно разочарование за близките си и от двете страни. Провалил се експеримент. Никой никога не ме бе обичал за това, което съм, а само за онова, което бих могъл да стана. Очите ми се навлажниха. Преглътнах един сподавен стон.

Високо вдясно, по близката стена, пламна червена светлина. Идваше от малък кръг до краката на човешка фигура.

— Мерлин! — долетя от същата посока и пламъкът лумна с нова сила. Разпознах лицето на фигурата. Приличаше малко на моето и

чертите му мигом придадоха смисъл на живота ми, макар смисълът да беше смъртта.

Вдигнах лявата си ръка и от Колелцето се отдели синя мълния.

— Насам, Джърт! — извиках и се изправих. Заех се да създам огненото кълбо, което щеше да го изпържи като на електрически стол. Беше крайно време да го атакувам първи. Вече не можех да си спомня колко пъти се бе опитвал да ме убие. При изненадата, която му бях подготвил този път, дори потапянето в Извора нямаше да му спаси задника. — Насам, Джърт!

— Мерлин! Искам да поговорим!

— Аз пък не искам. Достатъчно често се опитвах да го сторя преди. Нямам какво да ти кажа. Ела насам, за да приключим с това веднъж завинаги. С оръжие, с голи ръце, с магия — все ми е тая.

Той вдигна ръце и извика:

— Примирие! Не е редно да се сбием тук в дома на Сауал.

— Я не ми пробутвай евтините си моралистки глупости, братко! — извиках аз на свой ред, но още преди ехото от думите ми да заглъхне осъзнах, че Джърт има известно право. Спомних си колко много бе означавало за него одобрението на баща му. Освен това той едва ли би посмял да се противопостави на волята на Дара, при това точно на това място. — Казвай какво искаш?

— Да поговорим. Честна дума — каза той. — Какво да направя, за да ми повярваш?

— Ще се срещнем там — отвърнах аз и насочих светлината на огненото си кълбо над един познат експонат — огромна къщичка от карти, излети от стъкло и алуминий.

— Добре.

Тръгнах натам. Видях го да приближава и кривнах леко встрани, за да съм сигурен, че пътищата ни няма да се пресекат. Освен това закрачих по-бързо, за да стигна пръв.

— Без номера — извиках. — Ако решим, че няма смисъл да продължаваме с приказките, първо ще излезем навън.

— Съгласен съм.

Заобиколих най-близкия ъгъл на структурата и се скрих от погледа му. Посрещнаха ме шест мои отражения.

— Защо точно тук? — прозвуча в непосредствена близост гласът му.

— Не си гледал „Дамата от Шанхай“, нали?

— Не.

— Хрумна ми, че бихме могли просто да се разхождаме и да си говорим, без да можем да си навредим един на друг. Просто мястото е такава.

Свих зад следващия ъгъл. Там заварих нови мои отражения, кацнали на най-различни места. След няколко секунди чух Джърт рязко да си поема дъх, а после прокълнтя и смехът му.

— Започвам да схващам идеята ти!

Три крачки и нов завой. Спрях. Тук имаше два мои и два негови образа. Джърт не гледаше към мен. Протегнах бавно ръка. Той се обърна, видя ме. Устните му се раздвижиха. Отстъпи назад и изчезна.

— За какво искаш да говорим? — попитах.

— Не знам откъде да започна.

— Такъв е животът.

— Достатъчно си разстроил Дара...

— Това беше съвсем скоро. Разделихме се преди десет или петнайсет минути. В имението ли си отседнал?

— Да. Знаех, че ще обядвате заедно. Видях я съвсем за кратко, малко преди да дойда тук.

— Не бих казал, че тя ме остави в по-добро настроение.

Заобиколих следващия ъгъл и минах през една врата, тъкмо навреме, за да го видя как се подсмивва.

— Тя си е такава понякога — каза Джърт. — Разбрах, че Логрус се е отбил за десерта.

— Да.

— Майка ни спомена, че според нея той е избрал теб за трона.

Надявах се да е видял как свих рамене.

— Така изглежда. Но аз не го искам.

— Обаче си казал, че ще го направиш.

— Само ако това се окаже единственият начин да бъде възстановен балансът между Силите. Но съм убеден, че няма да се стигне дотам.

— Да де, но той те е избрал.

Ново свиване на рамене.

— Тмер и Тъбъл са преди мен.

— Това няма никакво значение. Аз също исках да седна на трона.

— Знам. Доста тъпо от твоя страна.

Изведнъж той се появи навсякъде около мен.

— При това състояние на нещата, да — съгласи се Джърт. — Аз бях тръгнал по този път още преди ти бъдеш избран. Всеки път, когато се срещаме, си мислех, че съм на ръба на успеха, но всъщност с всеки следващ път животът ми увисваше на все по-тънък косъм.

— И положението се объркваше все повече.

— Последния път — в църквата — в Кашфа, бях убеден, че най-после ще приключа с теб. Вместо това едва не се простих с живота си.

— Да речем, че Дара или Мандор отстранят Тмер и Тъбъл. Тогава ти би се опитал да се справиш с мен. Ами Деспил?

— Той би отстъпил.

— Питал ли си го?

— Не. Но съм убеден в това.

— Винаги си разчитал твърде много на предположенията си, Джърт.

— Може и да си прав — каза той, появи се и пак изчезна. — Както и да е, това няма значение. Аз се отказвам. Край с надпреварата. Да върви по дяволите.

— И как така?

— Дори Логрус да не бе изразил намеренията си толкова недвусмислено, аз вече се чувствах доста изнервен. Не само защото се страхувах, че ти също би могъл да ме убиеш. Мислех непрекъснато за себе си и за трона. Какво би станало, ако наистина успея да се добера до него? Изобщо не съм убеден, че съм способен да го задържа. — Завих отново и го мярнах да облизва устните си, сбърчил вежди. — Може да забъркам някоя страхотна каша. Освен ако нямам до себе си добър съветник. Това би ме направило зависим от Мандор или Дара, нали така? И ще се превърна в обикновена марионетка.

— Вероятно. Но ти успя да ме заинтригуваш. Откога започна да мислиш по този начин? Нима Изворът те е променил така? Ами ако съм успял да прекъсна процеса тъкмо навреме, за да те насоча във върнатата посока?

— Не е изключено да има нещо такова — каза Джърт. — Сега се радвам, че не можах да премина през пълния цикъл. Подозирам, че тогава щях да полудея, също като Бранд. Но може това да не е всичко. Или... кой знае?

Последва мълчание. Прекрачих прага на следващата врата, обграден от няколко свои озадачени изображения.

— Тя не искаше да те убия — смотолехи той накрая, някъде вдясно от мен.

— Джулия?

— Да.

— Как е тя?

— Оправя се. Всъщност доста бързо.

— И тя ли е в имението?

— Да.

— Ъъ, бих искал да я видя. Но бих я разбрал, ако не се съгласи. Тогава си мислех, че забивам кинжала си в тялото на Маскирания. Съжалявам.

— Тя никога не е искала да ти навреди истински. Имаше сметки за уреждане само с Джасра. Що се отнася до теб, там играта беше много по-заплетена. Джулия искаше да ти докаже, че е добра поне колкото теб или дори по-добра. Искаше да те накара да осъзнаеш какво си загубил.

— Съжалявам — промърморих аз.

— Моля те, отговори ми на един въпрос — продължи Джърт. — Ти обичаше ли я? Обичаше ли я истински?

Не можах да му отговоря веднага. Нали бях задавал този въпрос толкова пъти на самия себе си и дори тогава се налагаше да изчакам за отговора.

— Да — казах накрая. — Но когато го осъзнах, беше вече твърде късно. Грешката беше моя.

После попитах на свой ред:

— Ами ти?

— Аз няма да повтора твоята грешка — каза той. — Именно тя ме накара да се замисля за всичко това...

— Разбирам. Ако не пожелае да ме види, предай й, че съжалявам — за всичко.

Не последва отговор. Поспрых за известно време: разчитах, че той ще ме настигне. Но Джърт не се появи.

— Добре — извиках накрая. — Що се отнася до мен, нашият дуел приключи.

Тръгнах отново. След известно време се добрах до изхода и преминах през него.

Той беше там, загледан в една голяма порцеланова маска.

— Добре — каза.

Приблжих се.

— Има още нещо — допълни Джърт, все, още без да ме поглежда.

— Какво?

— Мисля, че те вече си редят пасианса.

— Кой? Как? Защо?

— Мама и Логрус — каза той. — Искат да те видят на трона. Коя е Невестата на Рубина?

— Предполагам, че става дума за Корал. Дара май използва това название. Защо?

— Миналия цикъл я чух да дава някакви разпореждания на родата си от Хендрейк. Майка ни е изпратила специална група, която да отвлече и да доведе тук тази жена. Останах с впечатлението, че я гласят за твоя кралица.

— Абсурд — казах аз. — Тя е омъжена за моя приятел Люк. Освен това е кралица на Кашфа.

Джърт вдигна рамене.

— Просто ти казвам онова, което чух. Сигурно има нещо общо с този баланс между Силите, за който спомена ти.

Точно така. Не бях се досетил за тази възможност, но тя се връзваше идеално. Ако успееш да отвлечат Корал, с нея в Хаос щеше да пристигне и Рубинът на Справедливостта или Окото на Змията, както го наричаха тук, а това определено щеше да повлияе на баланса. Спечелена точка за Хаос, изгубена за Амбър. Може би така щеше да се изпълни и моето желание да бъде избегната поне временно надигащата се катастрофа.

Жалко, че не можех да позволя това да се случи. Горкото момиче бездруго бе отнесло вече достатъчно, само защото се беше озовало в Амбър в неподходящо време и защото ме бе харесало. Може би преди време щях да успея да погледна философски на ситуацията и да си кажа: „Да, макар да е невинна, тя трябва да бъде жертвана за благо на всички“. В колежа сигурно бих разсъждавал долу-горе така, но тогава голите принципи бяха всичко за мен. Корал беше моя

приятелка, моя братовчедка и на практика моя любовница, макар да бе придобила последната квалификация при доста странни обстоятелства. Бързият преглед на чувствата ми, с който държах да не закъснея този път, ми показва, че никак не е изключено да се влюбя в нея. Което означаваше, че философският подход току-що бе изгубил поредния рунд в сблъсъка си с реалния живот.

— Преди колко време тръгнаха пратениците на майка ни, Джърт?

— Не знам кога са тръгнали. Дори не съм сигурен дали са тръгнали. А като отчетем времевата разлика, може вече и да са се върнали.

— Прав си. Мамка му!

Джърт се обърна и ме погледна.

— Това май е важно за теб и по ред други причини, нали?

— Както за мен, така и за нея — отвърнах аз.

На лицето му се изписа объркване.

— Защо тогава не им позволиш да я доведат при теб? Ако ти се наложи да седнеш на трона, това само ще подслади задълженията ти. Ако ли не, пак ще бъдете заедно.

— Трудно е да се прикрият чувствата, дори когато става въпрос за непосветени в Умението. Биха могли лесно да я използват, за да ми диктуват какво да правя.

— О? Макар да е доста неуместно, признавам, че ми е приятно да чуя нещо подобно. Искам да кажа — приятно ми е да узная, че си обвързан с някого.

Сведох глава. Прииска ми се да протегна ръка и да го докосна, но не го сторих.

Джърт измънка тихо, точно както правеше като дете, когато се опитваше да вземе някакво решение. После каза бързо:

— Трябва да се доберем до нея преди тях и да я отведем на някое безопасно място. Или пък да я измъкнем, ако вече са успели да я докопат.

— Ние?

Джърт се усмихна, което си беше истинско събитие.

— Нали знаеш как съм се променил. Вече съм доста печен.

— Надявам се — казах аз. — Надявам се ти е ясно какво ще стане, ако някой разбере, че това е работа на двама от братята Сауал? Хендрейк най-вероятно ще поискат да си отмъстят.

— Дори ако Дара ги убеди да не го правят?

— Те ще си помислят, че именно тя ги е преметнала.

— Добре тогава. Никакви свидетели.

Можех да му кажа, че така ще загинат наши невинни роднини, но това сигурно би прозвучало лицемерно. Още повече, че наистина не давах и пет пари за Хендрейк. Вместо това казах:

— Доколкото съм наясно, Изворът те е превърнал в нещо като „жива Карта“. Предполагам, че точно това ти позволи да изчезнеш с Джулия във Владението.

Той кимна.

— Можеш ли да ни пренесеш по същия начин в Кашфа?

Звънът на далечен гонг изпълни въздуха.

— Мога да направя всичко, което могат и Картите — каза Джърт.

— Мога и да пренеса някого със себе си. Проблемът е, че обхватът на Картите не е безкраен. Ще трябва да го направя на няколко скока.

Гонгът прозвуча отново.

— Какво става? — попитах аз.

— Гонга ли имаш предвид? Това означава, че погребението ще започне скоро. Из цял Хаос го чуват.

— Пак закъснявам.

— Може би да, а може би не. Хрумна ми нещо.

— Да чуем.

— Може да използваме погребението като алиби, ако ни се наложи да очистим неколцина от Хендрейк.

— Откъде накъде?

— Времевата разлика. Първо ще отидем на погребението, за да ни видят всички. После ще се измъкнем, ще си свършим работата и ще върнем за остатъка от службата.

— Мислиш ли, че е възможно?

— Според мен шансовете ни са добри. Доста се помотах наоколо. Започнал съм да развивам добър усет за времевия поток.

— Тогава да опитаме. Нещата едва ли могат да се влошат значително.

Отново гонгът.

Червено — цветът на огъня на живота, който тече във вените ни, траурният цвят на Хаос. Предпочетох да използвам Колелцето, а не Логрус, за да си доставя нужните дрехи. Искаше ми се поне за

известно време да избягвам всякакви излишни контакти със Знака на Хаоса.

Джърт ни прехвърли в покоите си, където вече го чакаше неговият погребален костюм. Прииска ми се поне за малко да видя старата си стая. Някой друг път може би, когато времената са по-спокойни...

Измихме се, сресахме се и се пооправихме набързо. Заех се да преобразя тялото си, Джърт също. После се облякохме внимателно, без да забравяме всички задължителни атрибути. Ризи, бричове, наметала, гривни на китките и глезените, шалчета и медальони с родовия герб — изглеждахме доста предизвикателно. Трябваше да оставим оръжията. Решихме да се върнем после за тях.

— Готов ли си? — попита Джърт.

— Да.

Той ме хвана за ръката, пренесохме се и се появихме близо до вътрешния ръб на Площада в Края на Света, където опечалените вече бяха оформили шпалир около маршрута на погребалната процесия. Синьото небе над площада бе леко потъмняло. Поразходихме се насамнатам с надеждата, че ще ни видят колкото може повече познати. Няколко едновременшни приятели ми махнаха за поздрав. Проблемът беше, че повечето от тях ме спряха, за да разменят по няколко думи с мен, тъй като не се бяхме виждали от доста време. И Джърт се сблъска със същия проблем. Освен това повечето се чудеха защо сме тук, а не при Телбейн — масивната бляскава кула на Хаоса. Гонгът продължаваше да призовава на равни интервали поданиците на покойния владетел. Вече усещах как вибрациите му се предават дори по плочите на пода, тъй като сега бяхме съвсем близо до него. Пробивахме си бавно път през Площада право към масивната колона от черен мрамор на самия ръб на Кладенеца и фронталната му арка от вкаменен пламък, от която започваше стълбище със стъпала и перила от уловен във времето огън. Грубият амфитеатър, към който водеха стълбите, бе осеян с факли и едновременно с това излъчваше своя собствена светлина. В далечния му край се възправяше черният блок, кацнал на самия ръб на Кладенеца, от чиято празнота се бе зародило всичко на този свят.

Все още никой не бе тръгнал надолу. Застанахме до арката и погледнахме назад към мястото, откъдето трябваше да се зададе

процесията. Кимахме на приятелски усмихнати демонични лица, потръпвахме от пронизващия екот на гонга и наблюдавахме небето, което продължаваше да потъмнява. Ненадейно нечие мощно излъчване завладя съзнанието ми.

— Мерлин!

До мен мигом достигна образът на Мандор в неговата нехуманоидна форма, погледнал към облечената си в червен плат ръка, която държеше моята Карта. По лицето му за пръв път от доста време насам виждах нещо, което би могло да мине почти за раздразнение.

— Да? — отвърнах аз.

Погледът му се насочи над рамото ми. Лицето му тутакси се промени — веждите му се повдигнаха, а устните му се разтвориха.

— Този до теб Джърт ли е? — попита той.

— Да.

— Доколкото си спомням, напоследък не се разбирахте особено. Поне ти твърдеше така при последния ни разговор.

— Решихме да загърбим враждата си, докато трае погребението.

— Доста цивилизовано решение. Не знам само дали определението „мъдро“ също би му подходило.

Усмихнах се казах:

— Знам какво правя.

— Наистина ли? — попита Мандор. — Тогава защо си до катедралата, а не до Телбейн?

— Никой не ми е казвал, че трябва да бъда до Телбейн.

— Странно. Майка ви трябваше да ви предупреди, теб и Джърт, че сте включени в процесията.

Поклатих глава и се обърнах към Джърт.

— Джърт, да си чувал, че трябва да се включим в процесията?

— Не — каза той. — Но, от друга страна, би било логично. Но пък си мисля, че тъй като сме под Черния покров, сигурно не би било зле да не се развяваме излишно насам-натам. Кой ти каза, че трябва да сме там?

— Мандор. Твърди, че Дара е трябвало да ни предупреди.

— На мен не ми е казвала нищо.

— Чу ли?

— Да. Това вече няма значение. Идвайте веднага и двамата.

И той протегна другата си ръка.

— Иска ни там. Веднага — казах аз на Джърт.

— Проклятие — промърмори той и се приближи до мен.

Пресегнах се и хванах ръката на Мандор, малко след като Джърт сложи ръка на рамото ми. Заедно пристъпихме напред...

... и се озовахме сред бляскавия интериор на главната зала на Телбейн на приземното ниво — истински шедьовър в черно, сиво, зелено и пурпурно, с огромни свещници, огнени скулптури покрай стените и големи кристални глобуси, които плуваха във въздуха, напълнени с вода, в която шаваха странни създания. Залата бе препълнена от благородници, родственици и придворни, които се лутаха като разровена жарава около катафалката на покойния владетел. Гонгът удари отново точно когато Мандор се опита да ни каже нещо.

Той изчака вибрациите да заглъхнат и продължи:

— Казах, че Дара още не е пристигнала. Вървете да изкажете съболезнованията си, за да може Бансиз да ви определи места.

Хвърлих един поглед към катафалката и мярнах Тмер и Тъбъл. Тмер говореше с Бансиз, а Тъбъл с някакъв благородник, който се бе обърнал с гръб към мен. Една ужасяваща мисъл прониза съзнанието ми.

— Как стоят нещата с охраната на процесията? — попитах.

Мандор се усмихна.

— Има достатъчно телохранители, смесили се с участниците в процесията — каза той. — Можеш да бъдеш сигурен, че теб специално ще те следят неотлъчно.

Погледнах Джърт, за да разбере дали е чул. Той ми кимна.

— Слава Богу.

Запътих се към ковчега, сквернословейки под носа си. Джърт ме последва. Единственият начин за измъкване, за който се сещах, бе да помоля Лабиринта да изпрати тук моя дух-двойник. Но Логрус щеше да долови мигом енергийния лъч. Изчезнех ли, не само щяха да бъда надушен ами най-вероятно и проследен, при това пак от самия Логрус, когото Дара бе помолила за съдействие. Той щеше да разбере, че съм опитал да му попреча да спечели точка в играта с Лабиринта, и мръсният канал щеше да прелее с нечувана сила. Нямах намерение да прекалявам с балансирането по ръба на бръснача под предлог, че съм незаменим.

— Как ще го направим, Мерлин? — попита Джърт тихо, докато се приближавахме бавно към края на редицата опечалени.

Гонгът проехтя отново и пламъците на безбройните свещи трепнаха.

— Не виждам начин — отговорих аз. — В най-добрия случай ще трябва да опитам да се измъкна сам.

— Не разчитай на Картите си. При идеални условия шансовете щяха да бъдат нелоши, но при всички тези смущения...

Опитах се да изровя от паметта си някое заклинание за пренасяне или пък да се сетя за някой, който би могъл да ми помогне. Чък би свършил чудесна работа, но бе зает с пространствените асиметрии на любимата Галерия на скулптурите. А това щеше да го забави доста.

— Аз бих могъл да се пренеса там доста бързо — предложи Джърт. — Ще се възползвам от времевата разлика и ще се върна преди някой да ме е усетил.

— Ти познаваш точно двама души в Кашфа — Люк и Корал. И двамата те видяха за пръв и последен път в църквата, докато се опитваше да ме убиеш, като накрая дори открадна меч на Люк. Бих казал, че той ще направи всичко възможно, за да ти свети маслото, още щом тя извика за помощ.

Приближихме се с още малко към челото на редицата.

— Значи просто няма да ги предупреждавам предварително — каза той.

— Знам, че си станал добър, но мъжете на Хендрейк са професионалисти. Да не говорим, че Корал само ще ти усложни живота.

— Ти си магьосник — продължи да настоява Джърт. — Ако разберем кои са нашите телохранители, няма ли да можеш да ги баламосаш с някое заклинание? Накарай ги да си мислят, че са ни виждали през цялото време.

— Почти съм убеден, че ако не майка ни, то поне нашето по-голямо братче се е постарало да ги защити с подходящо заклинание. При такъв удобен случай за убийство аз лично не бих препуснал да го направя. Би било твърде рисковано да оставя незащитени главите на горилите от охраната.

Напреднахме с нови две крачки. Наведох се на една страна, проточих леко врат и успях да мярна съсухрената демонична фигура на стария Суейвил: беше облечен в разкошни дрехи, с положена върху гърдите му червено-златна змия и лежеше в обточен с огненочервена коприна ковчег. Древният съперник на Оберон щеше най-последно да го последва в отвъдното.

След още няколко крачки се сетих, че би могъл да изникне и още един проблем. Май бях прекарал твърде дълго сред непосветени в магическото изкуство. Ами ако се натъкнех случайно на нечие чуждо заклинание? А те сигурно не бяха едно и две в тази зала. Онзи, който го бе заложил, със сигурност щеше да усети, че кроя нещо. Карай да върви. Реших да мисля за това, само ако наистина се случи нещо подобно.

Нов удар на гонга. Джърт се наведе към мен, докато ехото замираще.

— Има и още нещо — прошепна той.

— Какво?

— Потърсих те в имението по още една причина — бях изплашен.

— От какво?

— Поне един от двамата — имам предвид Мандор и Дара — се стреми не само към възстановяването на баланса, а и към пълната победа на Логрус. Убеден съм в това. Аз не само не искам да участвам в това, нещо повече — не искам то да се случи. След като вече мога да пътувам из Сенките, не желая те да изчезнат. Не желая пълната победа на никоя от двете страни.

— Откъде си толкова сигурен, че някой от тях иска точно това?

— Те вече се опитаха да го постигнат веднъж, чрез Бранд. Нима той не е искал да сложи край на реда във Вселената?

— Не съвсем. Той е възнамерявал да унищожи стария ред, за да го замести със свой собствен. Той е бил революционер, а не анархист. Искал е да изгради нов Лабиринт сред Хаоса — нов, но съвсем истински.

— Мамили са го. Бранд едва ли би се справил е подобна задача.

— Не можем да сме сигурни, след като не е имал възможността да опита.

— Както и да е. Смятам, че някой се кани да дръпне щепсела на сегашната реалност. Ако успеят да отвлекат тази Корал, това ще е сериозна стъпка в тази посока. Ако все пак можеш да направиш нещо, за да прикриеш отсъствието ни, по-добре не се колебай въпреки риска.

— Не сега — казах аз. — Просто бъди нащрек. Имам план. Как ти звучи това — няма да се опитвам да разбера кои са телохранителите, за да им бъркам из мозъците. Вместо това ще трансформирам още няколко души така, че да приличат на нас. Веднага щом успея да го сторя, ти ще ни прехвърлиш. Няма да използвам обща халюцинация, защото колкото по-малко хора са замесени, толкова по-добре. Вместо това всички ще ги помислят за нас, а ние ще можем да се ометем без проблеми и да се върнем навреме, ако се наложи.

— Направи го, а аз ще се справя с моята част.

— Добре. Ще използвам двамата мъже пред нас. Приключача ли, веднага ще ти направя този знак — казах аз и спуснах лявата си ръка от височината на рамото си до кръста. — Двата ще се наведем, все едно че някой от нас е изпуснал нещо, и ти ще ни измъкнеш отук.

— Ще бъда готов.

С Колелцето щеше да е много по-лесно, отколкото с обичайните заклинания. Нали то самото представляваше нещо като магически каталог. Така че просто му поставих задачата и само след няколко секунди пръстенът вече бе успял да прегледа всичките си налични запаси и да комбинира няколкото подходящи варианта, за да представи накрая готовия продукт — завършено заклинание, което би ми отнело доста време, ако трябваше да го приготвям по класическия метод. Вдигнах ръката си до рамото, извиках един от многобройните енергийни източници на Колелцето и с негова помощ „инжектирах“ заклинанието в телата на „жертвите“. И щом се убедих, че търсеният ефект е налице, свалих дланта си до кръста и се наведох.

Усетих леко замайване и когато се изправих отново, вече бяхме в покоите на Джърт. Засмях се, а той ме потупа по рамото.

Незабавно приехме хуманоидните си форми и се преоблякохме. Без да губи нито миг, Джърт хвана ръката ми и двамата се озовахме при Огнената порта. В следващия миг той направи нов скок. Този път кацнахме на планински връх под зелено небе. И отново — по средата

на извит мост на бездънна пропаст, с небе, поглъщащо звездите си една по една.

— Хайде пак — каза Джърт и преди да успее да премигна вече стояхме края една широка бойница на някаква влажна и хлъзгава стена. Ято буреносни облаци се носеше стремително на изток. Подухна лек южен бриз.

Беше вътрешната крепостна стена на Джидраш — столицата на Люк в Кашфа. Долу се виждаха четири големи сгради, между които дворецът и Храмът на Еднорога, както и още няколко по-малки. Вдясно се виждаше добре и онова крило на двореца, в което Грайл ме бе спипал по време на тайната ми среща с кралицата. Като че ли дори успях да различа един счупен кепенец сред пълзящата зеленина.

— Ето там — казах аз и посочих мястото. — Там я видях за последен път.

За част от секундата се пренесохме в познатата стая. Не заварихме никого в нея. Подът беше пометен, прахта избърсана, леглото оправено. Изрових от колодата си Картата на Корал и се загледах в нея. Повърхността ѝ стана значително по-студена, долових нечие присъствие и насочих съзнанието си към него.

Тя беше и не беше там. Отново онова отсъстващо излъчване на заспалия или изпадналия в безсъзнание. Закрих Картата с ръка и преустанових контакта.

— Какво има? — попита Джърт.

— Мисля, че е упоена — отвърнах аз.

— Това би могло да означава, че вече са се добрали до нея. Можеш ли да я откриеш, докато е в това състояние?

— Не е изключено и да е в съседната сграда, за да медитира. Не се чувстваше добре, когато я оставих.

— Тогава какво?

— Така или иначе ще трябва да се свържем с Люк — уточних аз и затърсих нужната Карта.

Свързах се с него на мига.

— Мерлин! Къде си, по дяволите? — попита той.

— Ако си в двореца си, значи съм на две крачки от теб.

Люк стана от ръба на леглото, на което бе седял, дръпна от близкия стол една зелена риза и покри с нея богатата си колекция от

белези. Стори ми се, че мярвах още някого в леглото. Той се обърна нагам и промърмори нещо, но не можах да чуя какво.

— Трябва да поговорим — каза Люк и прокара ръка през рошовата си коса. — Пренеси ми при себе си.

— Добре — отвърнах аз. — Но преди това трябва да те предупредя, че брат ми Джърт е с мен.

— Носи ли меча на баща ми?

— Ами... не.

— Тогава няма да го убия точно сега — уточни Люк и запаса ризата си.

После протегна рязко ръка. Аз я поех и той се присъедини към нас.

ГЛАВА 8

Люк ми се ухили, смръщи вежди към Джърт и ме попита:

— Къде се изгуби?

— В Царството на Хаоса — отвърнах аз. — Извикаха ме направо оттук за погребението на Суейвил. Между другото, там в момента тече церемонията. Измъкнахме се, защото разбрах, че Корал е в опасност.

— Това и аз го знам... вече — каза Люк. — Тя изчезна. Сигурно са я отвлекли.

— Кога е станало това?

— По-миналата нощ, ако се не лъжа. Ти какво знаеш по въпроса? Погледнах Джърт.

— Времевата разлика — каза той.

— Оказа се, че тя предоставя доста удобна възможност да се спечелят няколко точки — обясних аз. — Става въпрос за игричката на Логрус и Лабиринта. Точно затова са изпратили агенти на Хаос — да я отвлекат. Но тя е в безопасност. Искат я невредима.

— За какво им е притрябвала толкова?

— Май са решили, че ще е доста подходяща за кралица на Хаос, особено след като Рубинът на Справедливостта се е превърнал в част от анатомията ѝ.

— А кой ще бъде кралят?

Усетих как по лицето ми се разля топлина.

— Ами, тези, които са дошли за нея, гласят за поста мен.

— Хей, честито! — възкликна Люк. — Няма само аз да съм на тоя хал.

— Какво искаш да кажеш?

— Този бизнес не струва и пукната пара, братле. Как ми се иска да не се бях навивал! Всеки иска да си скатае по минутка от времето ти, а когато в края на деня мераклиите се изчерпят, охраната трябва да знае къде си.

— Току-що те короноваха, дявол да го вземе! Изчакай малко, докато нещата се поуталожат.

- Току-що ли? Мина цял месец!
- Времето разлика — повтори Джърт.
- Хайде. Ще те черпя едно кафе — предложи Люк.
- Имате ли си кафе тук?
- Задължих ги, братче. Насам.

Излязохме от стаята и се слязохме по едно стълбище.

— Мина ми една странна мисъл — каза Люк. — Вътре, докато те слушах — за твоето бъдещо управление и за това, че искат да направят Корал кралица. Мога да анулирам брака си за нула време — нали тук аз съм шефът. Та значи, ти я искаш за своя кралица, аз пък искам онзи договор за включването на Кашфа в Златния Кръг. Мисля, че се сещам за начин, по който да ощастливим и двете страни.

— Ситуацията е доста по-сложна. Люк. Аз не съм никак надвит да седна на трона, а ако Корал бъде отвлечена в Хаос, това ще се отрази зле на родата в Амбър. Доста неща научих напоследък.

— Като например? — попита Люк, докато отваряше една малка врата, водеща към градината в задния двор.

Погледнах Джърт и казах:

— И той е изплашен. Оттам идва и цялата му добронамереност напоследък.

Джърт кимна.

— Изглежда, Бранд е бил отчасти жертва на план, който се е зародил в Хаос — каза той. — Зад този план е стояла идея, която все още не е изоставена.

— Май ще трябва да отделим на темата цяла закуска — отбеляза Люк. — Кръгом и обратно към кухнята.

Последвахме го по градинската алея.

Хапнахме и поговорихме известно време. Навън денят набираше сили. Люк настоя да опитам да се свържа още веднъж с Корал, което и направих, без да постигна нещо повече от първия път. Той изруга, кимна и накрая каза:

— Всъщност вие се появихте тъкмо навреме. Докладвах ми, че типовете, които са я отмъкнали, са тръгнали на запад по някакъв черен път.

— Всичко се връзва — казах аз.

— Мисля, че не са успели да се доберат до Хаос.

— Какво имаш предвид?

— Разбрах, че тия ваши черни „магистрали“ са опасни за външни хора — отбеляза той. — Но аз мога да ви покажа онова, което е останало от тази. В случая е по-скоро нещо като пътека. Искан да тръгна след тях, но не бях сигурен дали ще успея да стигна далече. Има ли някакъв начин да ме предпазите от въздействието на Черния път?

— Това, че ще пътуваме заедно с теб, е напълно достатъчно — отвърна Джърт.

Станах. Готвачът и двамата от миячите погледнаха към нас.

— Трябва да те запозная с някого, Люк. Още сега.

— Защо не? — каза той и се надигна. — Къде е той?

— Хайде да се поразходим — предложих аз.

— Дадено.

Тръгнахме към вратата за прислугата.

— Значи независимо от това дали е участвала съзнателно, или просто е изиграла ролята на магическа бомба със закъснител, мамчето е преметнала татко, за да го накара да завладее Амбър и в края на краищата да промени света, така ли?

— Виж, не мисля, че той е бил света вода ненапита.

— Така е, но се чудя доколко са били изпипани плановете му — каза Люк замислено. — Това е най-ободряваща новина от цял месец насам.

Излязохме на една покрита алея, която вървеше успоредно със стената на двореца. Люк спря, огледа се и попита:

— Къде е той?

— Не е тук — казах аз. — Просто си търсех предлог, за да те измъкна без наоколо да има свидетели, които да кажат, че съм отвлякъл краля.

— Къде отиваме, Мерлин? — попита Джърт, тъкмо когато бях успял да призова с помощта на Колелцето спирала, която обединяваше шестнайсет различни енергийни източника.

Вече я бях използвал, за да пристигна тук от Амбър, макар че тогава бях разчитал само на няколко бегли детайла, а не на завършен образ. Проблемът беше, че сега трябваше да прехвърля трима души, при това на далеч по-сериозно разстояние.

— Имам една задача за теб — казах аз.

Сякаш се гмурнахме в развилнял се калейдоскоп. Телата ни се разкривиха като в картина на кубист и след това си възвърнаха нормалните очертания, за да се появят до едно огромно дърво, чийто връх се губеше в гъстата мъгла. На десетина метра от нас бе паркиран червено-бял шевролет модел 57-а. От радиото се разнасяше „Деветте девици“ на Редбърн.

От задната седалка се надигна духът на Люк и зяпна оригинала си с широко отворени очи. Не бих казал, че Люк бе по-малко изненадан от срещата със своето копие.

— Здравсти — казах аз. — Запознайте се. Едва ли е нужно да ви представям един на друг. Имате доста общи неща.

Джърт пък зяпна Лабиринта.

— Издание на Лабиринта под редакцията на баща ми — подхвърлих аз.

— За това се сетих и сам — каза Джърт. — Въпросът е — какво правим тук?

— Просто ми хрумна нещо. Но се надявах, че Коруин ще е тук, за да мога да го обсъдя с него.

— Той се върна за малко и после пак отпраши нанякъде — обясни Люк Втори, чул забележката ми.

— Не спомена ли къде отива, или поне кога ще се върне?

— Не.

— По дяволите! Нещо, което споменахме в разговора си в Кашфа, ме наведе на мисълта, че вие двамата бихте могли да си смените местата за известно време, стига да успеем да придумаме Лабиринта.

Люк, когото реших да продължа да наричам така в присъствието на неговия дух, грейна като двацет и четири каратов диамант. Сметнах, че ще е подходящо да се обръщам към двойника с „Риналдо“, за да върви по-леко разговорът.

— Това е усещане, което всеки мъж би трябвало да изпита — подкрепи предложението ми Люк.

— Тогава защо си се разбързал толкова да се отървеш от него? — попита сдържано Риналдо.

— За да помогна на Мърл да намери Корал — отвърна Люк, без да му мигне окото. — Отвлякоха я.

— Наистина ли? Кой?

— Агенти на Хаос.

— Хм. — Риналдо закрачи нервно. — Добре де, ти си по-наясно с нещата. Ако Коруин се върне скоро, за да ме извини пред Лабиринта, аз съм готов да ви помогна.

— Пътеката изстива с всяка изминала минута — отбеляза Люк.

— Ти не разбираш — заяви Риналдо. — Аз си имам задължения тук и не мога просто да си оберя крушите и да хукна нанякъде да ставам крал. Това, което правя тук, е важно.

Люк ме погледна.

— Прав е — потвърдих аз. — Той е пазител на Лабиринта. Пък и никой няма да посмее да направи нещо на Корал. Май няма да е зле ние с Джърт да цъфнем за няколко минути обратно в Хаос, за да видим как върви погребението. Сигурен съм, че ние двамата ще намерим за какво да си поприказваме.

— Действай — каза Люк.

— Да — присъедини се Риналдо, — ще ми се да разбере какво съм правил напоследък.

Погледнах Джърт и той ми кимна. Отидох до него.

— Твой ред е да караш — казах и пак се обърнах към Люк и Риналдо: — Няма да се бавим.

И изчезнахме... И тъй: отново в родовото имение, за смяна на костюмите. Аз промених леко лицата и на двама ни, за да не шашнем охраната като се появим на церемонията в по два екземпляра. Джърт ни прехвърли.

За наше учудване заварихме залата на Телбейн празна. Един бърз поглед през близкия прозорец ме осведоми, че процесията вече е изминала около една четвърт от пътя си до Площада.

— Опаа! — отбеляза Джърт. — Какво ще правим сега?

— Пренеси ни там.

След миг вече се бяхме смесили с участниците в процесията. Бляскавият ковчег на Суейвил бе спуснат на земята и до него бе застанал на пост войник от кралската гвардия. Една по-плътна групичка на около седем-осем метра вляво от нас тутакси привлече вниманието ми. Чуваха се възбудени викове, а върху плочите на улицата бяха проснати две демонични фигури, притиснати плътно от няколко други. Стомахът ми се сви на топка, когато видях, че това са

именно ония двама нещастници, които бях преобразил. И двамата протестираха бурно.

Пробих си път напред и изтеглих в движение заклинанието си, така че нашите неволни съучастници да придобият предишните си образи. Последваха нови викове от сорта на „Нали ти казах!“.

Някой извика: „Да, те са!“ — и аз внезапно осъзнах, че това е Мандор. Той бе застанал между двамата набедени и нещото, проснато до тях.

— Било е номер! — добави той. — Илюзия! Пуснете ги!

Реших, че сега е моментът да зарежа и заклинанието, с което бях маскирал себе си и Джърт. Страхотно объркване!

След няколко секунди Мандор ме видя и ми махна да се приближа. Пътьом мярнах Джърт, който бе спрял, за да поприказва с някакъв свой познат.

— Мерлин! — каза Мандор веднага щом се приближих достатъчно. — Да знаеш нещо по въпроса?

— Абсолютно нищо — отвърнах аз. — Бях отзад с Джърт. Не знам дори какво се е случило.

— Някой е преобразил двама от телохранителите, така че да заприличат на теб и Джърт. Очевидно са искали да предизвикат объркване, за да може убиецът да си свърши работата на спокойствие. Хитро. Да изберат точно теб и Джърт след като и двамата сте под Черния покров.

— Разбирам — съгласих се аз, чудейки се дали съм помогнал на убиеца да избяга. — Кой го е отнесъл?

— Тмер. Майсторски удар с кинжал — обясни Мандор и очите му леко трепнаха. Намигване? В смисъл? — Умрял е на мига.

Четирима от опечалените вдигнаха мъртвото тяло с импровизирана носилка от наметала. Не бяха направили и няколко крачки, когато вниманието ми бе привлечено от ново струпване.

Забелязал учуденото ми изражение, Мандор също погледна нагам.

— Хора от охраната — каза той. — Наобиколили са Тъбъл. Май ще е най-добре да заповядам да го отведат оттук. Вие двамата с Джърт също ще трябва да се оттеглите. Можете да дойдете по-късно в храма. Ще се погрижа охраната да се затегне още повече.

— Добре. Дара тук ли е?

Мандор се огледа.

— Не съм я виждал. Не знам. Вие по-добре вървете.

Кимнах. Обърнах се и в същия миг видях вдясно едно смътно познато лице. Беше стройна и тъмноока, окичена с водопад от бляскави бижута във формата на цветя. Погледът ѝ бе вперен право в мен. Бях я мярнал и преди в Телбейн, но тогава така и не можах да си спомня името ѝ. Този път то услужливо изплува в паметта ми. Приблжих се към нея.

— Ще трябва да се оттегля за малко — казах. — Въпреки това исках да мина, за да те поздравя, Джилва.

— Вече се чудех дали ме помниш.

— Разбира се, че те помня.

— Как си, Мерлин?

Въздъгнах. Тя се усмихна някак странно в страховитата си полухуманоидна опаковка и каза:

— И аз съм така. Ужасно ще се радвам, когато всичко се уталожи.

— Да. Виж, исках да се видя с теб... по няколко причини. Кога ще ти е удобно?

— Ами, когато и да е след като приключи погребението. За какво става въпрос?

— Сега не мога да ти обясня. Мандор вече ми хвърли няколко гневни погледа. Ще се видим по-късно.

Добрах се до Джърт със забързана крачка и го хванах за лакътя.

— Наредено ни е да се разкараме — казах. — От съображения за сигурност.

— Тъй да бъде. — Той се обърна към мъжа, с когото бе разговарял допреди малко. — Благодаря ти. Ще се видим по-късно.

Светът около нас залезе и на негово място изгря за пореден път апартаментът на Джърт с разхвърляните навсякъде дрехи.

— Извадихме късмет. За разлика от Тмер — отбеляза той.

— Така си е.

— Как се чувстваш като Номер Втори? — попита той, докато сменяхме дрехите и външността си.

— Ти също напредна в класацията — отвърнах.

— Боя се, че неговата смърт наля вода в твоята мелница, братко, не в моята.

— Дано да грешиш.

Джърт се засмя.

— Сега сте само ти и Тъбъл.

— Ако беше така, вече да съм мъртъв — казах аз. — Ако си прав, двубоят ще е между Сауал и Чаникът.

— Няма ли да е забавно, Мерлин, ако се окаже, че сега съм до теб, защото това е най-безопасното място в Хаос? — подхвърли той. — Убеден съм, че нашите телохранители и убийци са по-добри от тези на Чаникът. Да речем, че сега просто седя и чакам Тъбъл да бъде отстранен от играта, за да направя на свой ред големия си удар. Ти решаваш, че си в пълна безопасност, обръщаш ми гръб и тогава — бум! Ето ме и мен с корона на главата.

Погледнах го. Джърт се усмихваше, но едновременно с това като че ли изучаваше изражението ми.

Понечих да кажа: „Можеш да си я получиш и така, без излишни главоболия“, просто за да се пошегувам. И се замислих. Макар и на шега, какво ли би станало, ако останем само аз и той? Реших, че това е една от ситуациите, в които бих приел да седна на Трона. Реших да не споделям с него тази своя мисъл. Приказките са си приказки, а и той безспорно се бе опитал да ми помогне напоследък... но инерцията, набирана години наред, не се преодолява толкова лесно. Все още не можех да му се доверя повече, отколкото изискваше конкретната ситуация.

— Кажи го на Логрус — казах.

Уплаха — очите му се разшириха, погледът му се заби в пода, раменете се стегнаха леко.

— Май наистина сте се наговорили с него, а? — подхвърли Джърт.

— Уговорка наистина има — едностранно.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма да помогна на никоя от страните да прегази света.

— Да разбирам ли, че се каниш да преметнеш Логрус?

Вдигнах пръст към устните си.

— Сигурно се дължи на амбъритската ти жилка — каза той. — Чувам съм, че в Амбър всички били луди за връзване.

— Може би.

— Звучи ми като нещо, което би направил баща ти.

— Какво знаеш за него?

— Нали знаеш, всеки си има по една любима амбърска историйка.

— Досега никой тук не ми е разказвал своята.

— Има си хас!

— Искаш да кажеш, заради двойственото ми потекло?

Той сви рамене.

— Ами, да.

Събух ботушите си.

— Каквото и да си захванал с този нов Лабиринт — каза Джърт, — то едва ли ще се понрави на стария.

— Безспорно.

— Следователно няма да можеш да го помолиш да те защити, ако Логрус те подгони?

— Сигурно не.

— А ако и двата стари Знака те погнат, новият едва ли ще успее да ги спре.

— Вярваш ли, че ще обединят усилията си за каквото и да било?

— Трудно е да се прецени. Играеш си е огъня. Надявам се, че знаеш какво правиш.

— Аз също — казах и се изправих. — Мой ред е.

Развърнах силата на Колелцето като никога дотогава и успях да прехвърля и двама ни само с един скок.

Люк и Риналдо все още си приказваха. Можех да ги различа единствено по дрехите. Коруин не се виждаше никакъв.

И двамата ни магнаха.

— Как вървят нещата в Хаос? — попита Люк.

— Хаотично — отвърна Джърт. — Колко време ни нямаше?

— Около шест часа, струва ми се — каза Риналдо.

— Коруин да се е мяркал? — попитах аз.

— Не — каза Люк. — Но междувременно успяхме да се разберем с Лабиринта. Риналдо се свърза с него. Лабиринтът ще го освободи и ще поддържа съществуването му, но само след като се върне Коруин.

— В такъв случай... — започна Джърт.

— Да? — попита Риналдо.

— Аз бих могъл да остана тук вместо Риналдо, докато вие намерите дамата със стъкленото око.

— Защо? — попита отново Риналдо.

— Защото вие ще се оправите много по-добре, ако сте заедно, а аз лично се чувствам на това място в много по-голяма безопасност, отколкото където и да било другаде.

— Трябва да проверя дали идеята ти ще бъде одобрена — каза Риналдо.

— Давай — каза Джърт.

Риналдо се запъти към Лабиринта. Аз се огледах във всички посоки с надеждата, че ще видя баща си да се приближава отнякъде. Джърт любопитно разглеждаше колата. По радиото вървеше едно от парчетата на Брус Дънлап от албума му „Los Animales“.

— Ако баща ти дойде и ме смени — каза Джърт, — аз ще се върна на погребението и ще измисля някакво извинение за теб. Ако ти се озовеш там първи, направи същото за мен. Става ли?

— Да. А ако някой от двамата ни научи нещо важно...

— Да — съгласи се той. — Ще те потърся, ако ти не ме потърсиш преди това.

— Не се сети да ми вземеш меча, докато бяхте в Хаос, нали? — обади се Люк.

— Нямаше кога — отвърна Джърт.

— Ще ми се следващия път да намериш време.

— Добре де, разбрах.

Риналдо отново се насочи към нас.

— Нает си — каза той на Джърт. — Ела с мен. Трябва да ти покажа извора, хранителните запаси и оръжията.

Люк се обърна и се загледа след тях. После каза:

— Извинявай, но все още му нямам доверие.

— Няма защо да се извиняваш. И аз съм на същия хал. Познавам го, откак се помня. Но сега имаме по-сериозни основания да се доверим един на друг, отколкото когато и да било.

— Чудя се дали постъпи правилно като му показва къде се намира Лабиринтът и дори се каниш да го оставиш тук сам.

— Аз пък съм сигурен, че Лабиринтът знае какво прави и може да се грижи сам за себе си.

Люк кръстоса показалеца я средния пръст на дясната си ръка и ме погледна.

— Бих поспорил по въпроса. Иначе не мога да отрека, че имам нужда от двойника си.

Точно когато Риналдо и Джърт се присъединиха отново към нас, един диджейски баритон неочаквано произнесе:

— Всичко е въпрос на време и добър синхрон. Пътищата са в отлично състояние. Чудесен ден за пътуване.

Последва соло на барабани и можех да се обзаложа, че съм го чувал да излиза изпод палките на настоящия крал на Амбър.

— Считай се назначен от този миг нататък — каза Риналдо на Джърт, после се обърна към нас. — Когато кажете.

Свързах се с Колелцето и прехвърлих и трима ни отново в Кашфа. Кацнахме на същата крепостна стена и заварихме Джидраш по залез-слънце.

— Най-после — възкликна Риналдо, загледан към града.

— Да — присъедини се Люк. — Всичко тук ти принадлежи... за известно време... Мърл, би ли ни прехвърлил в моите покои?

Обърнах се на запад. Няколко от облаците бяха добили оранжев оттенък, а другите си бяха все така пурпурни.

— Преди да го сторя, Люк, бих искал да използвам последната дневна светлина, за да огледам остатъците от онзи черен път.

Той кимна.

— Добра идея. Отведи ни ей там тогава.

И Люк посочи един хълмист участък на югозапад. Повторих номера с пръстена и се озовахме на въпросното място. Кацнахме на върха на малък хълм и се спуснахме по склона. Люк водеше.

— Насам — каза той.

Край нас се проточваха мъгляви сенки, но нищо не напомняше дори приблизително за чернотата на пътната нишка на Хаос.

— Тук беше — каза накрая Люк. Бяхме стигнали до едно равно пространство между две морени.

Приближих се до него, но не усетих нищо особено.

— Сигурен ли си?

— Да.

Направих още десет, дори дващест крачки наоколо, огледах се.

— Ако наистина е започвал оттук, от него вече няма и следа — отбелязах накрая. — Всъщност... кой знае колко време сме отсъствали.

Люк щракна с пръсти и подхвърли:

— Дай синхрон. Прехвърли ни в моите покои.

Денят се бе изнизал неусетно и аз прокарах водещата нишка през стена от мрак. Озовахме се в стаята, където бях видял Корал за последен път.

— Така добре ли е? — попитах. — Не бях съвсем сигурен къде се намират твоите покои.

— Хайде — каза Люк и ние го последвахме в коридора, после свихме вляво и се спуснахме по стълбището. — Време е експертът да си каже думата. Мърл, направи нещо за външния вид на нашия човек, за да не предизвикаме излишна паника сред придворните.

Този път се получи още по-лесно. Освен това ми беше интересно. За пръв преобразявах някого по големия портрет на Оберон в Амбър.

Люк почука на вратата на спалнята си. Някъде отвътре долетя познат глас:

— Ти ли си, Люк?

— Водя и двама приятели — уточни той.

— Нека влязат — бе нейният отговор.

И ние влязохме.

— И двамата познавате Найда — обяви Люк. — Найда, това е моят двойник. Нека го наричаме Риналдо, а мен Люк, докато сме заедно. Той ще се оправя известно време тук, а в това време двамата с Мърл ще потърсим сестра ти.

Върнах на Риналдо оригиналния му образ и Найда зяпна от учудване.

Беше облечена с черни панталони и риза в изумруден цвят, а косата ѝ бе прибрана с подходящ зелен шарф. Усмихна ни се и ни поздрави, и когато се обърна към мен, докосна едва забележимо устни с върха на показалеца си. Кимнах ѝ дискретно и казах:

— Надявам се, че си успяла да се възстановиш след всички премеждия в Амбър. Жалко, че се случи там в толкова неподходящо време.

— Жалко наистина — отвърна Найда. — Чувствам се чудесно, благодаря ти. Много мило от твоя страна да ме попиташ. Благодаря ти

за помощта, която ми оказа наскоро. Предполагам, че именно на теб дължа двудневното изчезване на Люк, нали?

— Наистина ли е минало толкова време?

— Определено, господа.

— Извинявай, скъпа — каза Люк, хвана нежно ръката ѝ и я погледна в очите.

— Ясно защо пътят е изчезнал — добавих аз.

Риналдо пое ръката на домакинята и я целуна с елегантен поклон.

— Каква удивителна промяна е настъпила в момичето, което познавах някога — отбеляза той.

— О?

— Притежавам не само външността на Люк, но и част от спомените му — обясни Риналдо.

— Бих казала, че в теб има нещо не съвсем човешко — отбеляза Найда. — Виждам те като мъж, по чиито вени тече огън.

— И как успяваш да видиш именно това? — попита той.

— Има си свои начини — каза Люк, — макар да си мислех, че става въпрос единствено за психическа връзка със сестра ѝ. Очевидно нещата не свършват с това.

Найда кимна.

— И като споменах за тази връзка — продължи той, — надявам се, че ти ще можеш да ни помогнеш да я открием. Пътят е изчезнал, а над Корал тегне някакво заклинание, тъй че ще ни е необходима помощта ти.

— Добре — отвърна тя. — В момента със сигурност не я заплашва нищо сериозно.

— Чудесно — каза Люк. — В такъв случай ще заповядам да ни сервираат вечеря и ще запозная този симпатяга с последните събития в кралството.

— Люк — обадох се аз. — Струва ми се, че сега е моментът да се върна отново на погребението в Хаос.

— Колко време ще отсъстваш, Мърл?

— Не знам.

— Надявам се да се върнеш до сутринта.

— Аз също. А ако не успея?

— Струва ми се, че ще трябва да я потърся сам.

— Но преди това опитай да се свържеш с мен.

— Дадено. До скоро.

Обгърнах се с енергийно поле и напуснах Кашфа. Когато полето се разтвори отново, вече бях в покоите на Джърт в имението Сауал.

Протегнах се и се прозинах. Обиколих набързо стаята, за да се убедя, че съм сам. Свалих наметалото си и го хвърлих на леглото. Тръгнах отново насам-натам, докато си разкопчавах ризата.

Чакай малко! Какво беше това? И къде?

Направих няколко крачки заднишком. Никога не се бях застоявал в покоите на по-малкия си брат и все пак сигурно бих запомнил това странно усещане.

В единия ъгъл имаше кресло и масичка, а до тях гардероб от тъмно, почти черно дърво. Коленичих до креслото и се пресегнах над масичката. Усетих го отново. Там имаше път — вярно, не достатъчно осезаем, за да ме прехвърли някъде, но... Следователно...

Мръднах вдясно и отворих гардероба. Сигурно беше вътре, както би могло да се очаква. Интересно дали го бе създал наскоро? Трябва да си призная, че се почувствах малко странно, докато ровичках из покоите на брат си. От друга страна, дължах на Джърт сериозна част от неприятните изживявания в живота си. Няколко приятелски думи и още толкова спорни жеста едва ли можеха да разчистят сметките ни. Все още не можех да му се доверя. В края на краищата не беше никак изключено той да ми гласи някакъв капан. Реших да загърбя скрупулите си за сметка на здравия разум.

Отместих дрехите му встрани, за да разкрия входа. Тук усещането беше много по-силно. Едно внимателно опипване и вече знаех точното му място. Гмурнах се в него.

Налягането на дрехите зад мен също ми даде лек тласък. Като се прибави и фактът, че някой (Джърт?) си бе свършил работата при изравняването на нивата доста дърварски, нищо чудно, че пристигнах в другия край с ефектно плъосване по корем.

Слава Богу, че мястото, на което се озовах, не се оказа яма, запълнена с остри предмети, или варел с киселина. Да не говорим, че можеше да е и леговицето на някой изгладнял звяр. Не. Беше чисто и просто под, покрит със зелени плочки. Наоколо трепкаха пламъчетата на невероятно множество свещи.

Още преди да го погледна, вече бях сигурен, че ще са зелени.

И се оказах съвсем прав. Както и за доста други неща.

Обстановката беше почти като в храма на баща ми, със същия прозрачен глобус, който осигуряваше допълнителното осветление. Само дето този път до олтара имаше не портрет, а стъклен витраж, с доста зелено и малко червено по него.

На витража бе изобразен Бранд.

Изправих се и отидох до олтара. Върху плочата му бе поставен Уеруиндъл, изтеглен леко от ножницата си.

Пресегнах се и хванах дръжката му. Първият ми импулс беше да го прибера, за да го върна на Люк. Но после се поколебах. Нямаше да мога да се появя с него на погребението. Ако го вземех, щеше да се наложи да го скрия някъде, а той и без друго си беше добре скрит тук. Все пак не го пуснах, а поразмислих. От него струеше същата сила като от Грейсуондир, но излъчването му беше някак по-ведро и не толкова трагично и неспокойно. Каква ирония! Това беше идеалното оръжие за добрия герой от приказките.

Огледах се. Вляво се виждаше поставка за четене с разтворена върху нея книга, на пода зад мен бе очертана пентаграма в различни нюанси на зеленото, а във въздуха, се долавяше миризма като от накладен наскоро лагерен огън. Зачудих се какво ли би станало, ако пробия дупка в стената. Дали щеше да се окаже, че се намирам в самотен параклис на планински връх? Или пък на дъното на някое езеро? Под земята? А може би се носех из небесата?

Какъв бе смисълът на всичко това? Като че ли ставаше въпрос за някакъв религиозен култ. С тези на Бенедикт и Коруин, дотук олтарите ставаха общо три. Дали бяха израз на възхищение, на уважение или благоговение? Или зад тези потайни параклиси се криеше нещо ужасяващо и зловещо?

Пуснах Уеруиндъл и се приближих до пентаграмата.

Моето Логрус-зрение не отчете нищо интересно в нея, но след един по-щателен преглед с Колелцето открих следи от съвсем излиняло магическо действие. За съжаление не успях да разбера нищо друго. Ако разполагах с малко повече време, сигурно бих разкрил още някаква част от загадката, но вече трябваше да се връщам на погребението.

Насочих се отново към пътя. Дали пък целта на тези параклиси не бе да се повлияе по някакъв начин на принцовете на Амбър?

Поклатих глава. Не му беше сега времето за нови догадки. Поех по пътя в обратната посока.

И отново се препънах.

Хванах с една ръка вратата, с другата сграбчих някакво наметало, изправих се и се измъкнах навън. После подредих внимателно дрехите и затворих гардероба.

Съблякох се набързо и промених отново тялото си. След това намъкнах траурния костюм. Оказа се, че Колелцето е твърде тясно за новите ми пръсти, и аз долових как една от неговите сили коригира набързо размерите му. Това явно бе ставало вече на няколко пъти, но аз забелязвах процеса едва сега. Стана ми интересно, защото пръстенът явно можеше да действа и независимо от моята воля.

За пореден път си помислих, че всъщност не знам какво точно представлява той, нито пък къде или кога е измайсторен. Бях го запазил, защото той представляваше мощен магически източник, способен да замести Логрус в настоящата деликатна ситуация. И все пак последното му изпълнение доста ме озадачи. Ами ако се бях натъкнал просто на поредния капан, програмиран така, че да ми изиграе лоша шега в някой решителен миг?

Завъртях го на няколко пъти. Проникнах в него чрез съзнанието си, макар да бях убеден, че само си губя времето. Щеше да ми е нужна цяла вечност, за да проследя всяка негова нишка. Почти като разходка из швейцарски часовник, изработен по поръчка. Все пак не можех да не се възхитя на прекрасния му дизайн и на огромния труд, вложен в направата му. Нищо чудно, си рекох, в него да са вплетени и допълнителни възможности, които да се активират само при определени условия. Но въпреки това...

До момента не бях имал никакви проблеми с него. Другата възможност беше Логрус. Хрумна ми, че може би за пореден път избирам не по-малкото, а по-непознатото зло.

Изхъмках, пооправих одеждите си, насочих вниманието си към Храма на Змията и заповядах на Колелцето да ме прехвърли близо до входа. Скокът премина безупречно. Сякаш някой искаше непременно да ме убеди, че няма защо да се паникьосвам.

Постоях известно време до входа на Катедралата на Змията, разположена в края на Площада, който пък граничи със самия Ръб, отворен към Кладенеца на Хаоса. Гледах как звездите се носят из

мрака, как се разтварят и свиват като чашките на разцъфнали цветя и както обикновено в повратните моменти на моя живот, мислите ми се понесоха към годините, прекарани в Калифорния. Припомних си времето, прекарано в колежа, Люк и Джулия, „Звезден прах“, Гейл. После дойде ред на разговора с баща ми и на разходката с Винта Бейл из прочутия с вината си Арбор. На няколко часа, прекарани с Корал из живописните търговски улички на Амбър... Обърнах се и погледнах към островърхата Телбейн. Припомних си и една позабравена строфа: „На запад и изток безспирно воюват, с врага си кръстосали меч“. А докога ли? Не му е сега времето за сантиментални размеквания, казах си накрая.

Обърнах се и влязох в катедралата, за да видя последния от кралете на Хаос.

ГЛАВА 9

Надолу и надолу сред тълпата, към прозореца от застинала лава, гледащ към края на времето и пространството, там където вече няма какво да се види. Вървах сред пламнали навеки стени, които нямаше никога да изгорят, право към гласа, четящ строфи от Книгата за Змията и Дървото на Естеството. Пред мен беше нишата, граничеща с ръба на Мрака, около която във все по-широки кръгове се бяха подредили облечените в червено участници в церемонията. В центъра, до голямата кралска катафалка, бе застанал четецът. Балсамираното тяло на Суейвил бе покрито наполовина от червени цветя, хвърлени от опечалените. В основанието на Кладенеца се развяваха червени траурни флагове. Застанах до една самотна арка, така че всеки, който случайно се обърне, да може да ме огледа добре. Думите на Бансиз от Амбълраш, Върховен жрец на Змията, долитаха до мен толкова ясно, все едно че бях само на няколко крачки от него. В Хаос акустиката е превъзходна. Огледах се, за да мерна нечие познато лице, и открих Дара, Тъбъл и Мандор, седнали най-отпред, което означаваше, че ще помагат на Бансиз при спускането на ковчега през Ръба на вечността. Спомних си за последното погребение, на което бях присъствал, това на Кейн, и отново се сетих за Блуум и за това какви странни мисли могат да минат на човек в подобни случаи.

Затърсих Джърт с поглед. Нямаше го никъде. Джилва Хендрейк бе седнала само два реда пред мен. Погледът ми се прехвърли върху мрака отвъд Ръба. Сякаш гледах не навън, а по-скоро надолу — ако подобни уточнения имат въобще някакъв смисъл, когато става въпрос за първичния хаос. От време на време там се стрелваха светли точки и разкривени очертания. Менящите се картини ми въздействаха като табла от теста на Роршах и аз за малко не задряхмах, докато следях мрачните пеперуди, облаци, двойки лица...

По някое време се сепнах и се поизправих на пейката. Какво ли бе прогонило дрямката ми?

Оказа се, че е била тишината. Бансиз бе спрял да чете.

Тъкмо се канех да се наведа напред и да прошепна нещо на Джилва, когато Бансиз подхвана Проверяването. Доста се учудих, че си спомням всички отговори.

И докато монотонният напев се надигаше и проясняваше, видях Мандор, Дара и Тъбъл да се изправят. Те пристъпиха напред и застанаха заедно с Бансиз до ковчега — Дара и Мандор откъм краката, Бансиз и Тъбъл до главата на мъртвия владетел. Церемониалните служители се задигнаха от местата си и започнаха да гасят свещите една по една, докато накрая остана да трепти единствено пламъчето на най-голямата, поставена до самия Ръб зад гърба на Бансиз. В този миг всички се изправихме.

От нетленните огнени мозайки, с които бяха украсени стените на нишата, струеше слаба светлина, която ми позволяваше да различавам макар и смътно движенията на четиримата.

Четирите фигури се наведоха леко, за да хванат дръжките на ковчега. След това се изправиха и бавно поеха към Ръба. Един от свещенослужителите се приближи до голямата свещ, за да изгаси и нейния пламък в мига, в който тленните останки на Суейвил бъдат предадени на Хаоса.

Още шест крачки до Ръба... Три. Две...

Бансиз и Тъбъл застанаха в самия край и започнаха да наместват ковчега в каменния жлеб, издълбан в пода. Дара и Мандор също спряха. Бансиз запя последната строфа от ритуала.

Молитвата свърши и в същия миг прокълтя сподавено проклетие. Мандор залитна напред, сякаш нещо го дръпна. Дара се просна встрани. Ковчегът тракна върху каменния под. Ръката на свещенослужителя вече бе посегнала към фитила на свещта и пламъкът угасна. Разнесе се стържещ звук и ковчегът се плъзна напред. Последваха нови ругатни и проклетия. Един мрачен силует заотстъпва от самия Ръб...

Тогава се чу писъкът. Една едра фигура залитна и изчезна в небитието. Писъкът утихна...

Вдигнах левия си юмрук, заповядах на Колелцето да сътвори кълбо от светлина и кълбото се появи, разраствайки се като сапунен мехур. Изведнъж цялата зала засвятка, сякаш бе изпълнена от тъпла фоторепортери, които щракат неистово със светкавиците на апаратите си. Повечето от присъстващите бяха призовали почти едновременно

предпочитаното си магическо осветление. Храмът грейна ослепително, огрян от десетки, пръснати навсякъде източници на светлина.

Примигайки успех да забележа Бансиз, Мандор и Дара да обсъждат нещо до Ръба. Тъбъл и останките на Суейвил не се виждаха никъде.

Благородникът, който преди седеше до мен, вече бе хукнал нанякъде. Последвах примера му, тъй като ми беше повече от ясно, че атмосферата тук не предразполага към дълголетие. Прескочих предната пейка и докоснах рамото на Джилва.

— Мерлин! — възкликна тя, след като се обърна със завидна ловкост. — Тъбъл... май падна през... нали?

— И на мен така ми се стори — отвърнах.

— Какво ще стане сега?

— Като начало ще се махна оттук, при това възможно най-бързо!

— Но защо?

— Само след секунда-две все някой ще се сети за оцелелия претендент за трона и преди да шавна ще ме затрупат с телохранители, а точно сега никак не ми се ще да ми досаждат.

— Защо?

— Нямам време за обяснения. Искане ми се да поговоря с теб. Сега свободна ли си?

Всички наоколо търчаха като обезумели.

— Разбира се, сир — каза тя, свързала очевидното.

— Зарежи тези глупости — промърморих аз. Енергийните спирали на Колелцето ни поеа и ни прехвърлиха...

... в гората от метални дървета. Джилва стискаше здраво ръката ми. Аз се огледах.

— Господи, какво е това място? — попита тя.

— Предпочитам да не ти казвам поради съображения, които ще ти се изяснят съвсем скоро — отговорих аз. — При последния ми разговор имах само един въпрос към теб. Сега въпросите са два, а това място се връзва доста добре с единия, пък и през повечето време тук не стъпва никой.

— Питай — заяви тя и ме погледна в очите. — Ще се опитам да ти помогна. Все пак, ако е много важно, може би няма да съм...

— Да, важно е, но не мога да изчакам, докато си уредя среща с Белиса. Става въпрос за баща ми — Коруин.

— Да?

— Той е убил Борел Хендрейк в последната битка за Лабиринта.

— Така чух и аз.

— След края на войната Коруин дошъл тук заедно с останалите амбърити, за да участва в подписването на примирието.

— Да, и това го знам.

— Малко след това обаче изчезнал и като че ли никой не знае къде е сега. Известно време си мислех, че може би е мъртъв. След това се добрах до сигурни доказателства, че Коруин е жив и най-вероятно е затворен някъде. Можеш ли да ми кажеш нещо по въпроса?

Тя погледна неочаквано встрани и заяви:

— Чувствам се обидена от това, за което си мисля, че намекваш.

— Съжалявам — казах аз, — но съм длъжен да те попитам.

— Ние сме род с достойнство и чест — продължи тя. — И умеем да приемаме загубата. Щом битката приключи, за нас всичко остава в миналото.

— Приеми извиненията ми. Аз дори съм твой роднина, по майчина линия.

— Да, знам. Това ли беше всичко, което искаше да узнаеш, принц Мерлин?

— Да — отвърнах аз. — Къде да те изпратя?

Тя замълча за миг, след това каза:

— Нали спомена, че имаш два въпроса към мен?

— Няма значение. Размислих за втория.

Джилва ме погледна отново.

— Защо? Защо да няма значение? Защото държа на семейната си чест ли?

— Не. Защото ти вярвам.

— И?

— Ще притесня някого другого.

— Искаш да кажеш, че е нещо опасно и затова си решил да не питаш точно мен?

— Не съм съвсем наясно с него. Може наистина да се окаже опасно.

— Значи искаш да ме обидиш отново?!

— Пази Боже!

— Тогава ми задай въпроса си.

— Ще трябва първо да ти покажа нещо.

— Ами показвай де!

— Дори ако за целта се наложи да се покатерим на някое от тези дървета?

— Каквото и да ми струва.

— Последвай ме.

Заведох я до дървото и се изкачих по него — беше доста по-лесно при преимуществата на новото ми тяло. Джилва ме следваше, без да изостава.

— Тук горе има път — казах, след като се озовахме на върха. — Аз ще мина първи. Изчакай няколко секунди преди да тръгнеш след мен.

Надигнах се още малко и се прехвърлих. Отстъпих встрани и огледах набързо параклиса. Нищо не се бе променило.

Джилва се появи до мен, ахна и възкликна:

— Божичко!

— Знам добре какво гледам — казах аз, — но не съм сигурен какво виждам, ако разбираш какво искам да кажа.

— Това е храм, посветен на духа на член от кралското семейство на Амбър.

— Да, това е баща ми Коруин — съгласих се аз. — Това гледам. Но какво виждам всъщност? Откъде накъде ще има нещо подобно в Хаос?

Джилва пристъпи бавно напред, изучавайки олтара на татко.

— Мога също така да добавя — продължих аз, — че това не е единственият подобен храм, който съм видял след завръщането си.

Тя протегна ръка и докосна Грейсуондир. После претърси опипом малката ниша под олтара и измъкна оттам свещи. Избра една сребриста, намести я в едно от празните гнезда на канделабъра и я запали с друга свещ. Докато го правеше, промърмори нещо, но не успях да разбера думите ѝ.

Когато се обърна отново към мен, на устните ѝ се бе появила усмивка.

— И двамата сме израснали тук — казах аз. — Как така ти си наясно по въпроса, а аз не съм?

— Отговорът е много прост, господарю — каза тя. — Ти замина точно след края на войната, за да търсиш знания по чуждите земи. Това

тук е нещо, което се появи, докато ти отсъстваше.

Джилва се пресегна, сложи ръка на рамото ми и ме поведе към една от дървените пейки.

— Никой не вярваше, че можем да изгубим тази война — каза тя, — макар доста преди нейното начало да се говореше, че Амбър е невероятен противник. — Седнахме на пейката. — Когато войната свърши, имаше сериозни вълнения като реакция срещу политиката, която бе довела до нея, и последвалото примирие. Все пак нито един род не беше достатъчно силен, за да се изправи сам срещу роялистката коалиция. Сам знаеш колко са консервативни Господарите на Ръба. А за да бъде постигнато нужното единство срещу короната, бе необходима много по-голяма толерантност. Затова споменатото недоволство прие друга форма. Всички се спуснаха да изучават историята на Амбър. Благородниците бяха обхванати от мания за превъзходството на завоевателите. Биографичните изследвания за кралското семейство на амбъритите се разпродаваха за броеви часове. Започна да се оформя нещо като нов култ. Появиха се първите частни параклиси, посветени на определен амбърит, който бе допаднал с нещо по-специално на някой от местните благородници.

Джилва направи кратка пауза и огледа лицето ми.

— Модното увлечение взе да придобива религиозен характер — продължи тя. — Знаеш, че преди това от незапомнени времена единствената официално призната религия в Хаос винаги е бил Пътят на Змията. И така, Суейвил забрани Култа към Амбър и го обяви за ерес, очевидно по чисто политически причини. Скоро се оказа, че е допуснал сериозна грешка. Ако просто си бе затворил очите, увлечението вероятно щеше да отшуми. Разбира се, не бих могла да твърдя нещо подобно със сигурност. Все пак е факт, че след като бе обявен извън закона, Култът се пренесе на потайни места, а бунтарският му привкус изплува още по-решително на повърхността. Не знам колко точно са храмовете в именията на различните родове, но това тук е очевидно един от тях.

— Какъв изумителен социологически феномен — казах аз. — Та значи твоята култова фигура е Бенедикт?

Тя се засмя.

— Всеки би могъл да се досети за това.

— Всъщност моят брат Мандор ми описа вашия параклис. Твърдеше, че попаднал случайно на него, докато се разхождал из имението Хендрейк, и така и не разбрал какво представлява той.

Джилва прихна.

— Сигурно те е изпитвал. — От доста време Култът е публична тайна. Освен това знам, че той също се числи към неговите последователи.

— Наистина ли? Откъде знаеш?

— Той не го криеше по времето, когато Култът все още не беше забранен.

— И кой ще да е неговият избраник?

— Принцеса Файона — отвърна тя.

От интересно по-интересно...

— Виждала ли си неговия параклис?

— Да. По едно време практиката да се канят приятели на частни церемонии, когато на всички им дойдеше до гуша от управлението на Суейвил, бе станала обичайна.

— А след анатемосването?

— Всички започнаха да приказват на всеослушание, че са разрушили храмовете си. Всъщност повечето от тях бяха просто прехвърлени на нови места, свързани с тайни пътища.

— Какво стана с каненето на приятели на общи служби?

— Предполагам, че сега всичко зависи от това, доколко сте близки с определения приятел. Нямам представа дали Култът към Амбър е прераснал в организация. — Тя направи широко движение с ръка. — Места като това тук са абсолютно незаконни.

— Разбирам — казах аз. — А как стои въпросът с връзката между култовата фигура и реалната личност? Бих казал, че Мандор определено си пада по Файона. Двамата се срещнаха наскоро. Мога да го твърдя със сигурност, защото присъствах лично. Друг мой познат открадна вещ, принадлежаща на неговия патрон, и сега си я държи в параклиса. А това — станах, отидох до олтара и взех от него меч на Коруин — е самият Грейсуондир, а не някакво негово копие. И преди съм го виждал, докосвал съм го, държал съм го в ръката си. Това е той. Това, за което всъщност намервам, е, че баща ми е изчезнал, а когато го видях за последен път, той носеше това оръжие. Дали е възможно

последователите на този култ да са решили по някаква причина да затворят някъде своя патрон?

— Никога не съм чувала за нещо подобно. Но не мисля, че е невъзможно. Обект на култа е по-скоро духът, а не самата личност. Не виждам какво би ги спряло да го затворят.

— Или да го убият?

— Или да го убият — съгласи се тя.

— Всичко това е много интересно — казах аз, отвърщайки се от олтара, — но не ми помага особено да намеря баща си.

Прекоших стилизирания модел на Амбър, очертан по пода подобно на плетеницата на кавказки килим, и се върнах обратно при Джилва.

— Трябва да питаш онзи, който е донесъл неговия меч тук — каза тя и се изправи.

— Вече го направих, но отговорът, който получих, беше незадоволителен.

Хванах ръката ѝ, за да я отведа до началото на пътя, и тя неочаквано се оказа твърде близо до мен.

— Готова съм да служа на следващия ни крал по всеки възможен начин — заяви тя. — И макар че не мога да говоря от името на целия род, съм убедена, че Хендрейк ще ти помогнат да притиснеш онзи, който е отговорен за изчезването на твоя баща.

— Благодаря ти — казах аз и я прегърнах. Люспите ѝ бяха студени, а ако не дай си боже решише да ме гризне страстно по ухото с демонските си зъби, приликата между мен и Джърт щеше да нарасне значително. — Ще те потърся, ако имам нужда от помощта ти по тази линия.

— Потърси ме и просто така.

Все пак ми беше приятно да прегръщам някого и да бъда прегръщан и останахме така, докато не мярнах някаква сянка близо до началото на пътя.

— Госсподарю, Мерлин.

— Глейт?

— Да. Видях те да идваш нассам. Като човек или демон, голям или малък, винаги бих те познала.

— Мерлин, какво е това? — попита Джилва.

— Една стара приятелка — отвърнах аз. — Глейт, това е Джилва. Джилва, запознай се с Глейт.

— Драго ми е. Дойдох да те предупредя, че някой сесе приближава.

— Кой?

— Принцесса Дара.

— Божичко! — ахна Джилва.

— Нито дума къде сме били — предупредих я аз.

— Животът ми е мил все още. Но какво ще правим сега?

— Глейт, при мен — казах аз и клекнах.

Тя се плъзна по ръката ми и се уви удобно. Изправих се и хванах Джилва с другата си ръка. Отправих мислената си заповед към Колелцето.

После се поколебах.

Не знаех къде до дяволите се намираме — наистина, в чисто географски смисъл не знаех кое е това място. Един път би могъл да те отведе пред съседската врата или пък на хиляди мили сред Сенките. Колелцето трябваше първо да разбере къде сме, за да може след това да очертае подходящия маршрут на прехвърляне. Това щеше да му отнеме време, с което определено не разполагахме.

Другият вариант бе просто да му заповядам да ни направи невидими. Но магическите сетива на майка със сигурност биха ни открили дори на няколко нива отвъд обичайната видимост.

Обърнах се към близката стена и я пронизах с една от силовите линии на пръстена. Оказа се, че не сме под водата, не се носим по морската повърхност и не плуваме върху разтопена лава или подвижни пясъци. Като че ли се намирахме сред гъста гора.

Тръгнах към стената и щом стигнах до нея, прехвърлих и трима ни от другата страна.

Озовахме се на сенчеста поляна. Обърнах се назад и видях тревистия склон на невисок хълм, от чийто връх този път не се чуваха странни напявания. Небето беше синьо, а оранжевото слънце почти бе достигнало своя зенит. Наоколо пееха птици и цвърчаха насекоми.

— Мишки! — произнесе тържествуващо Глейт и тутакси се шмугна в тревата.

— Не се бави! — изсъсках й аз, опитвайки се да говоря тихо и поведох Джилва по-далеч от хълма.

— Мерлин — каза тя. — Боя се от онова, което научих.

— Аз няма да кажа на никого, ако и ти си мълчиш. Ако искаш дори бих могъл да изтрия спомените ти преди да те върна на погребението.

— Не, искам да ги запазя. Щеше ми се дори да са по-пространни.

— Ще разбере къде сме и ще те изпратя обратно преди да са забелязали отсъствието ти.

— Мога да почакам, докато приятелката ти ловува.

Почти очаквах да добави „... кой знае дали ще се видим пак“, особено след като Тмер и Тъбъл си бяха отишли, без дори да успеят да разберат какво става. Не и Джилва. Тя беше сдържана и отлично подготвена девица-воин — с повече от трийсет резки върху ножницата на меча си, както разбрах по-късно, — която никога не би споменала безвкусната, неприятна истина в присъствието на бъдещия си суверен.

Глейт се завърна съвсем навреме и аз казах:

— Благодаря ти, Джилва. Сега ще те изпратя обратно на погребението. Ако някой все пак е успял да ни видя заедно и те попита къде съм, кажи му, че съм отишъл да се скрия на сигурно място.

— Ако наистина ти е необходимо скривалище...

— Ще поговорим отново в по-удобен момент — казах аз и я прехвърлих обратно в храма.

— Ама и гризачите тук сси ги бива — отбеляза Глейт, докато се занимавах с възстановяването на човешкия си облик. (Винаги съм се чувствал някак по-комфортно в него.)

— Смятам да те върна в галерията със скулптурите на Сауал.

— Защо точно там, госсподарю Мерлин?

— За да изчакаш там, докато се появи един разумен кръг от светлина. Казва се Дяволския Чекрък. Ще му кажеш да дойде при мен.

— Къде да те търси?

— Ами и аз не знам още, но съм сигурен, че той ще се оправи без проблеми.

— Прехвърли ме тогава. И ако не те сссхруска нещо по-голямо от теб, ела някоя вечер да ми разкажеш как ссса сссе развили сссъбитията.

— Непременно.

Прехвърлих я в галерията и се зачудих дали се бе пошегувала с мен. Влечугите имат доста странно чувство за хумор.

Примъкнах си чисти дрехи и се издокарах в пурпурно и сиво. Намерих си и нови оръжия — меч и кинжал.

Умирах си от любопитство да разбера какво ли прави майка ми в параклиса, но реших да не рискувам с надзъртане. Вдигнах Колелцето, разгледах го и отново отпуснах ръката си. Щях да постъпя прибързано, ако се прехвърля в Кашфа, без да знам колко време е изминало там и дали Люк е все още в двореца си. Измъкнах Картите от траурния си костюм и ги извадих от кутията им.

Измъкнах Картата на Люк и се вгледах в нея. След малко повърхността ѝ изстина и усетих присъствието му.

— Да? — каза той. — Ти ли си, Мърл? — И тогава образът му отплува и на негово място се появи самият Люк: препускаше на кон из някакъв полуобгорен, полунормален пейзаж.

— Да — отвърнах. — Предполагам, че вече не си в Кашфа.

— Правилно. Ти къде си?

— Някъде из Сенките. А ти?

— Проклет да съм, ако знам — каза Люк. — Следваме черната пътека от няколко дни и всичко, което мога да ти кажа, е също „някъде сред Сенките“.

— О, открихте я значи?

— Найда я откри. Аз не виждах нищо. Просто я последвах. От време на време мярвам по някой участък. Това девойче е страхотен следотърсач.

— Тя с теб ли е сега?

— Да. Освен това твърди, че вече ги настигаме.

— Тогава по-добре ме прехвърли.

— Хайде.

Люк протегна ръка. Аз се пресегнах, хванах я, направих крачка напред и я пуснах. Появих се точно до третия кон, на който бяха натоварили провизиите си, и извиках:

— Здравсти, Найда!

До Люк и Найда яздеше някаква тайнствена фигура, възседнала черен кон.

Найда се усмихна.

— Здравей, Мерлин.

— Какво ще кажеш за „Мърл“?

— Щом искаш.

Мъжът на черния кон се обърна и ме погледна. Едва успях да удържа смъртен осния удар, който се зароди в Колелцето, отвръщайки на условия ми рефлекс с такава скорост, че чак успя да ме стресне. Въздухът между нас се изпълни с пронизително проскърцване, сякаш някой ненадейно бе набил не съвсем читави спирачки.

Това беше той — едрият русокос кучи син, облечен с жълта риза и черни панталони и обут с черни кожени ботуши. По дрехите и колана му забелязах поне два-три ножа. Върху голите му гърди се поклащаше медальон с гравирани върху него лъв, разкъсващ еднорог. При последната ни среща той замалко не претрепа Люк от бой. Беше наемник, Робин Худ на Еринор, заклет враг на Амбър и незаконен син на покойния му владетел Оберон. Ако не ме лъжеше паметта, нямаше кралство в пределите на Златния Кръг, което да не е обявило тлъста награда за главата му. От друга страна, той беше и стар приятел на Люк, който се бе заклет, че наемникът съвсем не е толкова зъл, колкото изглежда. Накратко това беше моят чичо Далт. Помислих си, че би трябвало да внимава с резките движения, защото мускулите му можеха като нищо да разкъсат скъпата коприна на ризата му.

— ... сигурно помниш моя военен съветник Далт — каза Люк.

— Помня го — промърморих.

Далт се загледа я избледняващите черни линии, които се носеха между нас като валма пушек. После дори се усмихна. Едва-едва.

— Мерлин — каза той, — син на Амбър, принц на Хаос, човекът, който ми изкопа гроба.

— Това пък какво беше? — попита Люк.

— Малък словесен гамбит — отвърнах му аз. — Имаш добра памет, Далт... За лица.

Той се захили.

— Трудно се забравя гледката на зеещ гроб. Но аз нямам сметки за уреждане с теб, Мерлин.

— Нито пък аз. Засега.

Той изръмжа, аз му върнах жеста и с това официалното ни представяне приключи. Отново се обърнах към Люк и попитах:

— А самата пътека създава ли ви някакви проблеми?

— Не — каза той. — Въобще не е като в историите, които съм чувал за Черния път. Понякога изглежда малко неприветлива, но досега не ни е създавала никакви грижи. — Люк погледна надолу и се

засмя. — Вярно, широка е само две метра и нещо, а на места дори е още по-тясна.

— Не бързай със заключенията — подхвърлях аз и огледах пътеката с помощта на Логрус. — Според мен просто сте имали късмет.

— Не е изключено — съгласи се Люк.

Найда също се засмя и аз се почувствах глупаво. Присъствието на *тай'ига*-та ги предпазваше не по-зле, отколкото бих ги предпазил аз например.

— Май и нататък ще ви върви все така — добавих.

— Ще ти трябва кон, Мърл — отбеляза Люк.

— Май че си прав.

Боях се да използвам някое Логрус-заклинание и така да привлека нечие нежелано внимание. Освен това вече се бях убедил, че Колелцето може да дублира почти всички магически функции на Логрус и затова му предадох своето желание, после насочих енергийната нишка, тя се проточи, проточи се още малко и установи контакта.

— Пристига след малко — казах. — Правилно ли разбрах, че сте започнали да ги настигате?

— Така ми каза Найда — уточни Люк. — Връзката със сестра ѝ е направо изумителна. Да не говорим за усета към тази пътека. Освен това знае и доста за демоните.

— Нима ни предстои среща с нещо подобно? — попитах я аз.

— Отвлекли са я воини с демонски облик — каза Найда. — Изглежда, са се насочили към някаква кула, далеч напред.

— Колко напред?

— Трудно е да се каже, след като се движим през Сенките.

Пътеката, чийто допир придаваше на Дърветата, храстите и тревите черен оттенък, вече криволичеше сред хълмист участък. Всеки път когато стъпвах извън нея и след това се връщах отново, тя ми се струваше все по-ярка и по-топла. След като в Кашфа на практика не бяхме успели да я открием, това беше сигурен признак, че се приближаваме все повече до владенията на Логрус.

Малко след поредното кривване на пътеката чух цвилене някъде вдясно от нас.

— Извинете ме — казах. — Отивам да си прибера пратката.

Напуснах пътеката и се отправих към една малка горичка от дървета с кръгли листа.

Някъде напред се разнесе пръхтене и трополене на копита. Тръгнах натам.

— Чакай! — извика Люк. — Не бива да се разделяме.

Но гората беше доста гъста и човек трудно би се промъкнал през нея на кон, затова просто му викнах:

— Не се притеснявай! — и продължих нататък.

... и разбира се, точно затова се бе озовал именно там.

Оседлан, с прекрасен оглавник и юзда, която се бе заплела в гъстата растителност, той проклинаше на конския си език, тръскаше глава и тропаше с копито. Спрях и го зяпнах.

Хрумна ми, че може би ще е по-добре да се снабдя с маратонки „Адидас“ и да продължа тичешком през Сенките, вместо да опитвам да се покатеря на гърба на този полуосвирепял от ненадейния скок през пространството звяр. Или пък да си потърся колело — и с една гума да беше, вариантът сигурно би бил по-подходящ.

Не че не знам как се кара подобно чудо. Просто никога не съм си падал особено по конете. Вярно, че никога не бях яхвал някое от онези приказни животни като Моргенстерн на Джулиан, татковия Звездин или Глемденинг — бойния кон на Бенедикт, които превъзхождат смъртните коне така, както да речем един амбърит превъзхожда обикновените хора.

Огледах се, но не забелязах някой пострадал ездач...

— Мерлин! — чух да вика отново Люк, но съзнанието ми вече бе заето с друг, по-належащ проблем. Приблжих се бавно, за да не го раздразня още повече. — Добре ли си?

Сам си бях крив. Можех просто да си поръчам най-обикновен кон. Някое послушно селско добиче би ми свършило чудесна работа, колкото да не изоставам от останалите.

Вместо това пред мен стоеше великолепен жребец, нашарен с черни и оранжеви ивици, досущ като тигър. По това си приличаха с Глемденинг, който е на червени и черни ивици. Никога не бях питал Бенедикт къде го е намерил. И слава Богу, не изгарях от желание да се озова на това място.

Пристъпих едва-едва.

— Мърл! Има ли нещо?

Не ми се щеше да викам, за да му отговоря. Това би изплашило горкия звяр още повече. Сложих внимателно ръка на врата му.

— Няма нищо — му казах. — Много си хубав. Сега ще ти развържа поводите и ще станем приятели, нали така?

Започнах да развързвам с едната си ръка юздите, а другата използвах, за да го галя по врата и хълбоците. След като го освободих, той не опита да се измъкне, а сякаш просто ме заоглежда с любопитство.

— Хайде — казах му аз и подръпнах юздите. — Насам.

Изведох го бавно по обратния път, като не спирах да му говоря. Докато излезем на открито, вече бях започнал да осъзнавам, че дори го харесвам. В началото на горичката ме пресрещна Люк с меч в ръка.

— Господи! — каза той. — Нищо чудно, че се забави толкова! Искал си първо да го боядисаш!

— Обаче ти харесва, нали?

— Ако някога пожелаеш да се отървеш от него, аз съм насреща.

— Едва ли ще ми се прииска да се лиша от такова чудо.

— Как се казва?

— Тигър — отвърнах аз, без да се колебая, и след това възседнах коня.

Върнахме се на пътеката и дори Далт не успя да скрие възхищението си от новата ми придобивка. Найда се пресегна и погали оранжево-черната грива на Тигър.

— Ако побързаме, ще успеем да стигнем тъкмо навреме — каза тя.

Поведох колебливо коня си към пътеката, тъй като си спомних какво ми бе говорил баща ми за въздействието на Черния път върху животните. Показа се, че няма защо да се тревожа. Тигър не показва видими признаци на безпокойство и аз въздъхнах облекчено.

— Навреме за какво? — попитах. Люк яздеше начело, Далт след него и леко вдясно, Найда вляво по пътеката и накрая аз — малко зад нея.

— Не мога да кажа със сигурност — отвърна тя, — тъй като тя все още е упоена. Според мен са спрели вероятно зад стените на кулата. Там следата е много по-широка.

— Хм — казах аз. — Предполагам, че не си успяла да отчетеш скоростта на разширение спрямо единица разстояние от пътеката?

— Получила съм хуманитарно образование — каза Найда усмихнато. — Забрави ли?

И изведнъж рязко се обърна и погледна към Люк. Той все още беше на два-три метра пред нас и гледаше все така напред, макар да бе хвърлил поглед през рамо само преди десетина секунди.

— Мътните да ви вземат! — прошепна тя. — Когато съм с вас двамата, винаги се сецам за колежа. После почвам да говоря...

— ... на английски — уточних аз.

— На английски ли го казах?

— Аха.

— Мамка му! Сръчкай ме, ако се изтърва пак, става ли?

— Дадено. Като че ли времето, прекарано там, ти е доставило известно удоволствие, въпреки задачката на Дара. Освен това ти вероятно си единствената *тай'ига* с диплома от Бъркли.

— Да, достави ми удоволствие, макар да бях доста объркана, докато не знаех кой от вас кой е. Всъщност това бяха най-щастливите дни в живота ми. Години наред се опитвах да разбера имената на майките ви, за да съм наясно кого да защитавам. Но вие и двамата бяхте толкова потайни.

— Сигурно ни е в кръвта — казах аз. — Трябва да кажа, че си изкарах доста приятно в твоята компания, докато беше Винта Бейл. Благодаря ти за всичко, което направи, за да ме предпазиш.

— Страдах истински, когато Люк започна с опитите си да те убие всяка година. Ако той се окажеше синът на Дара, когото трябваше да защитавам, тогава не трябваше да ме е грижа. И въпреки това никак не ми бе все едно. Знаех само, че във вените и на двама ви тече кръвта на Амбър. Не исках никой от вас да пострада. Най-трудно ми беше, когато ти замина. Бях убедена, че Люк те е примамил в планините на Мексико, за да те убие. По това време вече подозирах сериозно, че ти си този, който ми трябва, но все още не бях сигурна. Бях влюбена в Люк, бях се вселила в тялото на Дан Мартинес и носех пистолет. Следвах ви навсякъде, доколкото смогнах, като разбирах, че ако той се опита да ти навреди, заклинанието на Дара ще ме принуди да стрелям срещу човека, когото обичах.

— Но ти все пак стреля първа. Ние просто стояхме край пътя и си приказвахме. Люк започна да стреля, за да се защити.

— Знам. Но всичко друго намекваше, че ти си в опасност. Мястото, на което те бе завел, и тъмнината му предоставяха идеалната възможност да те убие...

— Но твоят изстрел беше встрани, а след това ти се откри за куршумите на Люк.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Ти просто реши проблема, като предизвика Люк и след това му позволи да те застреля.

— Това е невъзможно. Заклинанието не би ми позволило да го сторя.

— Значи нещо по-силно е успяло да изплува на повърхността въпреки заклинанието.

— Наистина ли мислиш така?

— Да, а ти можеш спокойно да го признаеш пред себе си. Вече си свободна. Майка ми го каза. А и ти спомена нещо подобно, струва ми се.

Найда кимна.

— Не знам кога точно съм се освободила или пък как, но заклинанието вече определено няма власт над мен. И въпреки това все още се опитвам да ти помогна, когато те заплашва нещо. Хубаво е, че двамата с Люк сте приятели и...

— Защо тогава не му кажеш? — прекъснах я аз. — Кажи му направо, че ти си била Гейл. Накарай го да подскочи... от удоволствие.

— Ти не разбираш. Той скъса с мен, забрави ли? Сега имам нов шанс. Сякаш всичко започва отначало. Той ме харесва, доста при това. Боя се да му кажа: „Аз съм момичето, с което скъсахте преди“. Това може да го накара да си спомни за причините да се стигне дотам. Кой знае, може да реши, че тогава е постъпил правилно.

— Това е глупаво — казах аз. — Не знам за какво се скарахте в Бъркли. Той така и не ми каза. Само каза, че сте се сдърпали за нещо си. Знам, че Люк те харесваше още тогава. Убеден съм, че те е напуснал, защото е трябвало да се върне тук, за да поеме гадните задължения, който е считал за въпрос на семейна чест. Едно нормално момиче от Сенките едва ли се е вписвало някак в бъдещето му. Между другото, ти беше доста убедителна в ролята на Гейл.

— Затова ли скъсахте с Джулия? — попита тя.

— Не.

— Извинявай.

Забелязах, че черната следа се е разширила с около половин метър, откак се бяхме заприказвали. Междувременно си бях направил наум някои сметки. Какво да правя, като математиката ми е в кръвта?

ГЛАВА 10

И тъй, продължихме да яздим. Първо направихме около шест крачки по някаква градска улица, освирквани от клаксоните на попадналите в задръстването коли. После преодоляхме четвърт миля по покрития с черен пясък бряг на изумруденозелено море. Вляво от нас полюшваха огромните си листа няколко палми. Пътят ни продължи по затрупано от сняг поле, под каменен мост, по обгорена до черно равнина. Тигър не трепна нито веднъж, въпреки канонадата от промени в пейзажа, а Далт не се сдържа и строши с шут предното стъкло и антената на някакъв тежкар с червено ферари.

Пътят ставаше все по-широк. Вече се бе разширил може би двойно, откакто го бях зърнал за пръв път. По него все по-често се забелязваха почернели дървета, които приличаха на фотонегативи на своите събратя, имали късмета да поникнат само на няколко метра от черната следа. Нашите гласове и трополенето на копитата на конете се чуваха някак приглушено. Целият ни маршрут бе придобил постоянно, мрачно излъчване, независимо от това, че само на няколко крачки от нас светлината се менеше непрекъснато в зависимост от това дали бе пладне, полунощ или някъде по средата. По клоните на черните дървета бяха накацали мъртви наглед птички. Въпреки това те като че ли помръдваха от време на време, а стържещите, граचेци трели, които чухме на няколко пъти, май идваха именно от тях.

По едно време вляво от нас лумна пожар. После пък досами пътя се появи нещо, което напомняше за основата на ледник. Следата продължаваше да се разширява и макар все още да не можеше да се мери с Черния път от разказа на Коруин, вече поне ни позволяваше да яздим рамо до рамо.

— Люк — обадох се аз след няколко часа мълчалива езда.

— Да? — отвърна той. Найда вече яздеше вдясно от мен, а Далт се бе наредил до нея. — Какво има?

— Не искам да ставам крал.

— Аз също. Здравата ли те натискат?

— Страх ме е, че ако хукна нанякъде, ще ме спипат и ще ми надянат короната насила. Всичките ми съперници си отидоха от този свят, като две и две — четири. Наистина са много навити да ме видят на трона, оженен за Корал...

— Ясно — каза Люк. — Имам два въпроса към теб. Първо. От това наистина ли може да излезе нещо?

— Поне Логрус си мисли така. Поне за известно време. Знаеш как е в политиката.

— И второ — ако изпитваш към онова място същото, което аз изпитвам към Кашфа, значи няма да го пратиш по дяволите, дори ако за целта ти се наложи да направиш сериозни жертви. Щом се замисляш дали все пак да седнеш на трона, значи имаш някакъв резервен вариант. Какъв е резервният ти вариант?

Кимнах, а пътеката сви рязко вляво и след това тръгна нагоре по някакъв планински склон. Нещо малко и тъмно прекоси тичешком пред нас.

— Хрумнало ми е нещо, което дори не мога да нарека план — казах аз. — Нещо, което бих искал да обсъдя с баща си.

— Откъде си толкова сигурен, че той е между живите?

— Говорих с него съвсем наскоро, макар и за кратко. Затворили са го някъде. Знам само, че е някъде близо до Хаос, защото успях да се свържа с него само там и никъде другаде.

— Разкажи ми за този ваш разговор — каза Люк.

И аз му разказах — за черната птица и всичко останало.

— Струва ми се, че хич няма да ти е леко да го измъкнеш. Значи мислиш, че е замесена и Дара?

— Аха.

— Пък аз си мислех, че само аз си имам проблеми с мамчето. И нищо чудно, след като майка ми е изкарала школата на майка ти.

— Да се чуди човек как сме се извъдили толкова нормални — отбелязах аз.

Люк се вгледа в мен за няколко секунди и след това прихна неудържимо.

— Е, поне аз се чувствам нормален — уточних аз.

— Разбира се — каза той бързо. — Нали само това има значение. Кажете ми, ако двамата с Дара се срещнете в двубой на живот и смърт, мислиш ли, че би могъл да я победиш?

— Трудно ми е да преценя. Сега съм по-силен от всякога благодарение на Колелцето. Но започвам да си мисля, че тя е адски добра.

— Какво по дяволите е това Колелце?

Наложи ми се да му разправам и тази история.

— Значи затова беше такава фурия в храма в Кашфа? — попита Люк.

— Затова.

— Дай да го видя.

Опитах се да измъкна пръстена, но той си имаше други планове. Затова просто протегнах ръка. Люк се пресегна към него, но пръстите му замръзнаха малко преди да го докоснат.

— Той ме спира, Мърл! Подозрителен малък дявол!

— По дяволите! Да не съм син на Хаос, ако не се справя с тази джунджурийка. — После бързо промених дебелината на пръста си и смъкнах пръстена. — Дръж.

Люк го подържа върху дланта си и го огледа с присвити очи. Изведнъж ми се зави свят. Заради това, че бях свалил пръстена? Задържах се с мъка на седлото, поех няколко пъти дълбоко въздух с надеждата, че никой не ме е усетил.

— Тежък е — каза Люк накрая. — И силата му се усеща. Както и някои други неща. Само че не иска да ме допусне до себе си.

Протегнах се, за да взема Колелцето, но Люк дръпна ръката си.

— Усещам го дори във въздуха около нас — каза той. — Мърл, това нещо обвързва всеки свой притежател с магия.

Вдигнах рамене.

— Да. И то доста привлекателна магия. Засега не ми е навредило с нищо и дори ми помогна на няколко пъти.

— Но ти не можеш да се довериш на нещо, което е попаднало в ръцете ти по такъв странен, почти нечестен начин, като дори те е накарало да изоставиш Фракир, когато се е опитала да те убеди, че то е опасно за теб. Освен това не можеш да твърдиш със сигурност, че то не е повлияло на поведението ти, откакто го носиш на пръста си.

— Вярно, че в началото имах лек пристъп на дезориентация — съгласих се аз, — но според мен ставаше въпрос за нещо като предварителна настройка. От известно време се чувствам съвсем нормално.

— А откъде си толкова сигурен? Ами ако е успяло да ти промие мозъка?

— Нима приличам на човек с промит мозък?

— Не, не приличаш. Просто се опитвам да ти кажа, че не бива да се доверяваш на предмет с толкова неясен произход.

— Добре казано — отбелязах, продължавайки да държа ръката си протегната към него. — Но засега преимуществата на този пръстен надвишават значително неговите недостатъци. Приеми, че си ме предупредил, и ме остави да поема риска на своя глава.

Люк ми върна пръстена.

— Обаче стори ли ми се, че започваш да се държиш странно, ще те прасна с нещо по главата и тутакси ще го смъкна.

— Съгласен — казах аз и надянах отново Колелцето на пръста си. Мигом почувствах прилив на енергия в цялото си тяло. Сякаш някой отново бе включил шалтера на системата.

— Щом не си убеден, че можеш да накараш майка си насила да ти каже истината — продължи Люк, — как тогава очакваш да намериш Коруин и да го освободиш?

— Някои неща се подразбират — отвърнах аз. — Най-простият възможен подход би бил да избия вратата с шут, тоест да задействам всички канали на Колелцето и да се опитам да подновя контакта с баща си чрез неговата Карта. Появи ли се и най-малкият пробив, аз го атакувам с все сила, помитайки пътяом всички възможни магически защиты, които биха се изпречили на пътя ми.

— Звучи ми като доста опасно начинание.

— Не се сещам за безопасен начин да реша този проблем.

— Тогава защо все още не си опитал?

— Защото ми хрумна съвсем наскоро и оттогава така и не успях да намеря време.

— Както и да решиш да постъпиш, ще ти е необходима нечия помощ, тъй че можеш да разчиташ на мен.

— Благодаря ти. Люк. Аз...

— Сега по кралските въпроси — каза той. — Какво ще стане, ако се откажеш от трона? Кой е следващият на опашката?

— Нещата са доста заплетени. По принцип, щом става въпрос за рода Сауал, пръв сред наследниците би трябвало да бъде Мандор. Но той се отказа по своя воля още преди години.

— Защо?

— Доколкото си спомням, каза, че бил неспособен да управлява.

— Не се обиждай, Мърл, но ако някой измежду вас е способен да управлява, то това е именно той.

— О, без съмнение — отвърнах аз. — В повечето родове има по един като него. Винаги има по един законен глава на рода и по един, който на практика взема всички важни решения. Първият присъства на приеми и кани гости, а вторият крои плановете. Мандор е от втория тип. Той обича да действа в сянка.

— Значи с него потайните личности в рода ви стават две.

— Не съм съвсем наясно с това — казах аз. — Не знам какви точно са позициите на Дара в рода на баща ѝ — Хелграм, и в рода на майка ѝ — Хендрейк. Освен това не е изключено и в нашия род да има някаква подмолна борба за власт, при условие че се очаква следващият крал да носи герба на Сауал. Но колкото повече научавам за Мандор, толкова повече ми се струва, че това е малко възможно. Склонен съм по-скоро да мисля, че всички са се обединили зад общата идея — да ме коронясат по живо по здраво.

— Значи с две думи следващият е Джърт.

— Всъщност след Мандор идва ред на кръвния брат на Джърт — Деспил. Джърт каза, че Деспил почти сигурно ще му отстъпи реда си, но според мен това си беше чиста проба добро пожелание. Съвсем не съм сигурен, че ще стане точно така. Както и да е, Джърт заяви, че тронът вече не го интересува.

— Ха! А според мен той просто сменя подхода. Ти си го пердашил твърде често в миналото и той е решил да ти извади душата с памук. Дано това колелце се погрижи за гърба ти.

— Не знам — казах аз. — Ще ми се да му повярвам, но все още ми е трудно да го сторя след всичките номера, които ми е извъртял в миналото.

— Да предположим, че всички сте въвн от играта. Кой идва след вас?

— Не съм съвсем сигурен — казах аз. — Мисля, че идва ред на Хендрейк.

— Мътните да го вземат! — възкликна Люк. — Ама и Хаос е едно изчанчено място...

— Не точно изчанчено. Просто трябва да си наясно кой и как дърпа конците.

— Какво ще кажеш аз да спра с въпросите, а ти да ме осведомиш по свое усмотрение?

— Добра идея.

Говорих доста време, прекъсвайки на няколко пъти, колкото да хапнем по нещо и да пийнем малко вода. Спряхме на два пъти и едва тогава успях да усетя колко съм изморен. Докато въвеждах Люк в правилата на играта в Хаос, си спомних, че ми предстои още един такъв разговор с Рандъм. Знаех си, че река ли да се свържа с него, той тукатси ще ми заповяда да се върна в Амбър. Не можех да си позволя да пренебрегна директната заповед на краля, макар да бях на път да стана негов колега. Точно затова засега си траех.

— Приближаваме се — каза Найда след малко.

Пътят се бе разширил още повече, почти колкото бе предположила тя. Инжектирах една сериозна енергийна доза в системата си и я асимилирах. Продължихме да яздим.

Не след дълго Найда се обади отново:

— Съвсем близо сме.

— На две крачки, а? — подхвърли Люк.

— Нещо такова — отвърна му тя. — Не мога да бъда по-конкретна при състоянието, в което се намира Корал.

Но само след десетина минути чухме викове в далечината.

Люк дръпна юздите на коня си.

— Нещо като кула — каза той.

Найда кимна.

— Запътили са се към нея, установили са се там или се защитават в нея от някого?

— И трите — каза тя. — Сега вече разбирам. Нейните похитители са били преследвани, достигнали са до кулата и сега са там.

— Как така изведнъж ти се изясни всичко?

Найда ме погледна бързо и аз приех това като молба да измисля спешно някакво обяснение, което да няма нищо общо със загадъчните дарби на *тай'иги*-те.

— Аз използвах Колелцето — смотолехих. — Опитах се да засиля чувствителността на сетивата й.

— Добре — каза Люк. — Можеш ли да ѝ помогнеш още малко, за да разберем срещу какво по-точно сме изправени?

— Мога да опитам — отвърнах, присвих очи и хвърлих един потаен поглед към Найда, за да разбере какво мисли по въпроса. Тя ми кимна едва забележимо.

Не бях съвсем сигурен как бих могъл да ѝ помогна, затова просто насочих към нея една енергийна порция и зачаках.

— Да — каза Найда след няколко минути. — Корал и нейните похитители — шестима, както ми се стори — са се скрили в една кула съвсем наблизо. В момента кулата е под обсада.

— Голям ли е отрядът на атакуващите? — попита Люк.

— Малък е. Доста малък. Но не мога да кажа колко души са.

— Тогава да идем и да разберем — заяви Люк и смуши коня си. Далт го последва.

— Трима или четирима — прошепна ми Найда. — До един духове на Лабиринта. Сигурно може да поддържа само толкова на такова разстояние от Амбър, при това в близост до Черния път.

— Ох — казах аз. — Работата пак стана дебела.

— Защо?

— Защото пак ще се окажа между роднини и от двете страни.

— Наистина ми прилича на поредния сблъсък на интереси между Лабиринта и Логрус.

— Проклятие! Точно така стоят нещата! — казах аз. — Само като си помисля до какво може да доведе това! Трябва да предупредя Люк какво ни очаква.

— Недей! Тогава ще трябва да му кажеш коя съм всъщност аз!

— Ще му кажа, че съм научил за това сам. Ненадейно съм попаднал на подходящо заклинание или нещо такова.

— А после? На чия страна ще застанеш? Какво ще правим?

— На ничия — казах. — Заставаме на своя страна, срещу едните и другите.

— Ти си луд! Къде ще се скриеш после? Двете Сили са си поделили Вселената!

— Люк! — извиках аз. — Току-що се добрах дотам и научих, че нападателите са духове на Лабиринта!

— Не думай! Смяташ ли, че трябва да вземем нечия страна? Като че ли Лабиринтът би имал по-голяма полза, ако си я върне, отколкото

Логрус, ако успее да я отмъкне.

— Не бива да позволяваме да я използват по този начин — казах аз. — Хайде да оставим и едните, и другите с пръст в устата.

— Подкрепям чувствата ти — викна Люк на свой ред. — Но какво ще стане, ако успеем? Хич не ми се ще да бъда размазан от метеорит или да се окажа на дъното на някой океан.

— Доколкото мога да преценя, Колелцето няма нищо общо нито с Лабиринта, нито с Логрус. Корените му са пръснати из Сенките.

— Е, и? То сигурно не би могло да се опъне и на единия от тях, камо ли и на двамата едновременно.

— Така е, но с него поне ще можем да се изпарим достатъчно бързо и да ги оставим да си пречат взаимно.

— Само че рано или късно пак ще ни открият, нали?

— Може би, а може и да не успеят — казах аз. — Имам няколко идеи, но сега нямаме време, за да ги обсъдим.

— Далт, чу ли? — попита Люк.

— Чух — отвърна Далт.

— Ако искаш да се откажеш, сега му е времето.

— И да пропусна възможността да оскубя опашката на Еднорога? Я карай напред!

Препуснахме. Виковете започнаха да достигат до нас все по-отчетливо. Стори ми се, че от всичко наоколо лъха някакво безвремие — и то не само заради приглушените ни гласове и кухото трополене на копитата. Като че ли яздехме по този път от незапомнени времена и сякаш да продължим в същия дух во веки веков...

После пътят кривна вдясно и видях върха на кулата в далечината, и чух нови виковете. Намалихме темпото преди следващия завой и се приближихме по-внимателно.

Накрая спряхме, слязохме от конете и продължихме пеш, пробивайки си път през почернелите шубраци. После отместихме и последните препречили се на пътя ни клони и пред нас се разкри полегатият склон на мрачна песъчлива долина, сред която се издигаше сива триетажна кула с тясна врата и бойници вместо прозорци. Взирах се още известно време преди да успея да различа сцената, която се разиграваше в нейните подстъпи.

Два типа с външност на демони бяха застанали от двете страни на входа. Бяха въоръжени, а вниманието им като че ли бе погълнато от

двубоя, който се провеждаше на няколко метра от тях. От другата страна на импровизираната арена забелязах няколко познати фигури — Бенедикт, подпрял брадичката си с безизразна физиономия; Ерик, клекнал и ухилен; и Кейн, който си играеше небрежно с един от ножовете си, а изражението му показваше, че се забавлява добре и едновременно с това е впечатлен от зрелището. После мярнах две рогати глави на демони, които стърчаха от прозорците на кулата. Те също следяха представлението с не по-малък интерес.

В центъра на кръга бяха застанали Жерар и един от синовете на Хендрейк, приел своя демоничен образ, на ръст колкото принца на Амбър, но по-широк в раменете. Стори ми се, че не е кой да е, а самия Чайнауей, за когото се говореше, че имал колекция от над двеста черепа, принадлежали някога на неговите противници. Аз лично предпочитам колекцията на Жерар, състояща се от около сто бокала, кристални чаши и рогове за пиене, но животът не винаги е птича песен, ако разбирате какво искам да кажа.

И двамата бяха голи до кръста. Пясъкът в краката им беше разровен, което говореше, че от началото на двубоя е изминало доста време. Чайнауей се опита да препъне Жерар, но той го заобиколи с бързината на котка, прихвана главата и рамото му и го претърколи встрани. Демонът-воин се изправи мълниеносно и тръгна отново напред, ръцете му описваха някакви тайнствени движения във въздуха. Жерар просто изчака, застанал в стабилна стойка. Свирепите нокти на Чайнауей политнаха ненадейно към очите на духа на Лабиринта, а левият му юмрук се изстреля в страховит ъперкът, който вероятно трябваше да завърши в слънчевия сплит на противника. Жерар отскочи встрани, юмрукът му се стовари върху рамото на демона. Чайнауей падна на коляно и мигом се вкопчи в бедрото на Жерар.

— Хайде да изчакаме — каза тихо Далт. — Искам да ги погледам.

Двамата с Люк кимнахме почти едновременно и в същия миг Жерар сграбчи главата на Чайнауей, а той на свой ред обгърна кръста му. После двамата просто напрегнаха всичките си сили, неспособни да направят нещо повече; мускулите заиграха по голите им тела, изпъвайки гладката бяла кожа на единия и червената люспеста обвивка на другия. И двамата пъхтяха като спукани ковашки мехове.

— Предполагам, че нещата са се проточили — прошепна Люк, — и затова са решили да приключат въпроса с двубой.

— Така изглежда — съгласих се аз.

— В такъв случай Корал би трябвало да е вътре, не мислиш ли?

— Чакай малко.

Изпратих една магическа нишка към кулата, проучих набързо вътрешността и ѝ кимнах.

— Тя и единственият ѝ пазач, за да сме по-точни.

Жерар и Чайнауей продължаваха да стоят замръзнали като странна скулптурна група.

— Сега може да се окаже най-подходящият момент да отмъкнем Корал — предложи Люк.

— Май че си прав — казах. — Чакай да видя дали ще мога да изровя някое заклинание за невидимост. Това би опростило нещата.

— Добре — каза той след около четвърт минута. — Каквото и да си пробвал, ефектът е задоволителен. Теб просто те няма.

— Връщам се веднага.

— Как смяташ да я измъкнеш?

— Ще реша след като се добера до нея. Просто бъдете готови.

Тръгнах бавно, като внимавах пясъкът да не скърца под краката ми. Заобиколих кръга и минах зад Кейн. Приблжих се безшумно до входа на кулата, оглеждайки се непрекъснато. Жерар и Чайнауей още не бяха помръднали, а само продължаваха да се напъват до пръсване.

Минах между пазачите и се озовах в сумрачната вътрешност на кулата. Целият първи етаж се състоеше от кръгла стая с гол под. Под всяка от бойниците имаше малка площадка. Една дървена стълба водеше към втория етаж през дупка в тавана. Корал бе легнала върху постлано на земята одеяло, а нейният пазач се бе покачил върху една от близките площадки и наблюдаваше боя през прозореца.

Приблжих се, коленичих до нея, поех китката ѝ и се опитах да напипам пулса ѝ. Беше силен и ритмичен. Реших все пак да не се опитвам да я събудя. Вместо това я увих в одеялото, подхванах тялото ѝ и се изправих с него. И тъкмо когато се канех да разширя обхвата на заклинанието за невидимост, за да скрия и нея, пазачът се обърна. Сигурно бях вдигнал шум, докато я премествах.

В първите няколко секунди той просто гледеше втренчено как пленничката му се носи във въздуха. После отвори уста, вероятно за да

предупреди останалите, и не ми остави друг избор освен да разтърся нервната му система и да го поваля в безсъзнание с шок, изпратен от моя пръстен.

За мое нещастие обаче доспехите му изтрополяха достатъчно отчетливо върху каменната площадка. Почти на мига някъде над мен се разнесе вик, последван от трескаво раздвижване.

Обърнах се и се спуснах към вратата. Тя се оказа прекалено тясна, така че ми се наложи да спра и да изляза настрани. Не знаех какво ще си помислят пазачите отвън като видят Корал да плува кротко на около метър от земята, но никак не ми се искаше да ме сгачят вътре без път за отстъпление. Понечих да направя още една крачка напред и пътьом забелязах, че Жерар и Чайнауей не са помръднали. Но само след миг, когато вече бях вдигнал крак, Жерар направи рязко движение, последвано почти мигновено от звук като от прекършена бамбукова пръчка.

Духът на чичо ми отпусна ръцете си, но мускулите му останаха все така напрегнати. Миг по-късно Чайнауей рухна на земята с врат, изкривен под доста неестествен ъгъл. Ерик и Кейн изръкопляскаха. Двамата пазачи до вратата се насочиха към кръга. Зад мен изтрополи дървената стълба. Чух и вик, идващ от същата посока.

Направих още две крачки и се обърнах наляво. Пазачите се приближаваха с бърза крачка към падналия си водач. Нови шест крачки и от кулата отново проехтяха викове, а от входа ѝ излетяха моите преследвачи. Чух и вик на човек откъм кръга.

Знаех, че не бих могъл да надбягам нито един от тях, а възбудата бе нарушила концентрацията ми до такава степен, че не можех да разчитам и на магическите си умения.

Затова паднах на колене, оставих Корал на земята, обърнах се, без дори да се изправам, протегнах рязко напред левия си юмрук и впих съзнанието си дълбоко в същината на пръстена, призовавайки възможно най-силното средство, което можеше да спре воините на Хендрейк, протегнали вече напред остриетата на оръжията си и готови да ме разсекат или прободат...

... и пламъците ги погълнаха насред поредната ми крачка. Сигурно са изкрещели, но аз така и не ги чух, тъй като по това време вече се бе вдигнала невероятна врява. Единият от тях се строполи на земята и се загърчи само на половин метър от мен. Ръката ми

трепереше от контакта със силите, които бяха причинили това. Спуснах се отново към песъчливия кръг, където се бе състоял двубоят, без да имам време да почувствам нещо или да помисля какво би могло да ме връхлети от неизвестна посока.

Овъгленият труп на втория пазач лежеше в краката на Ерик. Друг войн на Хендрейк, атакувал очевидно Кейн, бе сграбчил с две ръце забития в гръкляна му нож, а от раната се плискаха огнени струи. Той се срина бавно на колене, после се просна по корем и замря.

Кейн, Ерик и Бенедикт впериха като по команда погледите си в мен. Жерар току-що бе облякъл синята си риза и тъкмо запасваше колана си.

— А кой сте вие, сър? — попита Кейн.

— Мерлин — отвърнах аз, — син на Коруин.

Кейн ме огледа сепнато и попита останалите.

— Нима Коруин има син?

Ерик сви рамене, а Жерар каза:

— Не знам.

Бенедикт се вгледа в мен и отбеляза:

— Има известна прилика.

— Така е — съгласи се Кейн. — Добре, момче. Дори да си син на Коруин, трябва да си наясно, че жената, с която се каниш да избягаш, ни принадлежи. Ние току-що я спечелихме по всички правила от тези добре препечени агенти на Хаос.

И той тръгна към мен. Миг по-късно към него се присъедини и Ерик. Жерар също ги последва. Не исках да ги нараня, макар да бяха само духове, затова магнах с ръка и върху пясъка между нас се появи огнена линия.

Те спряха.

Изведнъж вляво от мен изникна една едра фигура. Беше Далт с гол меч в ръката. Малко след това се появи Люк, а след него и Найда. Наредихме се, разделени от огнената линия — четирима на четирима.

— Тя е вече наша — каза Далт и направи крачка напред.

— Грещиш — бе последвалият отговор и Ерик прекоси линията, изтегляйки меча си.

Далт се оказа с десетина сантиметра по-висок от Ерик, което му даваше предимство при боя от дистанция. Той се спусна напред, без да губи и секунда. Очаквах, че атаката му ще започне с разсичащ удар, но

вместо това острието на наемника се стрелна по права линия. Ерик, чието оръжие бе по-леко, отстъпи встрани и се плъзна под атакуващия меч. Далт снижи върха на острието си, отскочи вляво и парира контраатаката. Оръжията им се различаваха значително — това на Ерик принадлежеше към най-тежките рапири, а това на Далт — към най-леките двуръчни мечове. Далт въртеше меча си с една ръка, нещо, което — честно казано — аз не бих могъл да направя. Следващият ход на наемника бе разсичащ удар отдолу нагоре, който японските майстори на меча наричат кириаге. Ерик просто отстъпи и се опита да рани противника си в китката, след като ударът не го достигна. Далт хвана мълниеносно дръжката на оръжието и с лявата си ръка и изпълни едно зашеметяващо разсичане, познато като нанаме гири. Ерик се измъкна невредим по дъгообразна траектория и опита още веднъж да достигне китката на Далт.

Изведнъж Далт рязко изтегли дясната си ръка назад. Едновременно с това десният му крак описа полукръг и се озова зад левия, лявата му ръка се изпъна и той се озова в лява европейска на гард позиция. Мечът му срещна вътрешната страна на рапирата на Ерик и незабавно се плъзна напред в нападение. Ерик парира като кръстоса десния си крак зад левия и отскочи назад. Но въпреки това от ефеса на рапирата му излетя искра. Той финтира в сикста, свали острието си под последвалия блок, изпъна ръката си в кварта и остави кървава резка върху предмишницата на Далт.

Кейн изръкопляска, но наемникът сякаш дори не забеляза, че е ранен. Просто събра ръцете си, после ги раздели и мечът му се озова в дясна позиция. Ерик описа кръг във въздуха с върха на острието си, усмихна се и отбеляза:

— Сигурно си професионален танцьор, тъй като не те бива много с оръжията.

После се плъзна напред, ударът му бе парирен, той отстъпи, направи крачка встрани, опита се да срита коляното на Далт, не улучи и въпреки това отскочи тъкмо навреме, за да избегне атаката, насочена към главата му. Превключвайки също на японска вълна, Ерик се завъртя надясно, точно като в едно куми тачи упражнение, което бях виждал преди, а острието му се издигна и спусна, докато поредният удар на Далт премина свистейки край него, без да го достигне. Върху десния ръкав на наемника се появи ново тъмно петно — забелязах го

едва когато Ерик завъртя оръжието си навън и нагоре и заби подсиления си от ефеса на рапирата юмрук право в челюстта на своя противник. След това го срита в издадения напред крак и прониза лявото му рамо. Далт залитна и падна. Последваха нови ритници — в бъбреците, в лакътя и в бедрото — последният удар просто не можа да улучи коляното. Миг по-късно кракът на Ерик бе стъпил върху противниковия меч, а острието на рапирата му сочеше сърцето на Далт.

Изведнъж осъзнах, че през цялото време съм се надявал Далт да срита задника на Ерик, не просто защото беше на моя страна, а тъй като някога Ерик бе вгорчил значително живота на баща ми. За съжаление хората, които са можели наистина да сритат Ерик по времето, когато е бил още жив, са се броели на пръсти и двама от тях стояха сега срещу, а не до мен. Жерар несъмнено би го победил в ръкопашен бой. Бенедикт, Майсторът на Оръжията на Амбър би спечелил дуел срещу него с кое да е оръжие. Едва сега си признах, че като се прибавеше и Кейн, шансовете ни за победа ставаха нищожни, дори с една *тай'уга* на наша страна. Даже и да успеех някак да предупредя Ерик, че е на път да убие свой незаконен брат, това не би забавило острието му и с една секунда.

Затова взех единствено възможното решение. В края на краищата те бяха само духове на Лабиринта. Истинските Жерар и Бенедикт в този момент се намираха на друго място и нямаше да пострадат по никакъв начин от онова, което щеше да се случи на техните копия. Ерик и Кейн бяха мъртви отдавна. Кейн бе признат за герой от Войната за Лабиринта. Бе му издигнат паметник в края на Главната улица на Амбър, след като Люк го уби, за да отмъсти за баща си. Ерик пък бе загинал геройски, защитавайки Колвир, макар на всички да беше ясно, че това само го е спасило от ръката на баща ми. Кървавата история на моето семейство се извъртя на бърз кадър през съзнанието ми, докато вдигах Колелцето, за да прибавя към нея една малка бележка под черта. Призовах същата унищожителна вълна, която вече бе изпепелила другите ми роднини от клана Хендрейк.

Все едно че някой стовари с все сила бейзболната си бухалка върху лявата ми ръка. Тънка струйка дим се издигна от пръстена. За миг четиримата ми изправени чичовци застинаха на местата си. Петият остана да лежи по гръб.

После Ерик вдигна бавно оръжието си. И продължи да го вдига нагоре, а Бенедикт, Кейн и Жерар изтеглиха мечовете си. Тялото на Ерик се изпъна и той задържа рапирата пред лицето си. Останалите направиха същото. Сякаш искаха да ме поздравят. Ерик ме погледна право в очите и каза:

— Аз те познавам.

А после и четиримата започнаха да избледняват, докато се превърнаха в дим, който вятърът разнесе.

Далт кървеше обилно, ръката ме болеше; разбрах какво е станало едва секунда преди Люк да въздъхне и да каже:

— Насам.

Моята линия бе изчезнала, но на мястото, където допреди малко бяха стояли чичовците ми, въздухът бе започнал да трепти.

— Това трябва да е Лабиринтът — казах на Люк. — Мен търси.

Миг след това пред нас изникна Знакът на Лабиринта.

— Мерлин — произнесе той, — ти май не се спираш на едно място.

— Напоследък съм доста зает — отвърнах му аз.

— Значи реши да последваш съвета ми и да напуснеш Хаос?

— Да, стори ми се разумно решение.

— Все пак не разбирам какво си намислил сега.

— Какво толкова има за разбиране?

— Ти измъкна лейди Корал от ръцете на агентите на Логрус.

— Точно така.

— Но после попречи на моите агенти да я отведат.

— И това е вярно.

— Сигурно си наясно, че тя носи в себе си нещо много важно за баланса между Силите.

— Наясно съм.

— Тъй че все някой от двамата ни трябва да я има. Но ти се опитваш да я отнемеш и от двамата.

— Да.

— Защо?

— Защото съм загрижен за нея. Тя има свои чувства, свои права. Вие я третирате като пионка.

— Не споря. Аз съм съгласен, че тя притежава своя самоличност, но едновременно с това се е превърнала в ключова фигура за Баланса.

— Тогава няма да я дам на никой от вас. Така всичко ще остане както досега. Тя вече няма да бъде част от играта ви.

— Мерлин, ти си по-важен за нас от нея, но това не ти дава правото да ми заповядваш. Ясен ли съм?

— Ясно ми е колко съм ти необходим — казах.

— Не мисля — отвърна той.

Чудех се колко ли е силен в действителност на това място. Струваше ми се очевидно, че му е било необходимо огромно количество енергия, за да създаде своите четири духа и да ги изпрати дотук, както и за да се появи след това лично. Дали имах някакви шансове срещу него, особено ако отворех всички канали на Колелцето? Никога досега не се бях опитвал да обединя енергийните източници, пръснати из Сенките. А ако го направех и след това се опитах да пренеса мълниеносно всички ни, още преди Лабиринтът да е реагирал? Обаче дали щях да успея да премина през преградата, която той би вдигнал, за да ни спре? И дори всичко това да се окажеше възможно, къде ли можех да се скрия?

И как ли би променил този мой ход отношението на Лабиринта към мен?

(... ако не те сссхруска нещо по-голямо, ела някоя вечер да ми разкажеш как ссса сссе развили събитията...)

По дяволите, какво бих могъл да загубя?

Отворих всички канали.

Онова, което последва, бих могъл да сравня само с бесен спринт, наред който пред мен изникна солидна тухлена стена.

Блъснах се в нея и изгубих съзнание.

Лежах върху гладка студена повърхност. В тялото ми се вихреше ужасно торнадо от вплетени една в друга сили. Добрах се до техния източник и ги овладях, така че инерцията, която бяха набрали, да не ми откъсне главата. После полека отворих очи.

Небето беше много синьо. Видях на метър-два от себе си чифт ботуши. Познах ги, бяха на Найда. Завъртях леко глава и установих, че все още са на краката ѝ. Видях и Далт, който лежеше проснат няколко метра по-нататък.

Найда дишаше тежко. Моето Логрус-зрение ми показва една бледа червена светлинка, която припламваше заплашително около ръцете ѝ.

Надигнах се на лакът и докато пропълзявах към нея, забелязах, че е застанала между мен Знака на Лабиринта, който се поклащаше във въздуха на около три метра от земята.

Гласът му прозвуча и за пръв път долових в него нещо като задоволство:

— Значи се каниш да го защитиш от мен?

— Да — отговори тя.

— Защо?

— Правя го от доста време и би било наистина жалко да се откажа точно сега, когато той наистина има нужда от мен.

— Създание на Кладенеца, знаеш ли къде си застанало? — попита Лабиринтът.

— Не — каза Найда.

Погледнах отвъд тях, но всичко, което видях, беше кристалночисто синьо небе. Лежах на скалист отрязък с приблизително овална форма, който не граничеше с нищо. Обърнах главата си назад и си помислих, че той сякаш е отхапан от някой планински склон — в дъното се виждаха няколко тъмни отвора, подобни на пещерни входи. Видях също, че Корал лежи зад мен. Нашият каменен пристан беше широк неколкостотин метра. Зад Найда и Знака на Лабиринта нещо се раздвижи. Люк току-що се бе надигнал на колене.

Можех да отговоря на въпроса, който Лабиринтът зададе на Найда, но това едва ли щеше да ни помогне. Не и докато тя се справяше толкова добре с отвличането на вниманието му.

Вляво мярнах златисторозови отблясъци върху каменния под и макар никога да не бях идвал тук, помнех добре описанието от разказа на баща си и знаех, че това е обиталището на Първичния Лабиринт — по-дълбокото ниво на реалността, лежащо отвъд самия Амбър.

Застанах на четири крака и запълзях към Лабиринта.

— Намираш се в другия край на Вселената, *тай'ига*, там където моята сила е най-голяма.

Далт изръмжа, претърколи се, седна и разтърка очи. Почувствах някаква вибрация — малко отвъд прага на чуваемост. Идваше от Найда. Червеникавото сияние бе обгърнало цялото ѝ тяло. Знаех, че тя ще умре, ако нападне Знака, и бях решен да го напада на свой ред, ако я убие.

Корал простена.

— Ти няма да нараниш приятелите ми — каза Найда.

Припомних си как Лабиринтът ме бе „плеснал“ преди да успея да използвам Колелцето и след това ни бе пренесъл незабавно в своята най-надеждна твърдина. Значеше ли това, че там, сред владенията на Логрус, съм имал някакъв реален шанс срещу него?

— Създание на Кладенеца — каза й той, — подобен отчаян и обречен жест граничи с героизма. Ти ми харесваш. Ще ми се и аз да имам такъв приятел. Добре, аз няма да нараня приятелите ти. Все пак ще ми се наложи да задържа тук Мерлин и Корал заради решаващото им значение, а вас — по чисто политически причиня, докато спорът с моя противник бъде решен.

— Да ни задържиш? — каза Найда. — Тук?

— В пещерите има удобни жилища за всички ви.

Скочих и измъкнах кинжала, затъкнат в ботуша ми. Люк също се изправи, отиде до Корал, коленича пред нея и попита:

— Будна ли си вече?

— Нещо такова — отвърна тя.

— Можеш ли да се изправиш?

— Ще опитам.

— Нека ти помогна.

Надигна се и Далт. Продължих да пристъпвам настрани. Къде се губеше Дуоркин, когато имам най-голяма нужда от него?

— Можете да влезете в пещерите и да огледате жилищата си — каза Лабиринтът. — Но първо ще трябва да свалиш този пръстен, Мерлин.

— Не, не мисля, че е време да разопаковаме багажа си — казах аз, срязах китката си и направих последната крачка. — Бездруго няма да останем тук задълго.

Знакът на Лабиринта издаде звук, подобен на лека гръмотевица. Мълния обаче не последва. Така си и знаех. Просто държах ръката си над едно съвсем определено място.

— Този номер го знам от бащата на Люк — обясних аз. — Хайде да си поговорим.

— Да — отвърна мигом Знакът. — Като разумни същества, каквито сме всъщност. Искаш ли възглавница, за да се настаниш по-удобно?

Незабавно до мен изникнаха цели три възглавници.

— Благодаря — казах аз и придърпах зелената. — Не бих отказал и един чай с лед.

— Със или без захар?

ГЛАВА 11

Седях си на възглавницата с кинжала подръка, протегнал над Лабиринта шепа, пълна с кръвта ми. Знакът на Лабиринта бе увиснал във въздуха пред мен и сякаш най-неочаквано бе забравил за съществуването на Корал, Найда, Далт и Люк. Аз отпивах от изпотената чаша, която държах в дясната си ръка. Между кубчетата лед се виждаше прясно стръкче мента.

— Принце Мерлин — обади се Знакът, — кажи ми своето желание и нека приключим по-бързо с този проблем. Сигурен ли си, че нямаш нужда от кърпичка, с която да превържеш раната си? Това няма да отслаби позицията ти. Освен това така ще можем да избегнем излишните инциденти.

— Не, така ми е добре — казах аз и направих лек жест с пълната си с кръв шепа, в резултат на което по китката ми се стече тъничка червена струйка. — Много мило от твоя страна, все пак.

Знакът на Лабиринта трепна.

— Схванах намека, принц Мерлин. — И все пак си мисля, че не си наясно с последиците, които би могла да предизвика твоята заплаха. Една-единствена капчица от твоята кръв върху моя физически образ може да наруши ритъма на Вселената.

Кимнах.

— Знам.

— Чудесно — отвърна той. — Да чуем желанието ти.

— Искам да ни освободиш — заявих аз. — Пусни ни да си вървим и ще останеш непокътнат.

— Ти не ми оставяш почти никакъв избор, но същото важи и за приятелите ти.

— Какво искаш да кажеш?

— Можеш да пратиш Далт, където си поискаш. Що се отнася до дамата-демон, ще я освободя неохотно, тъй като чувствам, че нейната компания би ми доставила истинско удоволствие...

Люк погледна Найда.

— Между другото, какви са тези приказки за създания на Кладенеца и жени-демони? — попита той.

— Ами, някои от нещата, които не знаеш за мен — отвърна тя.

— Дълга история, а?

— Да.

— И какво сега, аз също ли съм жертва на някакъв заговор, или ти просто ме харесваш?

— Не си никаква жертва и аз наистина те харесвам.

— Тогава ще оставим историята за по-късно.

— Както вече казах — продължи Знакът, — ще пусна и нея. Люк също. С удоволствие ще ги изпратя и тримата, където пожелаеш. Но ми се струва, че тук Корал е в много по-голяма безопасност, отколкото където и да било другаде.

— Може би. А може би грешиш — отговорих му аз. — Корал, ти какво мислиш по въпроса?

— Измъкни ме оттук — каза тя.

— Приключихме с това твое предположение. Сега...

— Чакай — прекъсна ме той. — Нали искаш да се отнесеш честно с приятелите си?

— Определено.

— Тогава ми позволи да изтъкна пред тях някои подробности, с които те може би не са наясно.

— Давай.

— Корал — каза той, — в Царството на Хаоса искат да се доберат до твоето око. Твоето мнение няма никакво значение за тях. Ако се наложи, те са готови дори да те затворят, за да постигнат целта си.

Корал се засмя тихо.

— А каква е другата възможност? Да бъда затворена тук?

— Чувствай се по-скоро като моя гостенка. Аз ще се погрижа за всички удобства. Не крия, че така ще спечеля преимущество пред своя съперник. Но ти трябва да избереш един от нас, в противен случай все някой ще те отвлече насила.

Погледнах към Корал, която поклати леко глава.

— Това ли е всичко?

Преди да му отговори, тя се приближи до мен, сложи ръка на рамото ми и каза:

— Измъкни ме оттук.

— Сам чу нейното желание — отбелязах аз. — Тръгваме заедно.

— Ще забавя още малко удовлетворяването на желанието ти.

— Защо? — попитах.

— Помисли си. Изборът между мен и Логрус не е въпрос на политика. Това не е като да избереш между двама души или между две длъжности, които ти се предлагат. Аз и моят съперник представляваме двата основни принципа, на които се крепи мирозданието. Във всеки език, в повечето науки дори има поне по едно съществително или прилагателно, свързано с нас, но в общи линии ние сме символи на Ред и Хаос, на Аполониевото и Дионисиевото начало, ако щеш, на логиката и чувствата, на разума и лудостта, на хармонията и шума. Колкото и противоположни да изглеждаме, никой от нас не желае да унищожи другия напълно. Всеки от нас следва свой собствен път, но без другия този път ще се превърне в задънена улица. Всеки от нас съзнава това. Играта, в която участваме от самото начало, е нещо далеч по-неуловимо — може би дори напълно неразбираемо — факт, който би могъл да бъде оценен единствено от естетическа гледна точка.

Сега, за пръв път от векове насам, аз успях да спечеля известно предимство. Вече съм в състояние да превърна в реалност мечтата на историците и да сложа навред сред Сенките началото на истинския Златен век на цивилизацията и културата — ера, която няма да бъде забравена никога. Ако Логрус бе успял да наруши баланса в своя полза, резултатът щеше да е период, сравним единствено с ледниковия. Когато говоря за вас като за ключови фигури в играта, това не означава, че ви възприемам като пионки. Защото в тези размирни времена Рубинът и един-единствен крал биха могли да разтърсят Вселената. Останете на моя страна и аз ви обещавам, че ще възцаря Златния век, за който споменах, а вие ще можете да го изживеете. Тръгнете си оттук и животът ви ще поеме в обратната посока. Мрак и безредие ще залееят всички светове. Кое предпочитате?

Люк се усмихна.

— Имам известен опит в търговските похвати — каза той. — Сведи избора на клиента си до възможния минимум и го накарай да си помисли, че всичко зависи от него.

Корал стисна рамото ми.

— Тръгваме си — казах аз.

— Добре тогава — каза Знакът. — Назови ми мястото и аз ще прехвърля всички ви там.

— Не всички — обади се неочаквано Люк. — Само тях.

— Не разбирам. Ами ти?

Той измъкна отнякъде кинжал и сръза с него китката си. После се приближи, застана до мен и протегна ръката си над Лабиринта.

— Ако тръгнем заедно, може да пристигнат само трима от нас — каза той. — Затова ще остана тук да ти правя компания, докато прехвърлиш приятелите ми.

— Как ще разбереш дали са пристигнали невредими?

— Добър въпрос — съгласи се Люк. — Мърл, Картите ти са в теб, нали?

— Да.

Извадих колодата си и му я показах.

— Все още имаш и една от моите, нали?

— Беше там, когато ги използвах за последен път.

— Тогава я извади, за да ти е подръка. Обмисли следващия си ход преди да тръгнеш оттук. Поддържай връзка с мен, докато успееш.

— Ами ти, Люк? Не можеш да останеш тук вечно. Рано или късно...

— Намират ли ти се още от онези странни Карти?

— Кои Карти имаш предвид?

— Онези, които беше кръстил Козовете на Съдбата.

Разтворих колодата. Бяха почти отгоре.

— Да — казах. — Красива изработка. Не ми се щеше да ги изхвърлям.

— Сериозно ли мислиш така?

— Аха. Събери ми такава колекция и се наемам да ти уредя изложба в Амбър.

— Не се майтапиш, нали? Не го казваш само защото...

Знакът на Лабиринта тихо изхъмка.

— Критик ми се извъдил — отбеляза Люк. — Добре. Отдели Козовете на Съдбата.

Направих го.

— Разбъркай ги малко. Дръж ги с лицето надолу, моля те.

— Дадено.

— Сега ги разтвори във ветрило.

Той се наведе и изтегли една от Картите.

— Готово — каза после. — Аз съм на линия. Пригответи се и му кажи къде да ви прехвърли. И поддържай връзката. Хей, Лабиринт, и аз искам чай с лед.

До десния му крак се появи изпотена чаша. Люк се наведе, вдигна я и отпи.

— Мерси.

— Люк — каза Найда, — не разбирам какво си намислил. Какво ще стане с теб?

— Нищо особено — отвърна ѝ той. — Не плачи за мен, демонче. Пак ще се видим.

Той ме погледна и дясната му вежда подскочи закачливо.

— Прати ни в Джидраш — казах аз. — В Кашфа, на площада между двореца и църквата.

Стигнах Картата на Люк в потната си ръка, близо до жужащото Колелце. Усетих как повърхността ѝ охладня, точно когато Люк каза: „Чу го добре“.

Светът се замъгли, после се проясни отново и ние изникнахме наред площада в Джидраш. В Кашфа беше хладно и ветровито утро. Вгледах се в Люк през неговата Карта. После започнах да отварям каналите на Колелцето един по един.

— Далт, мога да те оставя тук — казах. — Теб също, Найда.

— Не — заяви мъжагата, а Найда възкликна:

— Я стига!

— Сега и двамата сте във от опасност — обясних аз. — Нито една от страните не иска нищо от вас. Но ние с Корал трябва да се скрием на някое сигурно място.

— Ти пък си в центъра на събитията — каза Найда. — Мога да помогна на Люк, докато съм с теб. И аз идвам.

— Взе ми думите от устата — промърмори Далт. — Аз също съм адски задължен на Люк.

— Добре — казах аз. — Хей, Люк! Чу ли?

— Да — обади се той. — Значи действай по задачите си. Мамка му! Разлях...

И Картата му почерня.

Не изчаках да допърхат ангелите на отмъщението, нито да ни връхлетят огнени езици или кълбовидни мълнии. Просто измъкнах

всички на мига.

Проснах се на зелената трева под голямото дърво. Мъглата се носеше на парцали. До мен проблясваше Лабиринтът на татко. Джърт бе седнал с кръстосани крака върху капака на колата. Върху коленете му лежеше неговият меч. Щом ни видя, Джърт скочи. Коруин не се виждаше никъде.

— Какво става? — попита Джърт.

— Разбит съм, разпердушинен, смачкан. Ще лежа тук ще се блещя в мъглата, докато мозъкът ми изветрее — казах аз. — Запознай се с Корал, Найда и Далт. Разкажете си взаимно историите си. Не ме будете до края на света, освен ако специалните ефекти не са наистина изключителни.

И аз се заех да удържа на думите си на фона на отплуващия в далечината китарен звън и тихия глас на Сара Кей. Тревата беше прекрасно мека. Мъглата проникна в мозъка ми. Падна здрач.

И тогава, и тогава... И тогава значи...

Вървя. Вървя, или по-скоро почти се нося през онзи супермаркет, в Калифорния, от който пазарувах така често. Групички хлапетии, двойки с деца, жени с пакети. Разминавам се с тях, а думите им се губят сред звуците на леещата се от радиоточките музика. Пъстри опаковки. Обещаващи етикети и миризми.

Вървя. Прекосявам щанда за напитки, после този с обувките, а след него и сладкарския щанд...

Тесен коридор вляво. Никога преди не съм го забелязвал. Трябва да свия по него...

Странно, по пода е разстлан килим от двете му страни се проточва шпалир от високи свещници и канделабри, покачени на продълговати ракли. Стените проблясват...

Обръщам се.

Зад мен няма нищо. Суперът е изчезнал. В тази посока коридорът завършва със стена. Върху нея е окачен малък гоблен, от който ме гледат девет фигури. Свивам рамене и се завъртам обратно.

— Все пак нещо липсва в заклинанието ти, чичо — отбелязах. — После ще трябва да го пооправим.

Вървя. Тихо е. Напред. Натам, където проблясват огледалата. Идвал съм тук преди доста време, си помислям, макар че разположението на огледалата, осъзнавам изведнъж, е различно от това

в Амбър. Ето го и спомена, изхвърлен сред буницето на паметта ми: много по-младият Мерлин преминава сам по коридора.

Осъзнавам, че ако се допра до този спомен, това ще ми коства загуба на самоконтрола. Оставям неохотно образа да отплува и се обръщам към малкото овално огледало вляво.

Усмивам се. Отражението ми също. Изплезвам се и то ми отвръща със същия поздрав.

Продължавам напред. След няколко крачки осъзнавам, че от огледалото ме е гледало моето демонско лице, макар че бях застанал срещу него в човешкия си облик.

Вдясно от мен някой се прокашля тихо. Обръщам се нататък, за да видя образа на брат си Мандор в огледало с формата на ромб, обрамчено в черно.

— Скъпо момче — започва той, — кралят е мъртъв. Да пребъде августейшата ти персона, веднага щом се възкачиш на престола. Добре ще е да побързаш, защото иначе ще закъснееш за коронацията си на Площада в Края на Света, независимо от това дали невестата на Рубина ще дойде с теб, или не.

— Имаме си проблеми — казвам аз.

— Не си струва да се захващаш с тях точно сега. Твоето присъствие в Хаос е много по-важно.

— Най-важни са моите приятели.

Мимолетна усмивка докосва устните му.

— Така ще можеш да ги защитиш най-добре. Освен това ще се справиш с враговете си веднъж и завинаги.

— Ще се върна — отвръщам му аз. — Скоро. Но не за да получа короната.

— Както решиш, Мерлин. Но се върни на всяка цена.

— Нищо не обещавам.

Той се смее. Огледалото му потъмнява.

Отвръщам поглед от него. Продължавам напред.

Отново смях. Този път отляво. Смее се майка ми.

Тя ме гледа от огледало с дървена рамка, украсена със сложна плетеница от цветя. Ако се съди по лицето ѝ, добре се забавлява.

— Търси го в Кладенеца! — казва тя. — Търси го в Кладенеца!

Подминавам я, а смехът ѝ ме преследва.

— Сссст!

Вдясно. Дълго тясно огледало със зелена рамка.

— Госсподарю, Мерлин. Търсих дяволската светлинка, но не я открих.

— Благодаря ти, Глейт. Потърси го пак, моля те.

— Добре. Трябва да седнем някоя вечер на топло месстенце, да пийнем мляко и да си поговорим за доброто старо време.

— Би било чудесно. Да, трябва. Ако не ни схруска нещо по-голямо.

— Ссссс!

Дали пък това не е смях?

— Добър улов, Глейт.

— Да. Сст!

... Отново напред. Вървя.

— Сине на Амбър. Приносителю на Колелцето.

Гласът идва от една сумрачна ниша вляво от мен. Спирам и поглеждам натам. Рамката е бяла, стъклото сивкаво. Мъжът в огледалото ми е непознат. Горните две копчета на ризата му са разкопчани. Върху нея е облякъл кафява кожена жилетка. Косата му е тъмноруса, а очите му като че ли са зелени.

— Да?

— Колелцето е било скрито в Амбър — казва той, — за да го откриеш. То притежава огромна сила. В него са вплетени и няколко заклинания, които ще накарат неговия носител да постъпи по определен начин в определени ситуации.

— Подозирах, че е така — отвръщам му аз. — Какво по-конкретно ще се опита да ме принуди да направя?

— Тъй като някога го е носил Суейвил, кралят на Хаос, то ще тласне избрания престолонаследник да се възкачи на трона, да се държи по определен начин, така че действията му да бъдат предугадени лесно от някои личности.

— За кого става въпрос?

— За жената, която се смееше и викаше „Търси го в Кладенеца“. За мъжа в черно, който жадува твоето завръщане.

— Дара и Мандор. Те ли са вплели заклинанията в пръстена?

— Именно. А мъжът го скри така, че да успееш да го намериш.

— Никак не ми се иска да се отказвам от Колелцето точно сега — казвам аз. — То ми върши чудесна работа. Няма ли някакъв начин да

се отстранят тези заклинания?

— Разбира се. Но това не те засяга.

— Как така?

— Пръстенът, който носиш, не е онзи, за който говорим.

— Не разбирам.

— Не се бой, ще разбереш.

— Кой си ти?

— Името ми е Делуин и ние може би няма се срещнем никога, освен ако не бъдат освободени някои древни сили.

Той вдига ръката си и аз виждам на пръста му копие на Колелцето.

— Допри пръстена си до моя — заповядва ми той. — След това ще можеш да му заповядаш да те прехвърли при мен.

Вдигам пръстена си и го насочвам към огледалото. В следващия миг двата пръстена сякаш се докосват, блесва мълния и Делуин вече го няма в рамката.

Отпускам ръката си. Продължавам нататък. После, без да съзнавам защо, спирам пред една ракла и отварям чекмеджето ѝ.

Зяпвам учудено. В чекмеджето е вместен умален модел на параклиса на баща ми — малки цветни колони, няколко миниатюрни запалени свещички и дори един кукленски Грейсуондир върху мъничкия олтар.

— Отговорът е пред теб, скъпи приятелю — изрича един гърлен глас, който познавам, макар да ми е непознат.

Вдигам поглед към оградено в теменужена рамка огледало, което едва сега забелязвам над раклата. Дамата в него има гарвановочерна коса и толкова тъмни очи, че не мога да различа зениците в тях. Поразителната белота на кожата ѝ е подчертана допълнително от розовия грим и розовото червило по устните ѝ. Тези очи...

— Ранда!

— Значи ме помниш! Наистина ме помниш!

— Помня и нашите игри в мавзолея — казвам аз. — Станала си истинска красавица. Мислих си за теб наскоро.

— Аз пък усетих докосването на погледа ти, докато спях, Мерлин. Съжалявам, че се разделихме така, но моите родители...

— Разбирам те. Помислили са ме за демон или вампир.

— Да. — Тя протяга ръка през огледалото, хваща дланта ми и я притегля към себе си. После докосва устните си до пръстите ми. Устните ѝ са студени. — Те предпочитаха да се запозная със синовете и дъщерите на хората, а не с някой от нашия собствен вид.

Усмивката разкрива издължените ѝ зъби. Когато беше дете, те още не се забелязваха.

— Богове! Приличаш на истински човек! — казва тя. — Ела ми някой ден на гости в Дивата гора.

Изведнъж се навеждам напред и устните ни докосват двете страни на огледалото. Каквато и да е тя, някога сме били приятели.

— Отговорът — повтаря тя — лежи пред теб. Ела ми на гости!

Огледалото почервенява и тя изчезва. Параклисът в чекмеджето си е все същият. Затварям чекмеджето и се обръщам към пътеката.

Вървя. Огледала вляво. Огледала вдясно. До едно отразяват моя образ.

После...

— Я виж ти. Племеннико, струваш ми се объркан.

— Както обикновено.

— Не приемай думите ми като обвинение.

Очите му са насмешливи и мъдри, косата му — червена като на сестра му Файона или като на брат му Бранд. Или пък като на Люк, по същата причина.

— Блийс, какво става, по дяволите?

— Нося ти остатък от посланието на Делуин — казва той, бръква в джоба си и изважда нещо от него. — Ето.

Присягам се към огледалото и вземам предмета. Ново Колелце, точно като това, което нося на пръста си.

— Това е пръстенът, за който говореше Делуин. В никакъв случай не трябва да го носиш.

Оглеждам няколко мига новото Колелце и питам:

— А какво да правя с него?

— Прибери го в джоба си. Може би ситуацията сама ще ти подскаже как да го използваш.

— Как се добра до него?

— Смених го с този, който носиш сега, след като Мандор го скри.

— Колко всъщност са тези пръстени?

— Девет — отвърща той.

— Предполагам, че знаеш всичко за тях.

— Предостатъчно.

— Нищо чудно. Обаче не знаеш къде е баща ми, нали?

— Не знам. Но ти знаеш. Твоята приятелка със слабост към човешката кръв ти го каза.

— Гатанки — казвам аз.

— Винаги са за предпочитане пред мълчанието — отговаря ми Блийс.

После изчезва и аз продължавам напред. След известно време изчезва и коридорът.

Нося се. Мрак. Блаженство. Толкова е приятно...

Един светъл лъч се промъкна през процепа на клепачите ми. Затворих ги отново. Проехтя гръм и светлината си проби отново път.

Тъмни линии в кафяво, назъбени планински хребети папратови горички...

След малко съзнанието ми се пробуди окончателно, за да отчете фактите от реалността. Оказа се, че лежа на една страна, загледан в неравната почва между два корена на дървото, осеяна с тревни туфи.

... Продължих да се взирам. Последва ново ярко припламване и почти незабавно — гръмотевица. Земята като че ли потрепери. Чух как първите едри капки изтрополяха по листата на дървото и капаните на колата. Погледът ми беше все така съсредоточен върху най-широката пукнатина, която пресичаше умаления ми пейзаж.

... И внезапно осъзнах, че знам.

Беше изтръпналото познание на пробуждането. Източниците на емоцията все още дремеха. Чух в далечината няколко познати гласа да водят тих разговор. Чуваше се и потракването на прибори по порцеланови съдове. След малко ще се събуди и стомахът ми, си казах, и тогава ще се присъединя към тях. За момента просто ми беше невероятно приятно да си лежа така, увит в наметалото си, да слушам дъжда и да зная...

Върнах се при своя микросвят и неговия тъмен каньон...

Земята се разтърси отново, този път без помощта на мълния или гръм. Продължи да потръпва. Подразних се, защото това накара моите близки и приятели да повишат разтревожено гласове. Да не говорим, че леките трусове разбудиха позабравения ми калифорнийски рефлекс,

при това в момент, когато ми се искаше просто да си полежа и да се понаслаждавам на новопридобитото си познание.

— Мерлин, буден ли си?

— Да — казах аз, надигнах се рязко, седнах, разтърках очи и прекарах ръка през косата си.

Оказа се, че мъжът, който току-що бе разтърсил рамото ми, е коленичилият до мен дух на баща ми.

— Изглежда, си имаме проблем — каза той, — който може да ни докара на главата сериозни последици.

Застаналият зад него Джърт кимна на няколко пъти. Земята се разтърси отново, около нас нападаха клонки и листа, камъчетата затанцуваха, вдигна се прах и мъглата се раздвижи. Чух звън на счупен порцелан откъм тежката червено-бяла покривка, около която се хранеха Люк, Далт, Корал и Найда.

Разгърнах наметалото си и се изправих. Някой бе смъкнал ботушите ми, докато бях спал. Обух ги отново. Последва нов трус, аз залитнах и се опрях на дървото, за да не падна.

— Това да е проблемът? — попитах. — Или нещо по-сериозно?

Коруин ме изгледа учудено. После каза:

— Когато създавах Лабиринта, нямаше откъде да знам, че това място си има и своите недостатъци. Нямах и представа, че може да се стигне до нещо подобно. Ако тези трусове отворят пукнатини в Лабиринта, с нас е свършено. Разбрах, че пръстенът, който носиш, е свързан с могъщи източници на енергия. Има ли някакъв начин, по който би могъл да спреш земетресението?

— Не знам — отвърнах. — Никога не съм опитвал нещо подобно.

— Опитай, при това по-бързо, става ли?

Създанието ми бездруго вече обикаляше по кръга, обединяващ нишките, за да ги съживи стъпка по стъпка. Свързах се с една от нишките, където жизнената енергия беше най-наситена, и изпълних с нея тялото и духа си. Моторът ми се прокашля на няколко пъти, но след това запали успешно и бързо достигна устойчив ритъм. После една от нишките на Колелцето се впи в земята.

Пресягах се дълго чрез нея, търсейки някаква форма на контакт с онова, което бих могъл да открия долу.

... Тръгвам по пясъка и нагазвам във водата на океана. Вълните гъделичкат първо корема ми, после гърдите. Усещам каменистото дъно под краката си, кичурите на водораслите... От време навреме някой от камъните по дъното се завърта, понася се, удря се в друг камък, приплъзва се... Не мога да видя дъното, но въпреки това виждам толкова ясно камъните, водораслите, техните движения, сякаш водата е осветена от ярки прожектори.

Напипвам, напипвам пътя си надолу през пластовете, върхът на пръста ми пресича скалистата повърхност, тъй както падащата звезда прекосява нощното небе, проучва налягането, изостатичните целувки на планините, милувките на минералите, техните най-закътани тайни...

Приплъзване! Скалата се понася надолу. Тялото ми я следва...

Гмуркам се след понеслия се към дълбините пасаж. Втурвам се с все сила, изливайки енергия пред себе си, разчупвайки преградите, пробивайки си път напред, все по-напред... Плъзгам се. Разбивам една каменна стена, после още една. И още една. Не бях убеден, че това е начинът да спра земетресението, но за друг не се сещах, затова трябваше да опитам. Хайде! По дяволите! Хайде! Свързах се с още два от каналите на Колелцето. После с трети. С четвърти...

Последва лека вибрация. Отворих още един канал. В моята мисловна метафора камъните по морското дъно започнаха да застиват по местата си. След няколко мига вибрацията утихна.

Върнах се при мястото, където бях усетил приплъзването за пръв път. То бе утихнало, макар все още да беше недостатъчно стабилно. Опипах го внимателно. Докоснах новия вектор. Последвах го. Последвах го към точката, където се бе зародило налягането. Не. Тази точка се оказа всъщност преплитане на цял куп нови вектори.

Ето отново. Ново сливане. Проучвам го. Може би ще ми е необходима цяла вечност, за да „картографирам“ всички разклонения. Стоп кадър. Опростявам проблема. Забравям за всичко отвъд третото сливане. Проучвам ги едно по едно. Има няколко възела. Добре. Ето че цяла плоскост е овладяна. Още по-добре.

Опитвам нов скок. Не става. Картината е прекалено сложна. Зарязвам третото сливане.

Да.

Основните линии са очертани. Новите вектори достигат почти до плочата. Погълнатото напрежение надвишава изтичащото. Защо? Допълнителна опорна точка в близост до втория сектор пренасочване на разрушителните сили на равнината.

— Мерлин? Добре ли си?

— Оставете ме на мира — чувам гласа си някъде встрани.

Проникване, включване на нов източник, напипване, движение...

Нима виждам Логрус пред себе си?

Отварям още три канала. Фокусирам ги в този участък и започвам да ги загревам.

След малко скалите започват да се пропукват и накрая направо се разтапят. Новосътворената от мен магма се стича по процепите на дефектите. Празнината в основата на първичния трус е запълнена.

Назад.

Изтеглям нишките си, изключвам Колелцето.

— Какво направи? — ме попита духът на Коруин.

— Намерих мястото, където Логрус беше раздвижил подземните пластове — казах аз. — Сега празнината е запълнена и движението замря.

— Значи успя да го спреш?

— Поне засега. Не знам какви са истинските възможности на Логрус, но ако иска да опита отново, ще трябва първо да потърси нов подходящ маршрут, за да достигне до това място. После ще трябва да го проучи внимателно. Ако Лабиринтът си отваря очите на четири, това би могло да забави значително Знака на Хаоса.

— Значи поне си ни спечелил малко време — каза баща ми. — Освен ако междуременно не ни атакува Лабиринтът на Амбър.

— И това не е изключено — съгласих се аз.

— Но очевидно рискът си струва.

— Да — казах. — Освен това е време да им създадем допълнителни грижи.

— Какви например?

Погледнах духа на баща си. Пазителя на този Лабиринт.

— Знам къде се намира истинският Коруин и смятам да го освободя.

Проблесна мълния. Неочакван порив на вятъра подгони листата и раздвижи мъглата.

— Трябва да дойда с теб — каза духът.

— Защо?

— Да речем, че съм заинтересован пряко от освобождаването му.

— Добре тогава.

Гръм разкъса въздуха. Мъглата бе атакувана от нов щурм на вятъра.

Джърт се приближи към нас.

— Мисля, че се започна — каза той.

— Кое? — попитах аз.

— Дуелът на Силите. Дълго време Лабиринтът имаше превес, но след като Люк го повреди, а ти измъкна Невестата на Рубина, мощта му намаля така, както не бе намалявала от векове насам, и това почти го изравни с Логрус. Затова Знакът на Хаоса е решил да премине в атака, като преди това се е спрял, колкото да се опита да повреди този Лабиринт.

— Освен ако не се окаже, че Логрус само ни е изпитвал, а това е най-обикновена буря.

При последните ми думи заваля лек дъждец.

— Дойдох тук, защото си мислех, че нито един от двата Знака няма да се захване с новия Лабиринт, докато не приключи с по-стария си съперник — продължи Джърт.

— Предположението ти може би все още важи — отвърнах му аз.

— Искан ми се поне веднъж да застана на страната на победителите — заяви той. — Не знам дали ми пука особено, кое е правилно и кое не е. Всичко е въпрос на гледна точка. Просто искам да вляза в залата заедно с героите. Ти как мислиш, Мърл? Какво смяташ да правиш, отук нататък?

— Двамата с Коруин тръгваме към Хаос, за да освободим баща ми — казах аз. — После ще решим каквото има да решаваме и ще доживеем щастливо до дълбоки старини. Нали знаеш как е в приказките.

Джърт поклати глава.

— Така и не успях да разбера дали си глупак, или си най-невероятният късметлия, когото съм срещал. Всеки път, когато решавах, че си глупак, това ми костваше по нещо. — Той погледна потъмнялото небе и избърса дъждовните капки по челото си. — Да

пукна, ако знам как би трябвало да постъпя сега. Все пак ти все още можеш да станеш крал на Хаос.

— Не — казах аз.

— Освен това си на „ти“ със Силите.

— Дори да си прав, аз поне не знам на какво дължа тази привилегия.

— Няма значение — изпъшка Джърт. — С теб съм.

Отидох при останалите и прегърнах Корал.

— Трябва да се върна в Хаос — казах. — Пазете Лабиринта. Ние ще се върнем.

Небето се освети от три бляскави светкавици. Вятърът разтърсваше клоните на дървото.

Обърнах се и създадох врата във въздуха. Двамата с духа на Коруин прекрачихме през нея.

ГЛАВА 12

Появихме се сред галерията с изчанчените скулптури на Сауал.

— Къде сме? — попита ме моят баща-дух.

— В нещо като музей — отвърнах. — В имението на втория ми баща. Избрах го заради пестеливото осветление и многото места, където можем да се скрием.

Той огледа някои от скулптурите, разположени по най-причудливи начини по пода, стените и тавана, и отбеляза:

— Страхотно място за престрелка.

— Сигурно.

— Израснал си тук, нали?

— Да.

— И как е тук?

— О, не знам. Не знам с какво да го сравня. Прекарвах си добре и сам, и с приятели... Имам и няколко лоши спомена. Като всяко дете.

— Къде сме точно?

— В имението Сауал. Щеше ми се да имах повече време, за да мога да те разведа навсякъде, да се разходим заедно по всички пътища.

— Някой ден, може би.

— Да.

Тръгнах из галерията с надеждата, че отнякъде ще изникне Дяволският Чекрък или пък Кергма. Нито един от двамата не се появи.

Накрая се добрахме до коридор, който ни отведе до пасажа с гоблените, където имаше път, водещ към една стая точно над прохода към металната гора. Но още преди да поемем по прохода, наблизко се разнесоха гласове. Наложих да изчакаме в стаята — украсена със скелет на Джаберуоки, оцветен в оранжево, синьо и жълто, — докато говорещите не отминат. Мигом разпознах гласа на брат си Мандор. За да разбере кой е неговият събеседник, ми се наложи да надзърна през един процепа. Оказа се, че е самият лорд Бансиз от Амбълраш, Върховен жрец на Змията, олицетворявана от Логрус, както гласеше пълната му титла. В някое от евтините булевардни книжлета те

вероятно щяха да спрат точно пред вратата на стаята и да изрецитират всичките си тайни високо и отчетливо, за да мога да ги чуя. Вместо това двамата само леко забавиха крачка.

— Тъй ще бъде значи? — каза Бансиз.

— Да — отвърна Мандор. — Скоро.

И отминаха бавно, без да си направят труда да ми подхвърлят поне още един мизерен жокер. Скоро стъпките им по прохода утихнаха. Изчаках още малко. Бих се заклел, че чух един тих гласец да казва: „Последвай ги. Последвай ги.“

— Чу ли нещо? — прошепнах аз.

— Не.

Слязохме в прохода и свихме надясно, в посока, обратна на тази, в която се бяха запътили Мандор и Бансиз. След миг почувствах осезаемо затопляне в една точка малко под левия си хълбок.

— Мислиш, че е тук някъде? — попита духът на Коруин. — Затворен от Дара?

— Да и не — казах аз. — Оох!

Сякаш някой притисна горещ въглен към горната част на бедрото ми. Зарових ръка в джоба си и се скатах в една близка ниша, където заварих някаква мумифицирана дама в амбърски ковчег.

Още преди пръстите ми да се сключат около него, вече знаех какво ме е опарило. Когато проблемите станат твърде много, за да ги поема наведнъж, аз просто хващам последния и го набутвам на безопасно място, за да изчака реда си.

Измъкнах второто Колелце от джоба си и го огледах върху дланта си. Все още беше доста топло. Почти на мига от него прескочи искра, която го свърза с другия пръстен, който все още носех на лявата си ръка.

Последва безсловесно изявление, изплетено от образи, идеи и чувства, което ме тласкаше веднага да го намеря и да поверя съдбата си в ръцете му, за да може той спокойно да ми надене короната. Блийс не случайно ме бе предупредил да не го слагам на пръста си. Ако не беше противодействието на моя пръстен, внушенията сигурно щяха да завладеят съзнанието ми. Използвах своето Колелце, за да затворя устата на натрапника и да изградя около него ефирна, но надеждна предпазна сфера.

— Значи имаш две от тия проклети неща! — възкликна духът.

Кимнах и попитах:

— Да знаеш случайно за тях нещо, което аз да не знам? Каквото и да е, защото аз пък не знам кажи-речи нищо.

Той поклати глава.

— Знам само, че тези пръстени са магически обекти от много ранна епоха, когато Вселената е била все още доста сумрачно място, а световите на Сенките — доста нескопосани. Когато им настъпило времето, приносителите на Колелцата заспали, изпарили се или каквото там е трябвало да направят, а пръстените били скрити, трансформирани или не знам какво още. Версии дал Господ. Винаги е така. Но след като си се вмъкнал наведнъж с две от тях в Царството, не очаквай да останеш дълго незабелязан, да не говорим, че така вероятно ще засилиш общата мощ на Хаоса със самото им присъствие тук.

— Леле-мале! — казах аз. — Ще заповядам на пръстена, който нося, да се прикрие.

— Едва ли ще излезе нещо от това, макар да не съм съвсем сигурен. Мисля, че им е необходимо да поддържат някаква минимална връзка. Дори само това ще е достатъчно, за да ги издаде.

— Тогава ще му кажа да поддържа възможния минимум.

Духът на Коруин кимна.

— Няма да е излишно да му го напомниш — каза той, — въпреки че това най-вероятно си е заложено в него.

Прибрах втория пръстен обратно в джоба си, измъкнах се от нишата и продължих със забързана крачка по коридора.

Намалихме темпото, защото ми се стори, че вече приближаваме. Оказа се, че греша. Металната гора не беше там. Продължихме. След малко стигнахме до една секция, която непосредствено предхождаше гората.

Дори без да се оглеждам внимателно, вече знаех какво се е случило. Спрях.

— Какво има? — попита духът.

— Изглежда, там е изложена най-богатата колекция от оръжейни остриета, събирана някога в Хаос — казах аз. — До едно насочени право нагоре.

— Е, и?

— Това е мястото. Мястото, откъдето трябваше да се доберем до металното дърво.

— Мърл, може би това място ти размътва мислите, или пък обърква моите, но ей Богу, не те разбирам.

— Близо до тавана е — обясних му аз и посочих. — Знам къде приблизително би трябвало да се намира, но сега ми се струва някак по-различно...

— Какво има там, синко?

— Път — транспортен канал, точно като онзи, по който продължихме след стаята със скелета. Само че този водеше към твоя параклис.

— Нали натам сме тръгнали?

— Именно.

Коруин потърка брадичката си.

— Добре де — каза той. — Докато идвахме насам, мярнах цял куп камънаци, които би трябвало да минават за предмети на изкуството. Някои бяха доста тежички. Защо просто не грабнем един и не го пуснем по пътя, та да изпомачка тия бодливи неща, които само нас чакат, и после да...

— Не — прекъснах го аз. — Дара явно е усетила, че някой е влизал вътре. Вероятно последния път, когато за малко не ме свари там. Това трябва да е причината за капана. Има само два очевидни начина да се озовем там невредими. Единият е, както ти предложи, да пуснем предварително нещо достатъчно тежко, което да разчисти вместо нас. Другият е да прибегнем до услугите на Колелцето, което да ни прехвърли направо в параклиса. Първият начин ще ми отнеме прекалено много време и най-вероятно ще ни спипат преди да успеем да го приложим. Вторият пък неминуемо ще задейства магическите нишки, с които тя сигурно е опаковала вече всичко.

Духът ме хвана за ръката и ме дръпна настрани.

— Трябва да поговорим — каза той и ме поведе към една ниша с малка пейка.

Седна и скръсти ръце.

— Трябва да знам какво, по дяволите, става тук. Не мога да ти помогна пълноценно, докато не съм в течение. Каква е връзката между човека и неговия параклис?

— Мисля, че успях да разгадая истинското послание в думите на майка си — обясних аз, — „Търси го в кладенеца“, това ми каза тя. Върху пода на параклиса има мозайка от плочки, която представлява

стилизирания образ на Амбър. В другия край пък е мозайката на Хаос, в която е включен и Кладенецът. Аз така и не стъпих върху някоя от двете мозайки при посещенията си в параклиса. Бих се обзаложил, че точно от изображението на Кладенеца започва път, който ще ме отведе право до затвора на баща ми.

Духът на Коруин закима.

— Значи сега смяташ да отидеш там и да го освободиш?

— Точно така.

— Я ми кажи, тези пътища би трябвало да са двупосочни, нали така?

— Ами, не винаги... О, разбирам за какво намекваш.

— Сега ми опиши по-точно параклиса.

И аз му го описах.

— Този магически кръг на пода ми се струва интересен — каза той. — Не е изключено чрез него да може да се общува, без да се присъства задължително в параклиса. Нещо като обмяна на образи, може би.

— И така да е, доста време ще изгубим, докато схванем принципа му. Освен ако не извадим късмет. Аз предлагам да се пренесем направо там, да използваме пътя през Кладенеца, да освободим баща ми и да се ометем на мига. Без излишни номера. Без финес. Ако нещо се провали, ще си пробием път с Колелцето. Ще трябва да действваме мълниеносно, защото те ще хукнат след нас.

Духът на Лабиринта се загледа някъде през мен и дълго време остана замислен. След това попита:

— Има ли някакъв начин, по който да можем да обезвредим предпазните нишки, така че да изглежда като случайност?

— Хм. Някое заблудено магическо течение от истинския Кладенец би свършило работа. Понякога стават такива неща.

— Кое е най-характерно за тези течения?

— Магическите наноси, произволните трансформации...

— Можеш ли да създадеш убедителна илюзия за нещо подобно?

— Мисля, че да. Накъде биеш? Те веднага ще проверят какво става и щом открият, че Коруин липсва, ще загреят, че сме ги изиграли.

Духът се ухили.

— Само дето той няма да липсва. Аз ще заема мястото му.

— Не мога да ти позволя да го направиш.

— Изборът си е мой — каза той. — А Коруин ще ти е истински необходим, ако искаш да попречиш на Дара и Мандор да постигнат повече от онова, до което са се добрали предишния път.

Въздъгнах.

— Това е единственият начин — настоя духът.

— Май че си прав.

Той стана от пейката, протегна се и каза:

— Да вървим.

Трябваше да приготвя заклинание: нещо, което не бях правил от доста време. Е, половин заклинание всъщност, за да осигуря специалните ефекти. Истинската работа щеше да свърши отново Колелцето. Щом приключих с него, го пуснах да се разходи из оръжейната колекция и то превърна част от смъртоносната железария в цветни лехи. Докато траеше процесът, долових леко трепване — алармената инсталация бе задействана и току-що бе изпратила съобщението си в другия край на веригата.

Свързах се с Колелцето и то ни понесе в нужната посока. Усетих подръпването на пътя, когато се приближихме до него. Беше почти пресъхнал. Позволих му да ни поеме.

Духът на Коруин огледа параклиса и тихичко подсвирна.

— Наслаждавай се — казах аз. — Изтънчено удоволствие, от която се ползват единствено боговете.

— Да. Затворник в собствената си църква.

Той прекоси стаята, разкопча колана си и го замени с този на олтара.

— Хубаво копие беше — отбеляза после, — но дори Лабиринтът не може да фалшифицира Грейсуондир.

— Нали върху острието му е възпроизведен отрязък от Лабиринта?

— Кой знае. Ами ако е обратното?

— Какво искаш да кажеш?

— Питай някой път Коруин за това. Свързано е с едно от нещата, за които говорихме напоследък.

След това се приближи до мен и ми подаде оригинала — меча заедно с ножницата и колана.

— И го пази добре — каза духът.

Тръгнах към противоположния край на параклиса. Щом се приближих до изображението на Кладенеца, тутакси усетих специфичното привличане на пътя.

— Еврика! — казах аз и активирах каналите на Колелцето. — След мен.

Пристъпих напред и пътят ме поде.

Появихме се в ниша от около пет квадратни метра. В центъра ѝ бе сложен дървен нар, подът беше каменен, с пръсната по него слама. Имаше и няколко от големите свещи, които вече бях забелязал в параклиса. Две от стените бяха каменни, другите две — дървени. Във всяка от дървените стени имаше по една дървена врата. На едната от каменните стени пък имаше метална врата без прозорче, с ключалка от лявата страна. На една кука, прикрепена към нара, висеше метален ключ, който като че ли беше от въпросната ключалка.

Взех го и бързо проверих дървената врата вдясно. Там открих варел с вода, черпак и най-различни съдове и прибори за хранене. Зад другата врата бяха струпани няколко одеяла и нещо като тоалетни принадлежности.

Отидох до металната врата и почуках по нея с ключа. Отговор не последва. Вкарах ключа в ключалката и усетих как моят придружител сложи ръка на рамото ми.

— По-добре, остави това на мен — каза той. — Аз мисля като него, а в случая ми се струва, че така ще е по-безопасно.

Доводът му ми се стори логичен и аз отстъпих встрани.

— Коруин! — извика той. — Ще те измъкнем! Това съм аз — твоят двойник. С мен е Мерлин. Не скачай след като отворя вратата, става ли? Изчакай малко и ще можеш да ни огледаш на спокойствие.

— Отвори я — каза един глас отвътре.

Духът отвори вратата и двамата застанахме на прага.

— Какво да ви кажа — произнесе накрая познатият глас. — Изглеждате съвсем като истински, момчета.

— Истински сме — каза духът на Лабиринта. — И както обикновено в такива случаи, времето ни е адски ограничено.

— Да. — Вътре се чуха стъпки и той се появи на вратата, прикрил очите си с длан. — Някой от вас да си носи случайно слънчевите очила? От тази светлина направо ме боли.

— По дяволите! — казах аз, ядосан, че не съм се сетил. — Не. Не мога и да използвам Логрус, защото веднага ще ме надушат.

— После, после. Засега ще мижа. Да се омитаме по-бързо оттук.

Духът влезе в килията.

— Сега ми удължи брадата, направи ме мършав и мръсен. Удължи ми косата и пооплескай дрехите ми — каза той. — После ме заключи.

— Какво сте намислили? — попита баща ми.

— Твоят дух ще те замества тук за известно време.

— Значи такъв е планът ви — каза Коруин. — Тогава направи това, което ти казва. — Направих го. Той се обърна и протегна ръката си. — Благодаря ти, друже.

— За мен е удоволствие — каза другият Коруин и стисна ръката му. — Успех.

— До скоро.

Затворих вратата и превъртях ключа. Окачих го на куката и побутнах баща си към пътя.

Той свали ръката си, щом се появихме в параклиса. Полумракът явно му позволяваше да вижда що-годе нормално, защото той стигна сам до олтара.

— Добре ще е да тръгваме, татко.

Баща ми се засмя тихичко, пресегна се към олтара, взе една от горящите свещи и запали с нея фитила на друга, която беше изгаснала.

— Пикал съм на гроба си — заяви той, — и не мога да се лиша от удоволствието да запаля една свещ в собствената си църква.

После протегна лявата си ръка към мен, без да ме поглежда.

— Дай ми Грейсуондир.

Подадох му го. Той препаса колана, нагласи го, раздвижи леко меча в ножницата и каза:

— Добре. Сега какво?

Мислите ми литнаха шеметно. Ако Дара бе усетила, че предишния път съм се измъкнал през стената — а подобна възможност не беше никак изключена — то сега най-вероятно щях да заваря и там някакъв капан. От друга страна, ако пък се върнем по пътя към галерията, можехме да се натъкнем на някой, хукнал насам, за да провери какво е причинило тревогата.

Мътните да го вземат!

— Хайде — казах аз и задействах Колелцето, така че да бъде готово да ни измъкне на мига от евентуална неприятна среща. — Няма да е лесно. На излизане ще трябва да левитираме край разни препятствия.

Хванах отново ръката му и заедно се приближихме до края на пътя. Опаковах и двама ни в енергийно поле и така преодоляхме успешно слалома между цветята и оцелелите оръжия.

По прохода в другия край отекнаха стъпки, но ние се изпарихме за части от секундата.

Прехвърлихме се в покоите на Джърт, защото едва ли някой щеше да се сети да ни потърси точно там, пък и собственикът нямаше да се върне скоро.

Коруин се просна на леглото и ми намигна.

— Между другото — каза той, — благодаря ти.

— Пак заповядай — отвърнах аз.

— Добре ли се оправяш из това място?

— Не виждам да се е променило особено напоследък.

— Какво ще кажеш тогава да ми стъкмиш сандвич, докато аз взема назаем ножицата и бръснача на брат ти, за да се подстрижа и да си ударя една бърза контра?

— С какво да бъде сандвичът?

— Месо, сирене, хляб. Няма да откажа и малко вино. Парче торта също. Никакви по-специални предпочитания. Всичко прясно би ми се усладило. После ти се пише едно дълго разказване.

— Май че си прав — казах аз.

Отидох до кухнята по познатите коридори и пътища, които бях кръстосвал още като момче. Апартаментът беше осветен само от няколко свещи, които вече догаряха. Никъде не срещнах жива душа.

Атакувах хладилника и различните шкафове, след което се отправих по обратния път, помъкнал поднос с поръчката на баща си, към която прибавих и няколко плода. Замалко да изпусна бутилката с вино: тъкмо когато се канех да премина през една врата, някой пое дълбоко дъх само на метър-два от мен.

Беше Джулия, облечена в синя копринена роба.

— Мерлин!

Пристъпих към нея и ѝ казах:

— Дълга ти няколко извинения и съм готов да ти ги поднеса.

— Чух, че си се върнал. И си щял да ставаш крал.

— Странно, и аз чух същото.

— Значи няма да е патриотично от моя страна да продължавам да ти се сърдя?

— Никога не съм искал да те нараня. Нито физически, нито по какъвто и да било друг начин.

Най-неочаквано тя се озова в прегръдките ми. За дълго.

— Джърт твърди, че вече сте приятели — каза тя.

— Да, нещо такава.

Целунах я.

— Ако продължим в същия дух — отбеляза тя, — той сигурно пак ще се опита да те убие.

— Знам. Но този път последствията може наистина да придобият апокалиптичен характер.

— Накъде си тръгнал сега?

— Трябва да се справя с една задача, която ще ми отнеме няколко часа.

— Защо не наминеш, след като приключиш с нея? Има доста неща, за които бихме могли да си поговорим. Ще бъда в стаята с глициниите. Знаеш къде се намира, нали?

— Знам — казах аз. — Това си е жива лудост.

— Тогава до по-късно?

— Може би.

На следващия ден отидох до Ръба, тъй като чух, че гмуркачите в Кладенеца — онези, които търсят различни ценни предмети отвъд Ръба — са прекратили скоковете си за пръв път от няколко поколения насам. Когато ги попитах каква е причината, те ми отговориха, че напоследък били забелязали опасно раздвижване в дълбините — вихрушки, огнени крила, течения от някакъв непознат вид.

После седнах на едно уединено място и използвах Колелцето, което носех на пръста си, за да разпитам другото, което държах в джоба си. Още щом премахнах защитния, му екран, то започна да нарежда като в транс: „Върви при Мандор. Стани крал. Виж се с брат си. Виж се с майка си. Започни да се подготвяш.“ Увих го отново в магическото поле и го оставих встрани. Ако не направех скоро нещо, той щеше да започне да се досеща, че номерът с пръстена се провалил. Това имаше ли някакво значение?

Можех просто да изчезна, можех да отида с баща си и да му помогна в подготовката на последното представление, което вероятно се канеше да даде неговият Лабиринт. Можех дори да изоставя и двата пръстена тук и така да увелича силата на Хаоса. Известно време сигурно бих се оправил и само с помощта на моите магии.

И все пак проблемът ми беше именно тук. Бях създаден и възпитаван с единствената цел някога да се превърна в идеалния крал-фигурант и да бъда контролиран от майка си, а вероятно и от брат си Мандор. Обичах Амбър, но обичах и Хаос. Едно бягство в Амбър, където вероятно щях да съм в безопасност, нямаше да реши личните ми проблеми, точно както едно оттегляне заедно с баща ми на Сянката Земя, със или без Корал, нямаше да промени нищо. Проблемът беше тук и в мен самия.

Призовах една от силите на пръстена, за да достигна до един път, който щеше да ме отведе в имението Сауал. Докато пътувах по него си мислех за това, което трябва да направя, и изведнъж осъзнах, че всъщност се страхувам. Ако събитията се развиеха така бурно, както се очертаваше, моят живот щеше да виси доста време на косъм. Другата възможност бе да убия някого, а никак не ми се искаше да го правя.

Така или иначе, трябваше да направя нещо. В противен случай никога нямаше да мога да си върна душевния мир.

Вървах край пурпурен поток, под зелено слънце, кацнало сред перленорозово небе. Призовах една пурпурносива птица и тя кацна на китката ми. Реших да изпратя по нея съобщение за Рандъм. Но колкото и да се напъвах, така й не успях да скалъпя дори една проста бележчица. Твърде много неща зависеха от други неща. Засмях се, пуснах птичката и тя се понесе към отсрещния бряг.

Върнах се в имението и тръгнах право към галерията със скулптурите. Вече бях измислил какво трябва да направя, както и откъде да го подхвамна. Но преди това поседях — колко ли време? — загледан в масивните структури, в простите и по-заплетени фигури.

— Чък? Случайно да си тук някъде?

Никой не ми отговори.

— Чък! — повторих по-силно. — Чуваш ли ме?

Нищо.

Измъкнах Картите си и хванах неговата — онази със светлото кръгче.

Вгледах се в нея, но нищо не се промени. Кое то пък беше разбираемо при всичките изчекнати чупки, в които бе нагънато пространството на галерията. Проблемът беше, че това ме подразни.

Вдигнах Колелцето. Да го използвам тук със силата, която ми беше необходима беше все едно като да отида до някоя алармена инсталация и да я сритам. Боже помози!

Докоснах Картата с една от енергийните нишки, за да увелича няколко пъти чувствителността. После пак впих поглед в нея.

Отново нищо.

Инжектирах нова доза енергия. Последва осезаемо охлаждане. Но не и контакт.

— Чък — изръмжах през стиснатите си зъби. — Важно е. Ела веднага.

Никакъв отговор. Още един енергиен тласък. Картата засия, по повърхността ѝ се появи скреж. Някъде наблизо се чу тихо пропукване.

— Чък — повторих аз.

Долових слаб намек за нечие присъствие и натиснах отново газта. Картата едва не се пръсна в ръцете ми. По нея се появи ситна мрежеста нишка. Накрая имах чувството, че се вирам в малко, покрито с петна прозорче. Продължих да прониквам все по-напред и по-напред.

— Татко! Здравата съм го закъсал! — чух тогава.

— Къде си? Какво е станало?

— Срегнах едно странно създание. Последвах го. То си е направо математическа абстракция. Казва се Кергма. После попаднах в някакво константно пространство и сега се въртя в кръг. Тъкмо беше започнало да става весело и...

— Познавам Кергма доста добре. Голям майтапчия е. Усещам състоянието ти. Ще изпратя няколко енергийни заряда, за да спра въртенето ти. Ако възникнат проблеми, веднага ме предупреди. Щом се освободиш, само ми дай знак и ще те измъкна.

Насочих енергията в нужната посока и след малко въртенето започна да губи скоростта си. Няколко мига по-късно Чък ме осведоми:

— Мисля, че вече бих могъл да се измъкна.

— Давай тогава.

И изведнъж Чък се озова до мен — малко, бляскаво, магическо кръгче.

— Благодаря ти, татко. Наистина съм ти задължен. Ако случайно има нещо, ти само...

— Има такова нещо — казах.

— Казвай.

— Смали се и се скрий някъде по мен.

— Китката става ли?

— Разбира се.

Той го направи и после попита:

— Защо?

— Може би ще имам нужда от съюзник.

— Срещу какво?

— Срещу каквото и да е — отвърнах аз. — Времето ще покаже.

— Хич не ми харесва начинът, по който прозвучаха думите ти.

— Тогава се изпарявай, докато можеш. Този път няма да мога да те защитя.

— Не мога да го направя.

— Виж, Чък. Работата стана наистина дебела и сега е моментът да решиш. Аз...

Въздухът вдясно от мен затрепери. Знаех чудесно какво означава това.

— После — казах. — Сега кротувай.

... И ето че до мен се оформи врата, после се отвори и в нейните очертания се появи стълб зелена светлина. Постепенно сред сиянието се оформиха очи, уши, нос, устни, крайници, докато накрая се появи една завършена демонична фигура, в която беше вложено повече въображение, отколкото в другите, които бях наблюдавал напоследък. Естествено чертите ми бяха добре познати.

— Мерлин — каза той. — Усетих как преди малко използва Колелцето.

— Хрумна ми, че ще усетиш — отвърнах аз. — Аз съм на твоите услуги, Мандор.

— Наистина ли?

— С цялото ми уважение към теб, братко.

— Дори що се отнася до коронацията?

— Особено за нея.

— Чудесно! А с какво се занимаваше тук?

— Търсех нещо, което бях изгубил.

— Това може да почака, Мерлин. Има цял куп други неща, за които трябва да се погрижим веднага.

— Да, напълно съм съгласен.

— Тогава приеми някоя по-лицеприятна форма и ела с мен. Трябва да обсъдим първите стъпки, които ще предприемеш след като бъдеш обявен за законен владетел. Като например кои кланове трябва да бъдат поощрени и кои обявени извън закона...

— Трябва веднага да говоря с Дара.

— По-добре първо да отхвърлям малко рутинни дела. Ела! Преобрази се и да вървим!

— Знаеш ли къде е тя сега?

— В Ганту, ако се не лъжа. Ще се срещнем с нея по-късно.

— А дали нейната Карта не ти е подръка?

— Боя се, че не. Мислех си, че ти носиш твоята колода в себе си.

— Нося я, но за нещастие съсипах нейната Карта при един среднощен запой.

— Няма значение — каза Мандор. — Както вече споменах, ще се видим с нея по-късно.

Бях започнал да отварям каналите, докато говорехме. После просто го спипах в центъра на вихър преплетени сили. Стоях отстрани и гледах как той постепенно придобива чертите на добре познатия ми белокос, облечен в черно мъж. На лицето му се изписа взривоопасен гняв.

— Мерлин! — извика той. — Защо ме трансформира?

— Това нещо е направо невероятно — казах аз и размахах Колелцето. — Просто исках да видя дали ще мога да го направя.

— Е, вече се убеди в това. Сега бъди така добър да ме спуснеш внимателно на земята и да ми върнеш предишния облик. И побързай със собствената си трансформация.

— Минутка само — казах му, докато той се опитваше да се изплъзне. — Засега си ми необходим точно такъв.

Задържах го против волята му и очертах във въздуха един огнен правоъгълник. Няколко бързи движения и в него започнаха да се появяват първите груби щрихи от портрета на майка ми.

— Мерлин! Какво правиш? — изкрещя Мандор.

Блокирах поредния му опит да се прехвърли на друго място и обявих:

— Време е за семеен съвет. Надявам се, че ще се присъединиш.

Той не атакува директно импровизираната ми Карта, а се опита да пресече енергийния поток, с който работех по нея.

Изведнъж в сътворената от мен Карта се появи Дара — висока, с катраненочерно люспесто тяло и очи, които бълваха зелени пламъци.

— Мерлин! Какво става? — извика тя.

Не бях чувал до този момент някой да е правил нещо подобно, но въпреки това задържах контакта, притеглих я към себе си и изтрих рамката. Дара се появи пред мен, висока около два метра и половина и потръпваща от негодувание.

— Какво означава всичко това? — попита тя.

Хванах и нея по изпитания вече метод и я сведох до доста помирлюбовивия ѝ хуманоиден облик.

— Демокрация — казах аз. — Нека всички изглеждаме по един и същ начин.

— Много забавно! — нацупи се тя и се зае да си възвърне предишната форма.

Блокирах усилията ѝ и спокойно отбелязах:

— Не, не е забавно. Но аз организирах тази среща и тя ще протече така, както искам.

— Чудесно — каза Дара и сви рамене. — Кое е чак толкова спешно?

— Моята коронация.

— Всичко е уредено. Тронът е твой.

— А чие протеже ще трябва да бъда аз? — Вдигнах лявата си ръка с надеждата, че няма да могат да различат единия пръстен от другия. — Това нещо тук обладава неизмерима сила. Неговият притежател може да разполага с нея. Но в него има и още нещо — заклинание, което да контролира приносителя.

— Той принадлежеше на Суейвил — каза Мандор. — Аз направих така, че да го откриеш и да усвоиш силата му. Но тази сила наистина си има цена. Приносителят трябва да постигне разбирателство с пръстена.

— Преборих се с него — излъгах аз — и сега съм негов господар. Но основният ми проблем не беше идеята, заложена в

пръстена, а по-скоро собствената ти допълнителна инсталация.

— Не отричам, че е така — каза той. — Имах си наистина сериозна причина, за да го сторя. Ти не желаеше да се възкачиш на трона. Направих го, за да те подтикна да вземеш правилното решение.

Поклатих глава и казах:

— Причината ти не е достатъчно сериозна. Но това не е всичко. Заклинанието ти трябваше да ме направи зависим от теб.

— Необходимост — отвърна Мандор. — Ти отсъства доста време. Липсват ти основни познания по променилата се политическа ситуация. Не можехме просто да те оставим да поемеш управлението и да тръгнеш в своя посока, особено във времена като тези, когато всяка грешка би могла да се окаже смъртоносна. Родът се нуждаеше от някой, който да те напътства. Но тази зависимост щеше да продължи само докато влезеше крак с настоящите събития.

— Позволи ми да се усъмня в думите ти, братко — казах аз.

Мандор погледна Дара и тя му кимна едва забележимо.

— Той е прав — каза тя. — Не виждам нищо лошо в подобна временна зависимост, докато усвоиш тънкостите на занаята. Залогът е твърде голям, за да си позволим да рискуваме.

— Това беше заробващо заклинание — уточних аз. — То щеше да ме принуди да се кача на трона и след това да изпълнявам безропотно заповедите ви.

Мандор облиза устните си. За пръв път в живота си го виждах да издава по някакъв начин безпокойството си. Това ми припомни, че трябва да съм нащрек, макар няколко мига по-късно да си дадох сметка, че дори тази гримаса би могла да се окаже добре премерен ход. Така и излезе. Аз насочих вниманието си върху него и естествено първият удар дойде от Дара.

Обля ме гореща вълна. Веднага пренасочих вниманието си и се опитах да изградя предпазен щит. Атаката не беше директно срещу мен. В нея имаме нещо успокояващо и подвеждащо. Стиснах зъби и се концентрирах, за да преодолея действието ѝ.

— Майко... — изръмжах.

— Трябва да възстановим първичните заповеди — каза тя спокойно, по-скоро на Мандор, отколкото на мен.

— Защо? — попитах аз. — Нали получихте онова, което искахте?

— Тронът не е достатъчен — отвърна ми Дара. — Не мога да ти се доверя напълно, а ми е необходимо безусловно доверие.

— Ти никога не си имала доверие в мен — казах аз и отблъснах остатъците от заклинанието й.

— Не е вярно — каза тя. — Освен това става въпрос за технически проблем, а не за личен.

— Каквото и да си намислила, номерът ти няма да мине.

Мандор запрати към мен парализиращо заклинание, но аз го отблъснах, готов вече за всичко. Още докато го правех, Дара ме нападна с изпитано магическо оръжие, което познавах като Буря на Объркването. Нямах намерение да отбивам атака след атака и от двете страни. Един добър магьосник обикновено разполага поне с половин дузина сериозни заклинания в запас. Те обикновено са толкова универсални, че могат да послужат отлично в каквато и да било ситуация. В магическия дуел обаче много по-важна е стратегията в тяхното използване. Ако и двете страни са все още на краката си, след като бъде използвано и последното от приготвените предварително заклинания, двубоят продължава с помощта на суровите магически енергии. В такъв случай онзи, който контролира по-голям обем от тях, логично взема превес.

Призовах енергиен чадър срещу Бурята на Объркването, парирах Астралния клуп на Мандор, мигом възстанових равновесието си, за да удържа на напора на Духовното разцепване на мамчето, овладях сетивата си, преодолявайки Извора на Мрака, който ме връхлетя от другата страна. Всичките ми големи заклинания отидоха в защита и аз включих в играта Колелцето. Бе дошъл редът на грубата сила, поне за мен. Слава Богу, Колелцето ми я предостави в изобилие. Сега трябваше само да ги предизвикам да изстрелят и последните си заклинания. След това всичките им заплетени хитринки щяха да бъдат безсилни.

Мандор почти успя да пробие защитата ми със своя Електрически боздуган. Този път болката, макар и поносима, не ми се размина. Овладях атаката със защитна стена и отвлякох вниманието на брат си с канонада от летящи дискове, които полетяха към него от всички посоки. Дара се превърна в течен пламък — кипящ, потръпващ, бълбукащ, кръжащ и описващ осморки във въздуха, запращайки сфери от еуфория и болка, които да ме залееят. Опитах се

да ги отблъсна с импровизирано торнадо, което разби на пух и прах цял куп родови реликви от порцелан, камък и мрамор. Мандор се пръсна по пода, разпаднал се на милиони песъчинки, и запълзя към мен като смъртоносен жълт килим.

Продължих да отбивам съществената част от атаките им, без да обръщам особено внимание на външните ефекти. Отблъснах килима заедно с огнения порой, който се изсипа върху главата ми, и без да губя нито миг, ги залях с леденостудена вълна. Отупах искрите, попаднали по дрехите и косата ми, и възстанових кръвотечението в изтръпналите си ляво рамо и крак. За да избегна Разплитането на Дара се разпаднах за част от секундата и после мигом си възвърнах предишната форма. Разбих на пух и прах Диамантената сфера на Мандор и веднага се наведох, та Веригите на изцелението да префучат над главата ми, без да ме засегнат. На три пъти зарязвах хуманоидната си форма, за да приема друга, по-подходяща за конкретния случай, но веднага се връщах към нея. Подобна тренировка не бях правил от времето на финалните си изпити при Сухай.

Като цяло надмощието беше мое. Всичките им възможности да ме изненадат с нещо необичайно се бяха изчерпали. Отворих всички канали на Колелцето — нещо, което бе успяло да стресне дори самия Лабиринт и да го накара да ме нокаутира с изпреварващ ход. Сипах Мандор в енергиен конус, който го превърна за миг в скелет и след това му възвърна предишния облик. С Дара ми беше по-трудно, но когато изсипах върху нея цялата мощ на пръстена, единственото нещо, което я спаси от превръщането в статуя, както бях намислил, бе собственото й Опиянение — резервното заклинание, което тя все пак успя да запрати срещу мен в последния миг. Вместо това й възвърнах вида на смъртна и включих движенията й на бавни обороти.

Разтърсих глава и разтърках очите си. Пред погледа ми танцуваха светли кръгове.

— Поздравления — каза тя. Отне й около десет секунди. — Станал си по-добър, отколкото си мислех.

— При това още не съм свършил — отвърнах задъхано аз. — Време е да ви върна жеста.

Захванах се да изкова заклинание, което да ги постави под мой контрол. И тогава забелязал нейната малка, бавна усмивчица.

— Мислех си... че ще можем... да се справим... с теб... сами — каза тя и въздъхът пред нея завибрира. — Явно... съм... сгрешила.

Пред нея се материализира Знакът на Логрус. Движенията ѝ тутакси леко се забързаха.

— Призоваха ме — прогърмя Знакът, — за да се справя с твоето упорство, о, определени да станеш крал.

В залата се разнесе ужасен трясък и Огледалната кула се срина до основи. Погледнах натам. Дара също. Мандор, който бе успял да се изправи едва сега, последва примера ни.

Огледалните пана се издигнаха във въздуха, понесоха се към нас и бързо ни обградиха. Видяхме безбройните отражения на нашата мила семейна картинка. Перспективата беше наистина изумителна, сякаш самото пространство около нас се бе изкривило по някакъв странен начин. Всеки от образите беше заобиколен от бляскав кръг, макар да не можех да открия източника на светлината.

— Аз съм с Мерлин — каза Чък отнякъде.

— Играчко! — изръмжа Логрус. — Веднъж вече ми попречи в Амбър!

— На Лабиринта също — отвърна му Чък. — Въпрос на баланс.

— Какво си намислил сега?

— Долу ръцете от Мерлин — каза Чък. — Той ще управлява тук като истински владетел, а не като марионетка.

Светлините на Чък се завъртяха.

Свързах се с Колелцето и отворих всичките му канали с надеждата, че ще мога да открия своето творение, за да го подсиля с допълнителна порция енергия. Контакт обаче не последва.

— Нямам нужда от това, татко — отвърна ми той. — Имам си собствена връзка с източниците сред Сенките.

— Какво искаш за себе си, жалко творение? — поинтересува се Логрус.

— Искам да защитя онзи, който се грижи за мен.

— Мога да ти предложа вселенско величие.

— Вече го стори веднъж. Аз ти отказах, не помниш ли?

— Помня. И няма да го забравя. — Назъбеното пипало на Логрус се насочи към един от светлите кръгове. При срещата им избухна могъщ огнен фейерверк. Но щом погледът ми се проясни, видях, че нищо наоколо не се е променило. — Чудесно — призна Логрус. —

Значи си дошъл подготвен. Не му е сега времето да губя ценни сили, за да те унищожа. Не и когато истинският ми противник само това чака.

— Господарко на Хаоса — продължи той, — ще трябва да се преклониш пред желанията на Мерлин. Ако управлението му бъде глупаво, той ще се самоунищожи чрез собствените си решения. Ако ли пък управлява мъдро, така ще бъде най-добре за всички.

На лицето на Дара се изписа безкрайно изумление.

— Значи ще отстъпиш пред един син на Амбър и неговата играчка? — попита тя.

— Трябва да му дадем онова, което иска — призна Знакът. — Поне сега. Поне сега...

Въздухът трепна отново и видението се стопи. Мандор се усмихна с една от своите прословути усмивки, в които се отразяваше безвремието.

— Не мога да повярвам — каза Дара, превръщайки се последователно в хищна котка и дърво от зелен пламък.

— Вярвай в каквото си искаш — отвърна й Мандор. — Той спечели.

Дървото заискри в есенната си окраска и след това изчезна.

Мандор ми кимна.

— Надявам се само, че знаеш какво правиш — каза той.

— Знам — казах аз.

— Тогава постъпвай така, както намериш за добре, но ако все пак имаш нужда от съвет, аз съм насреща.

— Благодаря.

— Искаш ли да го обсъдим на един изискан обяд?

— Не точно сега.

Мандор сви рамене и се превърна в син водовъртеж.

— Тогава до скоро — каза водовъртежът миг преди да избледнее.

— Благодаря ти, Чък. Синхронът ти се е подобрил значително.

— Размахаме обединените сили на Хаоса на пух и прах — отвърна ми той.

Открих чисти дрехи в сребристо, черно, сиво и бяло. После ги занесох в покоите на Джърт. Предстоеше ми дълъг разказ.

Разходихме се по някои от малко използваните пътища, преминахме през Сенките и след известно време достигнахме мястото, където се бе състояла последната битка за Лабиринта. Полето се бе

възстановило през изминалите години. Следите от ужасния сблъсък бяха заличени до неузнаваемост. Коруин стоя дълго време, загледан в местността, без да пророни и дума. После се обърна към мен и каза:

— Ще имаш доста работа. Няма да ти е леко, докато успееш да поставиш всичко по предишните му места и да възстановиш баланса.

— Така си е.

— Мислиш ли, че ще можеш да уталожис местните страсти за известно време?

— Така съм намислил — казах аз. — Поне няма да се откажа лесно.

— Това е всичко, което се иска от всеки от нас. Добре. Рандъм естествено ще трябва да научи какво се е случило. Не знам как ще приеме новината, че именно ти си станал капитан на противниковия отбор, но с времето ще свикне.

— Поздрави го от мен и предай поздравите ми и на Бил Рот.

Коруин кимна.

— И успех — казах аз.

— Все още има цял куп неразгадани мистерии. Ще ти се обадя, щом науча нещо повече.

Той се приближи до мен и ме прегърна.

— Сега настъпи този твой пръстен и ме прати чак в Амбър.

— Вече съм го настъпил — отвърнах му аз. — Довиждане.

— ... и здравей — каза той от края на изгрялата дъга.

Обърнах се бавно и поех по дългия обратен път към Хаос.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.